PAULA HELMER

Doar un sărut

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

O presimţire rea. De când plecasem, aveam o presimţire. Dar trebuia să fac tot posibilul pentru a nu o lua în seamă. Cooper avea probleme serioase si nu puteam să-l las baltă tocmai acum. După tot ce făcuse pentru mine în ultimii sase ani... Asa că, am impus tăcere mândriei mele si am ridicat receptorul. Cooper avea nevoie să fie apărat, si cine era mai în măsură decât mama mea, judecător de instrucţie, să-mi spună numele unui avocat foarte bun? Peter Hathaway îmi răspunsese.

Numele lui nu-mi spunea nimic, dar mama m-a asigurat că este cel mai bun. Nu-l văzuse niciodată pledând, pentru simplul motiv că ea locuia în Philadelphia iar el în New York, dar se pare că era cunoscut ca lupul ales printre avocaţii din orasul său. Dintr-o dată, părea încântător că aveam un pretext să-l sun. Asta m-a deranjat. Apoi, tatăl meu a făcut o scurtă anchetă pe lângă prietenii săi; familia Humphrey, care, după ce a făcut avere în cercetarea farmaceutică i-a cerut lui

Peter Hathaway să-i disculpe într-un proces de fraudă si folosire abuzivă de produse nocive. Bune referinţe si de la familia Humphrey... Declaraţi vinovaţi de toate acuzaţiile, au fost condamnaţi la o amendă considerabilă. Ceea ce nu i-a împiedicat să-l ridice pe Peter în slăvi. Asta m-a deranjat cu atât mai mult. Şi apoi, dintr-o dată, toată familia a reînceput să se amestece în treburile mele. Faptul în sine nu era deloc surprinzător. Făceau asta de atâţia ani... Dar de câtva timp reuşisem să-i ţin la distanţă; de aceea, am rămas mută de uimire când fratele meu Jan - foarte tranşant şi suficient în stilul lui obişnuit, m-a sunat pentru a mă informa că Peter Hathaway figurează în repertoriul lui. Ceea ce pentru el însemna totul... După aceea, a venit rândul Helainei, soţia lui, care a considerat necesar să mai adauge că Hathaway era şi cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată. Iar sora mea, Samantha, a pretins chiar că dacă va divorţa de David, şi se gândea serios să o facă, şi-ar reface cu plăcere viaţa alături de Peter Hathaway.

Era poate pentru prima oară când familia mea, în totalitatea ei, cădea de acord asupra unui lucru - evident, cu excepţia faptului că toţi nu-i dezaprobau stilul de viaţă şi asta mă neliniştea de fapt cel mai mult...

Peter Hathaway. Reputaţia, banii, New Yorkul: tot ce detestam mai mult. Cooper ştia asta şi era furios.

După el, Adam nu ar fi acceptat niciodată să-mi chem familia în ajutor. Avea, fără îndoială, dreptate. Dar Adam era mort de şase ani. Şi el nu fusese niciodată acuzat de furt de bijuterii.

Erau aproape zece ani de când părăsisem ceea ce părinţii mei numeau „civilizaţie“, dar mai citeam din când în când ziarele... Ştiam ce îl astepta pe Cooper. De aceea, în ciuda presimţirii mele, m-am hotărât să iau legătura cu Peter Hathaway.

Vineri, două zile mai târziu, mă pregăteam de sosirea lui. Mă aşteptam să mă interogheze înainte de a-l vedea pe Cooper. Dacă îl va vedea... In ciuda încercărilor mele de a-l convinge, Cooper tot nu-si dăduse acordul. Bineînţeles, preferasem să nu împărtăsesc acest detaliu avocatului. Altfel mă îndoiam că ar fi acceptat să facă drumul până în acest loc din Maine pentru un client care ar fi refuzat apărarea. Chiar dacă îi ofeream o călătorie la clasa întâi, o cameră cu vedere la ocean, cu masă si servire incluse si o masină închiriată, cu care să se deplaseze după bunul plac.

Cu o cească de ceai în mână si două aspirine pentru a-mi învinge migrena, m-am îndreptat spre fereastră. Vântul îndoia sorbii si chiparosii din grădină. Casa mică de piatră în care locuiam era asezată pe o faleză înaltă, deasupra Atlanticului si era aproape mereu bătută de briza oceanului. Zgomotul valurilor spărgându-se de stânci devenise pentru mine ca o a doua natură. Acesta era locul în

care mă simţeam cu adevărat acasă. Eram în totală armonie cu elementele naturii. Imi instalasem atelierul în faţa oceanului în timp ce mânuiam lutul si puteam să văd de acolo, în zilele cu vânt puternic, stropii de mare împroscând orizontul. Dar în acea dimineaţă, îl asteptam pe Peter Hathaway. M-as fi uitat la ceas, dacă as fi avut unul. Dar trecuse deja mult timp de când nu mai trăiam în ritmul acelor de ceasornic.

Aşa că m-am instalat într-un fotoliu, cu ochii închişi, cu ceaşca de ceai în mână şi cu obişnuita mea migrenă.

Nu după mult timp, pe fundul ceştii rămăsese doar un praf subţire de frunze. Mă pregăteam să o duc înapoi în bucătărie, când o mişcare pe drumul care urca dinspre vale mi-a atras atenţia. Câteva minute mai târziu, o maşină se opri în faţa casei mele.

Am avut din nou acea ciudată impresie de nesiguranţă. O presimţire. Era ridicol. Eram la mine acasă, în universul meu. De ce aş fi putut să mă tem? Poate că asta se-ntâmpla pentru că Peter Hathaway nu se prezenta aşa cum mă aşteptam.

Şi la ce mă aşteptam, în definitiv?... La un bărbat într-un costum impecabil? El purta o pereche de blugi negri şi un pulover de culoarea petrolului. La un păr tuns scurt, încărunţit puţin la tâmple? Al lui era negru şi ciufulit...

Timp de câteva momente, a rămas în faţa maşinii, cu capul uşor dat pe spate, ca o pisică adulmecând un miros nemaiîntâlnit până atunci. Mi s-a părut chiar că surprind pe buzele lui urma unui zâmbet. Apoi, a studiat fără grabă locul... Mica mea grădină, bradul cam sărăcuţ, iarba cu reflexe de argint. Apoi casa, faţada din cărămidă albă, veranda atelierului, acoperişul ascuţit din ţiglă... fereastra.

Privirile lui s-au oprit asupra mea. In acel moment, am avut impresia că încremenesc. Imi spuneam că nimic nu mă împiedica să mă întorc, dar nu vroiam să par, în mod prostesc, timidă. De-abia când a înaintat spre uşă m-am putut desprinde din locul în care eram şi am mers să-i deschid.

A trebuit să-mi ridic capul pentru a-l întâmpina. Era mai înalt decât mine cu treizeci de centimetri buni. De fapt, nu avea părul negru, ci castaniu. Un castaniu închis, cu o tentă de toamnă. O cicatrice usoară pe tâmplă îi dădea un aer misterios... Dar ochii lui m-au impresionat cel mai mult. Ochii, de un verde foarte palid, de o luminozitate deosebită. Nu mai văzusem niciodată asemenea ochi. Fascinanţi si totodată nelinistitori...

- Jill Moncrieff?

- Da. Sunteţi fără-ndoială Peter Hathaway?

Mâna lui o strânse pe a mea si am înţeles că gândurile mele nu aveau nevoie de multă încurajare pentru a lua un curs mai fantezist... Şi când a zâmbit,

atunci...!

Nu era nici măcar un zâmbet sincer, călduros. Nu, doar o miscare usoară a buzelor, exprimând poate plăcerea, fără îndoială, surpriza. Probabil că nici el nu se astepta să fie întâmpinat de o femeie cu părul strâns în coadă si îmbrăcată în salopetă de blugi...

- Deci, dumneavoastră sunteţi fata judecătorului Madigan.

- Da, eu sunt.

- E ciudat... Nu vă imaginam asa.

- Ah! Şi cum vă imaginaţi că sunt, dacă nu sunt indiscretă?

- Ei bine... E greu de spus dar... credeam că un membru al familiei Madigan pentru a trăi în felul acesta retras de lume, nu putea decât să fie acoperit de un viciu rusinos.

- înţeleg... Imi pare rău că vă dezamăgesc, dar singurul meu viciu, cel puţin din câte ştiu eu, este acela de a fi iremediabil alergică la tot felul de mondenităţi...

Peter a dat din cap, părând că înţelege.

- Hmm... Vă credeam, de asemenea, mai în vârstă. M-am întâlnit cu fratele dumneavoastră nu prea de mult, la o recepţie. E de aceeaşi vârstă cu mine... Dar dumneavoastră trebuie să aveţi cu vreo cinci ani mai puţin decât noi.

- Vă înşelaţi din nou, domnule Hathaway. Pentru nimic în lume n-aş vrea să retrăiesc vârsta de

douăzeci şi cinci de ani.

- Ia te uită... Şi de ce anume?

- Atunci a murit soţul meu. Asta se întâmpla acum şase ani. Puteţi calcula singur.

Un curent de aer năvăli în casă şi m-am dat cu câţiva paşi înapoi pentru a-l lăsa să intre.

- Am putea să continuăm discuţia în salon?

L-am condus în camera principală a casei, aceea în care de fapt şi locuiam, când nu-mi petreceam timpul în atelier. Am ridicat în grabă un ziar de pe canapea şi l-am invitat printr-un semn să se aşeze. N-a ţinut cont de invitaţia mea şi a început să examinexe câteva dintre creaţiile mele, expuse pe etajeră.

- Mi-a spus mama dumneavoastră că vă ocupaţi cu olăritul.

Privi îndelung un sfeşnic cu două braţe spiralate.

- Mi-a mai spus şi că operele dumneavoastră sunt vândute în cele mai bune galerii din New York, dar că dumneavoastră preferaţi să vă îngropaţi în acest loc uitat de lume, pentru, spune ea, a vă găsi aici inspiraţia... E adevărat?

- Până la un anumit punct, da... Aici viaţa e mult mai simplă decât în oras si din acest punct de vedere, e mai usor să te concentrezi. Dar cred că există o mulţime de artisti care nu se simt bine decât în mijlocul agitaţiei... E un punct de vedere strict personal. Motivele care m-au împins să mă instalez în

acest loc nu au, de altfel, nimic de-a face cu inspiraţia.

Deodată, s-a întors spre mine si, pe neasteptate, m-am simţit prinsă de sinceritatea privirii sale.

- Dacă v-as întreba care sunt aceste motive, mi-aţi răspunde?

M-am străduit să respir calm, regretând că providenţa nu-mi trimisese un avocat scund, chel si îndesat.

- Nu.

- De ce?

- Pentru că nu sunteţi aici pentru a vorbi despre mine. Ci despre Cooper.

- Şi atunci, el de ce nu este aici?

- Vroiam să vă văd mai întâi, între patru ochi. Sunt câteva lucruri pe care vreau să vi le explic înainte de a vă întâlni cu el.

Mă simţeam intimidată, acolo în picioare, în mijlocul sufrageriei mele. I-am arătat din nou canapeaua, nu cu mai mult succes decât prima dată. Asa că m-am hotărât să încerc o altă abordare.

- Aţi luat masa, în avion?

- Am venit cu masina.

- De la New York?

- Da. Am plecat foarte devreme. Imi place la nebunie să conduc.

Eram deconcertată. In mintea mea, un avocat cu greutatea lui, nu ar fi putut decât să ia avionul... si la

clasa întâi, bineînţeles...

- Ah... Foarte bine. Oricum, asta nu schimbă cu nimic chetuielile. V-am spus deja că îmi voi asuma toate...

- Vom vorbi despre asta mai târziu. După ce voi fi acceptat să mă ocup de caz.

- Oh... Pentru că...

„Doamnă judecător Madigan, am eu hac de pielea ta“.

- Scuzaţi-mă, m-am bâlbâit eu stângace. Am crezut că aţi acceptat deja cooperarea.

- Nu face nimic.

Mi-a îndepărtat cuvintele cu un gest si s-a îndreptat spre masa de pin cu picioare curbate pe care eu si Adam o descoperisem la un mestesugar. Ca si restul mobilierului, era un obiect rustic si originar din acea zonă. Eu însămi o slefuisem si o ceruisem. Imi plăcea senzaţia lemnului sub mâinile mele.

A luat apoi una din cele două rame de cupru. Era o fotografie cu Adam si echipa lui, în faţă la „Tree Reign“.

- Cine sunt? m-a întrebat.

M-am apropiat si cu degetul, i-am arătat...

- Adam... Cooper.... Jack.... Tonof... Benjie.

- Aceasta era si ordinea ierarhică?

- Practic, da. Cooper era secund pe năvodar, după

Adam. Jack si Tonof erau pescari experimentaţi recrutaţi din sat. Iar Benjie e fratele lui Cooper.

- E un puşti.

- Avea paisprezece ani pe atunci. Acum are douăzeci.

Peter s-a mai uitat la fotografie câteva momente şi apoi a
aşezat-o la loc pentru a o lua pe cealaltă. Adam, în spatele meu, mă ţinea de mijloc. Era în primul an al căsătoriei noastre. Părul nostru blond se amesteca în vânt. Eram amândoi bronzaţi, fericiţi... Aveam toată viaţa înainte.

- Era frumos.

- Da, într-adevăr.

- Cum a murit?

Am ezitat să răspund, vrând să-i reamintesc că era aici pentru Cooper. Dar curiozitatea lui mi s-a părut firească. Şi apoi, mai devreme sau mai târziu, avea să afle dacă va trebui să-l interogheze pe Cooper...

- Intr-un accident, în timpul unei zile de pescuit. O piesă de-a echipamentului s-a încurcat şi Adam a fost aruncat peste bord. Când ceilalţi au reuşit să-l ridice pe punte era deja prea târziu.

încă o dată, privirea lui mă tulbură prin intensitatea ei. Aveam senzaţia că reuşeşte să-mi pătrundă gândurile cele mai intime... Deodată, durerea mea ieşi la suprafaţă, întreagă, neaşteptată.

Am privit ceaşca goală pe care încă o mai ţineam în mână.

- Merg să mai fac nişte ceai.

Peter m-a urmat în bucătărie.

- Mi-aţi putea face o cafea?

- Bineînţeles.

Aş fi dat orice să se întoarcă în salon. Prezenţa lui mă jena, mă sufoca... Am căutat o scăpare în gesturile de zi cu zi. M-am aşezat în faţa dulapului, am scop cafeaua, un mazagram... Evitam să-i întâlnesc privirile.

- E foarte plăcut la dumneavoastră... a spus el. Casa era în aceeaşi stare când aţi cumpărat-o?

Fericită de această turnură, am respirat mai uşurată.

- O, nu... Era complet deteriorată. A trebuit să reparăm tot. Ştiu că nu e prea luxoasă, dar cel puţin aici mă simt în largul meu... Doriţi poate şi ceva de mâncare, la cafeaua dumneavoastră?

- Doresc un sandviş, dacă se poate... Nu am mai mâncat de azi-dimineaţă.

- Un sandviş cu ce?

- Cu ton. Dacă aţi avea şi maioneză la tub, m-aş declara pe deplin satisfăcut... De altfel, nu trebuie să vă deranjaţi. Dacă vreţi să-mi daţi conserva, îl voi prepara chiar eu.

Am scos tonul, deschizătorul de conserve. Peter le-a luat din mâna mea zâmbind, a deschis cutia şi şi-a înfipt înăuntru furculiţa, fără să mai aştepte măcar

pâinea.

- Păreţi cu adevărat înfometat.

- Chiar sunt.

- De ce nu mi-aţi spus mai devreme?

- Dificil să deschizi acest subioect...

Era ciudat să-l văd pe acest bărbat în bucătărie, în toată simplitatea lui... Ceea ce era şi mai ciudat era acea stângăcie pe care o simţeam în prezenţa lui. In fond, îl iubisem pe Adam şi amintirea acestei iubiri îi înlocuise puţin câte puţin absenţa. învăţasem să mă mulţumesc doar cu ea.

Peter Hathaway se afla la mine pentru un motiv. Unul singur, si atât. Să-l apere pe Cooper. Era bine să nu pierd din vedere acest detaliu.

Am terminat de preparat cafeaua si m-am instalat cu ceaiul în mână pe un tamburet, în faţa lui.

- Vorbiţi-mi despre Cooper, m-a îndemnat el.

- Cu ce să încep?

- De cât timp vă cunoasteţi?

- De nouă ani... de când eu si Adam ne-am mutat aici.

- De ce aţi venit în Maine?

- Eu pentru a mă ocupa cu olăritul si Adam pentru a pescui.

- Familia lui Adam era la fel de bogată ca a dumneavoastră?

- Credeam că vreţi să vorbim despre Cooper?

- Ajung si acolo.

- Cu multe ocolisuri.

- Nu chiar, Cooper e destul de important pentru dumneavoastră din moment ce sunteţi dispusă să-i plătiţi apărarea. Dacă trebuie să-l reprezint, vreau să stiu cu cine am de-a face si asta include toţi oamenii din jurul lui.

Eram neîncrezătoare si am încercat să-i ascund acest lucru. Peter îsi termină conserva de ton în tăcere. Văzându-l mâncând, fără nici o urmă de ceremonie, îmi era greu să cred că la masa mea se afla unul dintre cei mai renumiţi avocaţi din New York.

- Deci, Cooper era secund pe acel năvodar. Fusese angajat în mod special pentru asta?

- Da. Adam nu avea deloc experienţă în materie de pescuit. Dar avea vasul.

- Cooper nu avea si el vasul lui?

- Nu. A lucrat întotdeauna pentru alţii.

- Nu are mijloacele să-si cumpere unul?

Am reflectat o secundă.

- Nici măcar nu e vorba de asta. Cooper e departe de a fi sărac. Cred că asta e alegerea lui, să trăiască modest.

Din nou, o tăcere lungă. Mă simţeam stingherită si eram pe punctul de a mă ridica să spăl o farfurie, să pun la loc laptele sau să deschid fereastra... să fac orice pentru a rupe acea atmosferă apăsătoare, când Peter si-a reluat interogatoriul.

- Deci, lucra pentru dumneavoastră... Se

înţelegea bine cu soţul dumneavoastră?

- Foarte bine. Adam ţinea mult la el. Cooper e un om care vorbeste puţin, dar care munceste enorm.

- Unde se afla când Adam a murit?

Poate că eram prea susceptibilă, dar întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Şi-a dat seama din privirea mea si a ridicat mâna în semn de linistire.

- Imi pare rău. Nici nu-mi trece prin gând să-l acuz pe Cooper de ceva, de orice ar fi.

A dat la o parte conserva, mestecând îndelung o bucată de pâine.

- Cooper era pe vapor în ziua în care Adam a murit?

- Da. Era nebun de durere. Nu ar fi putut să facă nimic pentru a împiedica accidentul, si totusi îsi reprosa într-una acest lucru. Erau foarte apropiaţi... Cooper e un om care nu se exteriorizează prea mult. Aş putea spune că e chiar taciturn... dar îl iubea pe Adam ca pe un frate.

- Şi în ce relaţii era cu dumneavoastră?

I-am înfruntat privirea fără să clipesc, încercând să găsesc cuvintele care ar fi putut să exprime mai bine nouă ani de respect şi de afecţiune reciproce.

- Fraterne.

- S-au modificat de atunci?

- Nu. Eu şi Cooper nu suntem amanţi, dacă asta doriţi să ştiţi.

- De ce nu?

Am ridicat din umeri.

- Pur şi simplu...

Peter a dat din cap în mod evident nesatisfăcut de răspunsul meu.

- După fotografia pe care am văzut-o mai devreme, Cooper e un bărbat foarte arătos. S-a căsătorit, poate?

- Nu.

- E homosexual?

- Nu!

- Atunci, de ce? insistă el.

- Pentru că prietenia noastră ne ajunge, bănuiesc.

- E greu de crezut. Mai ales într-un loc romantic ca acesta... Dacă aş fi fost în locul lui Cooper, mi-aş fi încercat negreşit şansa cu dumneavoastră.

Mi-am ascuns tulburarea în spatele unei enervări bine justificate.

- Nu văd care e legătura cu motivul pentru care v-am chemat aici!

- Incerc doar să-mi dau seama ce vă apropie de el.

- V-am mai spus: prietenia. Nimic altceva.

- Sunteţi sigură?

- Absolut.

Mă priveste în tăcere, agăţându-si privirea de a mea, explorându-mi sufletul, strecurându-se în profunzimile intimităţii mele. Mi-era teamă... Niciodată până atunci nu mai fusesem victima unei

asemenea inchiziţii. Ochii lui limpezi, de neprivit, ardeau ecranul cu care îmi protejam interioritatea mea secretă.

M-am ridicat, m-am dus la chiuvetă si mi-am calmat tremurul mâinilor sub apa rece de la robinet. Când m-am întors, Peter era în faţa ferestrei. Oare Cooper se afla pe drum? Promisese să treacă pe la mine, dar nu stiam exact pe la ce oră.

- Unde locuieste? m-a întrebat Peter.

- In sat. La cinci minute cu masina, cincisprezece pe jos.

- Stă singur?

- Nu. Cu Benjie.

- Mai are pe altcineva în afară de fratele lui?

- Acum, nu. Cooper a trăit aici dintotdeauna. Tatăl lui a murit când avea sapte sau opt ani. Avea o soră, dar ea a plecat când mama lui s-a recăsătorit. Benjie e de fapt fratele lui vitreg; e fiul mamei lui si a celui de-al doilea soţ.

- Unde sunt ei acum?

- Cine? Mama si fratele lui vitreg? Au murit.

- Amândoi?

- Da. Intr-o noapte, a izbucnit un incendiu. N-au mai avut timp să iasă.

- Când s-a întâmplat asta?

- Cam cu un an înainte ca eu şi Adam să ne instalăm aici.

- Cooper unde se afla când casa a luat foc?

Am strâns cu putere buretele pe care îl aveam în mână şi mi-am ridicat ochii spre el.

- Cooper era pe mare, la două zile distanţă de acest loc. Nu, vă asigur că nu a avut nimic de-a face cu incendiul. Arthur s-a descurcat foarte bine şi singur.

- Arthur?

- Tatăl vitreg al lui Cooper. Un alcoolic fără scăpare. De fiecare dată când bea, adică aproape în fiecare zi, îşi lovea soţia. Acea seară nu a făcut excepţie. După spusele medicului legist, când focul a izbucnit, Mary Jean era în stare de inconştienţă.

- Datorită gazului?

- Nu. Arthur a adormit cu ţigara aprinsă.

- Şi Benjie?

- Cooper îl trimisese la un prieten, Slavă Domnului. In general, făcea astfel încât să nu-l lase singur cu tatăl lui pentru că acesta nu ezita să se ia de el, cum se lua şi de mama lui. Era normal, Benjie era prea mic pentru a se apăra.

Peter s-a enervat.

- Şi Cooper accepta toate astea fără să intervină?

Remarca lui m-a făcut să ripostez imediat.

- Şi ce vroiaţi să facă? Se certa în mod regulat cu mama lui pentru a încerca s-o convingă să depună plângere împotriva lui Arthur, dar ea refuza de fiecare dată. La fel cum refuza să-l părăsească. Şi

atunci?... Nu putea s-o oblige, nu-i asa?

Aproape că am smuls cârligul prosopului când am vrut să mă sterg pe mâini.

- Cooper n-a avut o viaţă usoară. Eu una, admir sincer tăria lui de caracter. Mulţi alţii în locul lui ar fi putut să cadă în delincvenţă...

- Hmm... Imi închipui că după moartea soţului dumneavoastră, el a fost cel care a preluat echipajul?

- Da. Dar a fost nevoie de trei ani pentru a-l convinge să ia vasul pe numele lui.

- Ciudat, nu?

- Nu si când îl cunosti pe Cooper. Nu am mai întâlnit până acum o persoană mai credincioasă ca el. Nu vedea nici un inconvenient în faptul că lucrează pentru mine. Să vă mai fac o cafea?

- Vă rog...

Am umplut mazagranul, apoi am aruncat conserva de ton la cosul de gunoi.

- Cooper nu a fost niciodată interesat de bani. Şi în afară de una sau două amenzi pentru exces de viteză, nu a fost niciodată certat cu legea. Povestea asta, cu bijuteriile furate, e pură aberaţie, în ceea ce-l priveste.

- Şi totusi, au fost găsite pe vasul lui. Mai mult decât atât, în cabina lui. Şi într-un cos cu rufe care îi aparţinea.

- Observ că sunteţi bine informat!

- Am discutat cu avocatul Hummel şi l-am anunţat că am fost ales să asigur apărarea. El m-a pus la curent cu faptele.

- Cum se prezintă cazul?

Peter luă o expresie posomorâtă.

- Acuzaţiile împotriva lui sunt foarte serioase... Dar dacă nu vor fi siguri de nimic, ar putea fi achitat din lipsă de probe.

- Credeţi că e posibil?

- Nu pot încă să mă pronunţ până nu vorbesc cu Cooper.

- Dar acceptaţi să-l apăraţi?

- De asemenea, trebuie să-l văd înainte de toate.

Toate drumurile duceau la Cooper. Incepeam să regret că acţionasem sub primul impuls. Poate că ar fi trebuit să am acordul lui definitiv şi abia apoi să mă adresez lui Peter.

- Şi totuşi, ştiţi probabil...

- Nu. Nu pot să iau nici o hotărâre până nu mă întâlnesc cu el. Nu-l voi apăra decât dacă voi avea încredere în el. Trebuie ca între noi să existe un respect şi o înţelegere reciproce. In caz contrar...

Făcu un gest vag cu mâna, care îmi dădu fiori pe şira spinării. Dacă această tentativă ar eşua, Cooper se va afla singur la bara tribunalului. Cu acuzaţiile care i se aduceau, nu-l aştepta decât condamnarea.

- Jill.

Am ridicat brusc capul.

- Da?

- Să apelaţi la mine... a fost ideea dumneavoastră, nu-i aşa? Din păcate ştiam foarte bine unde vroia să ajungă.

- Da.

- Şi Cooper nu a fost de acord cu dumneavoastră, nu?

Am ridicat din umeri, oftând.

- Nu. El... nu vroia nici măcar să aibă un avocat.

- Ştie că mă aflu aici?

- Bineînţeles. Totusi... nu v-as fi făcut să parcurgeţi drumul de la New York fără ca măcar să-l fi prevenit.

- Trebuie să vină?

- Da, bineînţeles. Mi-a promis, mai mult sau mai puţin, să treacă pe aici; dar nu stiu exact la ce oră, domnule Hathaway, eu...

Dar m-am oprit subit. Din nou privirea aceea... Pătrunzătoare si hipnotică. In mod prostesc, m-am înrosit si am simţit cum o căldură neasteptată începea să urce dinspre pântesc si apoi să se răspândească în tot corpul. Eram doar la câţiva centimetri unul de altul... Mi-am coborât privirea, dar ea s-a oprit asupra buzelor lui... Tâmplele îmi zvâcneau. A trebuit să fac un efort pentru a mă smulge acelei forţe care mă împingea spre el. M-am agăţat de spătarul scaunului; m-am asezat si mi-am

ascuns mâinile tremurânde în buzunarele salopetei.

Sunt sigură că îsi dăduse seama de tulburarea mea. Numai un orb nu ar fi observat-o. Probabil pentru a mă menaja, a lăsat câteva clipe să treacă si de-abia apoi m-a întrebat:

- Da, Jill.

- Sunt câteva lucruri pe care as vrea să vi le spun înainte să vină Cooper.

Deşi vocii mele îi lipsea convingerea, am reuşit, din fericire, încetul cu încetul, să-mi regăsesc încrederea în mine. Când am ridicat privirile, am văzut că se servea cu un pahar cu lapte. Părea foarte calm, deşi ceafa şi umerii îi erau puţin încordaţi... Din instinct, am ştiut că şi el fusese sensibil la acea emoţie neobişnuită. Nu ştiam cât de sensibil, dar mă consolam cu gândul că cel puţin nu fusesem singura care o încercase.

- Ce lucruri? m-a întrebat el întorcându-se spre mine.

- In primul rând, cum v-am mai spus, iau asupra mea toate cheltuielile. Nu voi mai deschide acest subiect de faţă cu Cooper. In al doilea rând, vreau să-i asiguraţi cea mai bună apărare posibilă. Dacă afacerea se poate aranja înainte de a apărea la tribunal, cu atât mai bine şi în ultimul rând... deşi Cooper nu va fi prea entuziasmat, vreau cu orice preţ ca dumneavoastră să vă ocupaţi de cazul lui.

- Sunteţi sigură?

Sprijinit de tejghea, mă privea pe deasupra paharului. Am înţeles că se gândea la ceea ce tocmai se întâmplase între noi. Şi eu la fel. Nu puteam să neg atracţia pe care o simţeam pentru el, dar mă consideram suficient de puternică pentru a o controla. Dragostea pentru Adam avea să mă ajute.

- Da.

- De ce?

- Pentru că ştiu de la mama mea că sunteţi cel mai bun. Am încredere în judecata ei. După un lung moment de tăcere, a ridicat puţin paharul în semn de consimţământ.

- De acord.

- Deci... acceptaţi?

- Da.

Această victorie prea usoară mă deruta.

- Chiar fără să-l cunoasteţi pe Cooper? Totusi, mai devreme mi-aţi spus...

- Ştiu, dar mi-am schimbat părerea.

- De ce?

- Pentru că mă intrigaţi.

- Eu? Dar e un motiv absurd!

- Nu chiar. Am aflat suficient de la dumneavoastră, de la Hummel si de la mama dumneavoastră pentru a înţelege că propunerea dumneavoastră va fi o adevărată provocare. Cooper vă e prieten - deja o bilă albă pentru el. Şi în plus,

câteva zile la ţară îmi vor prinde bine.
Dumneavoastră sunteţi ospitalieră; totul e perfect.
Nu puteam să-mi doresc mai mult.

In acel moment, sosi si Cooper. După obiceiul său, bătu o dată si apoi intră. Era încruntat, aruncă priviri bănuitoare. Isi puse mâna pe umărul meu si se uită la Peter.

In scurtul moment de tăcere care urmă, am avut senzaţia, dezagreabilă că nu viitorul lui Cooper se hotăra, ci al meu.

Peter a înaintat si i-a întins mâna. Mi-am ţinut răsuflarea... Peter Hathaway era poate cel mai bun avocat de care avea nevoie Cooper, dar era cu siguranţă si ceea ce mi se putea întâmpla mai rău. Atunci, Cooper a întins si el mâna, încet, si am stiut că eram prinsă în capcană.

Capitolul 2

M-am instalat pe taburet, lăsându-l pe Cooper să se aşeze la masă, în faţa lui Peter. M-au invitat să stau lângă ei, dar am refuzat. Era important ca o relaţie să se stabilească între ei, dar fără ca prezenţa mea să intervină. Ideal ar fi fost să-i las singuri, dar nu puteam să fac asta din două motive: unul - vroiam să mă asigur că Cooper va coopera: iar celălalt - eram curioasă cum era Peter în plină activitate.

Am rămas aşadar, la distanţă de ei, ca spectatoare, lucru care mi-a permis să mă destind. Mă sustrăgeam pentru moment influenţei lui Peter. Şi apoi, Cooper se afla acolo pentru a-mi servi drept scut. Era prietenul meu, aliatul meu credincios, sigur, pe care ştiam că mă puteam baza. Chiar dacă în acel moment era într-o dispoziţie îndoielnică. Făcuse efortul să vină, dar era obosit şi extrem de încordat. La întrebările lui Peter dădea răspunsuri laconice, seci, rezumându-se la strictul necesar.

Peter nu se lăsa intimidat de reaua lui voinţă. Intrebările se înlănţuiau una după alta, clar şi concise. Din când în când îşi nota câte ceva într-un carnet. Văzându-l, mi-au trecut prin minte cuvintele pe care le folosise fratele meu, Jan, pentru a-l descrie... Eficace, serios, profesionist... Imi oferea o demonstraţie strălucită. Nici un zâmbet, nici un comentariu, nici o aluzie la ceea ce avea legătură cu

cazul. I se adresa lui Cooper fără ocolişuri, mergând direct la ţintă. Poate de-a lungul carierei lui mai avusese de-a face cu oameni precum Cooper. Tot ce ştiu e că o luase pe drumul cel bun pentru a ajunge până la el.

Cunoşteam pe de rost împrejurările în care se petrecuse arestarea. De aceea, nu am ascultat discuţia cu prea multă atenţie. Ştiam că Reijon“ era pe mare de două săptămâni, de-a lungul coastelor New-Foundland şi că s-a oprit în portul Grand Bank pentru a se aproviziona, pentru ca peste câteva zile să se întoarcă în Maine. Drumul îi era cunoscut lui Cooper de câţiva ani buni. De această dată însă, la întoarcere îl aştepta poliţia vamală.

- Acele bijuterii vă erau familiare? a întrebat Peter.
- Nu.
- Ştiaţi că se aflau pe vas?
- Nu.
- Au fost găsite în cabina dumneavoastră. Dacă dumneavoastră nu ştiţi cum au ajuns acolo, poate că nu e cazul şi pentru echipajul dumneavoastră. Aveţi vreo bănuială?
- Nu. Oamenii mei sunt cinstiţi si muncitori.
- Poate că vreunul dintre ei are probleme financiare.
- Toţi au. Altfel, nici unul nu ar fi ales meseria aceasta. E un lucru care se face cu mult efort.

- Atunci... există vreunul care să aibă o situaţie financiară... să zicem casatrofală?

- Toţi o au. In permanenţă.

Usorul cinism din vocea lui Cooper mă enerva. Ştia de fapt foarte bine unde vroia să ajungă avocatul... Am admirat calmul lui Peter care pentru a treia oară reformula întrebarea, fără să trădeze cel mai mic semn de nerăbdare.

- Vreunul dintre oamenii dumneavoastră a trecut cumva în ultima vreme printr-o criză financiară excepţională?

- Nu, din câte stiu eu.

- Aţi fi la curent dacă acest lucru s-ar întâmpla?

- Cu siguranţă.

Peter a notat ceva în carnet.

Avusesem dreptate. Peter si Cooper formau o echipă. Erau amândoi puternici, voluntari si nici unul nu stia ce e compromisul. Se armonizau chiar fizic. Amândoi înalţi, amândoi frumosi. Farmecul lui Cooper era totusi mai sălbatic: faţa ridată de vântul de pe mare, trăsăturile cioplite. Obrajii supţi îi scoteau în evidenţă maxilarele, pometii. Părul era mereu încurcat, ca si când renunţase o dată pentru totdeauna să se pieptene.

Cu toate acestea, chiar si după nouă ani de prietenie, o parte din el nu mai rămânea necunoscută. Acum renunţasem să mai încerc să deschid acea usă pe care o ţinea mereu închisă si

care ascundea acel loc misterios. Dar, în definitiv, si eu, ca si restul lumii de altfel, mă refugiam în gândirea mea secretă. Cu timpul, învăţasem amândoi să ne respectăm acele limite pe care ni le impusesem în mod tacit, iar prietenia noastră devenise si mai strânsă decât la început.

Dar dacă mă puteam teme de ranchiuna si de mândria lui Cooper, sentimente atât de obisnuite lui, sentimentele lui Peter îmi scăpau. Ceea ce nu era deloc surprinzător, din moment ce îl cunosteam de doar o oră...

O, reuseam bineînţeles să ghicesc anumite lucruri... Fără să risc să mă îndepărtez prea mult de realitate, puteam să afirm că mă plăcea. Il „intrigam“, după propriile lui cuvinte. Un frumos eufenism pentru a spune că nu i-ar fi displăcut să mă culc cu el. Una printre multe altele...?

Dar ce stiam eu despre asta, de fapt? Ceea ce spuneau Helaine si Samantha era subiect de bârfă, ca de obicei. De când trebuia să cred ceea ce nu erau decât niste zvonuri? Poate că Peter Hathaway era un adept convins al monogamiei. Sau poate, un văduv neconsolat. Sau un iubit rănit. Sau un misogin înveterat.

- Hutter Jones n-ar fi făcut niciodată asa ceva! Cooper ridicase brusc tonul. Am redevenit atentă la ceea ce vorbeau.

- E adevărat, e nou-venit în echipă, dar unul dintre cei mai deschisi.

- Uneori, tocmai acestia sunt cei care ne dezamăgesc cel mai mult.

- Nu si Hutter. Garantez pentru el.

M-am ridicat în tăcere de pe scaun si am luat cafetiera. Am scos o cească si i-am umplut-o lui Cooper. A ridicat ochii spre mine mirat, ca şi când uitase cu totul de prezenţa mea. Apoi privirea s-a îmblânzit în felul acela de-abia perceptibil, pe care îl cunoşteam atât de bine.

După ce i-am umplut şi lui Peter mazagramul, întrebările au continuat să curgă. Peter părea hotărât să înfrângă rezistenţa lui Cooper.

- Dacă nici dumneavoastră, nici unul din membrii echipajului dumneavoastră nu sunteţi responsabili de dispariţia acelor bijuterii, cum au ajuns pe vasul dumneavoastră?

- Habar n-am.

- Trebuie totuşi să aveţi o bănuială.

- Imi închipui că au fost puse acolo când ne aflam în port la Grand Bank.

- De către cine?

- Dacă aş fi ştiut, nu aş fi fost aici în acest moment.

- Dar unde aţi fi fost?

- Pe mare.

Inţelegând că nu va spune mai mult, i-am explicat lui Peter:

- Poliţia a interzis deplasarea vasului şi echipajul a

rămas fără activitate.

Peter a dat încet din cap şi apoi s-a întors din nou spre Cooper.

- De ce credeţi că au ales tocmai Free Reign-ul?

- Nu ştiu. Poate pentru că programul nostru e întotdeauna respectat. Plecăm la timp, acostăm la timp... Şi datorită integrităţii echipajului. Nu am avut niciodată de-a face cu poliţia.

- Niciodată, până acum.

Cooper nu a răspuns nimic. Rămăsesem în picioare, în spatele lui, de aceea nu puteam să-i văd chipul. Totusi, mi-l puteam închipui. O mască de granit... Ii simţeam mânia. Simţeam că în fiecare moment putea să explodeze. Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Am considerat că sosise momentul să intervin.

- Cooper e nevinovat. De nouă ani de când îl cunosc, nu a făcut niciodată nimic reprobabil. Isi ţine cu scrupulozitate carnetul de bord la zi; toată lumea îl respectă. Nu are nimic de-a face cu toată povestea asta, nici el si nici echipajul lui. Au fost folosiţi, asta-i tot. Rămâne de văzut cine a putut face asa ceva.

- Şi cum am putea să-i descoperim pe acesti oameni, după părerea dumneavoastră?

- Asta vroiam să vă întreb si eu!

A băut o gură de cafea si s-a îndreptat în scaun.

- Dat fiind că poliţia nu e deloc dispusă să redeschidă acest caz, va trebui să ne descurcăm

singuri, fără ea. Am putea să angajăm un detectiv, dar nu e indicat.

- Banii nu sunt o...

- Nu, m-a întrerupt Cooper. Fără detectivi.

Mi-am asezat usor mâna pe umărul lui.

- Ne vom gândi la asta. Dar până atunci, ce putem face?

- Să vorbim. Şi mai ales să-i facem pe oameni să vorbească. Pe toţi cei care au, mai mult sau mai puţin, legătură cu Cooper sau cu vasul. As vrea să-i cunosc pe membrii echipajului.

Faţa lui Cooper s-a înăsprit şi eu m-am aplecat spre el.

- Cooper, trebuie... chiar dacă va fi doar pentru a avea martori ai bunei tale credinţe.

Cooper mi-a răspuns printr-o mişcare a capului.

- Nu vroiam să ajung până aici.

- Ce altă cale mai avem?

- McHenry.

- McHenry! Nu e la înălţime, Cooper, şi tu ştii foarte bine. Să nu mai vorbim despre asta acum... Lui McHenry i-a trebuit de două ori mai mult timp decât necesar pentru a-ţi obţine libertatea provizorie. Da, va fi discret. Nu se va pune nici o întrebare. Dar te vei alege cu o condamnare grea. Asta vrei? Să fii închis?

Cooper s-a foit nervos pe scaun. A ridicat mâna

pentru a mă calma, dar odată ce începusem, nu mă mai putea opri.

- Cooper, n-ai lucrat atât de mult în ultimii câţiva ani pentru a te regăsi în spatele gratiilor. Cu atât mai mult, pentru o faptă pe care nu ai comis-o. Şi Benjie? Cu Benjie ce se va întâmpla dacă va rămâne fără tine? Şi eu?

Telefonul a sunat. Nu am răspuns.

- Achitare din lipsă de probe - la asta trebuie să ajungem. Şi Peter va reuşi cu siguranţă. Nu va fi uşor, dar am încredere în el. Dar pentru asta, va trebui să cooperăm. Toţi. E vorba de viaţa ta, Cooper!

- Cât despre viaţa mea...

Telefonul se oprise pentru un moment, dar apoi începu din nou, cu mai multă înverşunare.

- A, nu, Cooper! Viaţa merită întotdeauna să fie trăită. Chiar tu mi-ai spus asta, când Adam a murit... Ţi mai aduci aminte? Când nu-mi păsa ce se va întâmpla cu mine. Atunci, nu ai dreptul să spui asta!

Atinsesem un punct sensibil. Simţeam asta, o citeam în privirile lui.

- Peter ştie ce face. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor, Cooper. Din nou telefonul... Exasperată, am traversat camera
pentru a răspunde.

- Alo!

- Jill?

- Ah, Samantha, tu eşti...

- E acolo?

- Cine?

- Peter Hathaway, cine altcineva?

M-am uitat jenată spre masa la care erau aşezaţi.

- Da. Ce mai face David?

Mi-a ignorat întrebarea şi a revenit cu înverşunare la motivul pentru care mă sunase.

- Arată la fel de bine ca în fotografii? Nu l-am întâlnit niciodată, dar...

- Samantha, n-ai putea să mă suni mai târziu?

- De ce? A,... e lângă tine, nu? Din câte am înţeles de la mama, rămâne acolo în weekend? Ai o şansă nemaipomenită. Sper că nu-l vei lăsa să-ţi scape.

Niciodată nu mă încântaseră sfaturile surorii mele, mai mari cu şapte ani decât mine. De data aceasta nu făcea excepţie.

- Nu stiu despre ce vorbesti, Samantha.

- Haide, Jill! Nu crezi că a venit timpul să renunţi la viaţa aceea monahală, pe care ţi-o impui? Au trecut sase ani de la moartea lui Adam...

Cooper si Peter îsi reluaseră discuţia, vorbind mai încet. Eram nerăbdătoare să închei acea convorbire care mă împiedica să particip la discuţia lor.

- Samantha, nu vreau să vorbesc despre asta.

- Ca de obicei... Şi totusi, ar fi timpul să întâlnesti pe altcineva. Acum sau niciodată. Familia noastră are nevoie de un sânge nou. Şi Hathaway are toate calităţile. E inteligent, seducător, bogat....

- Pentru numele lui Dumnezeu, Samantha! Te lasi

din nou pradă fanteziilor. Unul dintre prietenii mei are nevoie de un avocat. Acesta e singurul motiv pentru care Peter Hathaway se află acum aici. Singurul!

- Păcat. Dacă eram în locul tău...

- Ei bine, ce? Dacă erai în locul meu ţi-ai fi petrecut weekendul cu el într-un pat? Ascultă-mă, poate că asta e pentru tine definiţia fericirii depline - e dreptul tău si nu te critic, dar nu încerca să mi-o spui si mie.

- Jill, sincer. Vei mai face mult timp de acum încolo pe martira?

Jignită, am simţit nevoia să-i răspund cu aceeasi monedă.

- Şi ce crezi? Crezi că pentru a cunoaste bărbaţi sexy, trebuie să vin neapărat la New York? Am ce-mi trebuie pe aici, te asigur. Sexapilul lor nu e cu nimic mai prejos decât al celor de la oras. Şi nu am nevoie de lecţii pentru a învăţa cum să-i seduc. Nici măcar de la tine, care esti o specialistă!

- O,o! Chiar eram gata să-ţi propun ajutorul meu. Dar se pare că poţi se te descurci şi fără mine. In cazul ăsta, să ai un weekend plăcut, Jill!

Am rămas câteva secunde cu receptorul în mână, înainte de a închide. Eu şi Samantha nu reuşisem niciodată să ne înţelegem. Era vina amândurora. Dar uneori îmi părea rău din cauza asta.

Singur la masă, Peter îşi bea liniştit cafeaua.

- Cooper a plecat?

- Da.

Probabil că păream neliniştită, căci a adăugat imediat:

- Nu vă faceţi griji. Ne revedem mâine după-amiază.

De când rămăsese Peter singur? Ar fi putut fără îndoială să tragă cu urechea, să audă discuţia mea cu Samantha. Ceea ce nu-mi plăcea. In mod evident, Peter nu a făcut nici o aluzie, lăsându-mă să mă chinui cu incertitudinea. Aşa că am hotărât să nu mă mai gândesc la asta.

- Deci? Ce părere aveţi despre Cooper?

Nu mi-a răspuns imediat, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele.

- Nu e prea... flexibil.

- V-am prevenit. Dar credeţi totuşi că-i puteţi asigura apărarea?

După un timp, a spus:

- Da. Dar nu va fi uşor. Nu are încredere în mine.

- E normal. Incă nu vă cunoaşte. Dar a înţeles că sunteţi singura lui speranţă.

- De ce e aşa de reticent la ideea că vreau să vorbesc cu oamenii din sat?

- Pentru că e foarte... secretos si foarte mândru. Nu suportă gândul că lumea vorbeste despre el în absenţa lui. Nu voi arunca prima cu piatra. E foarte neplăcut!

- Ştiţi asta din proprie experienţă?

- Da... După accident, timp de câteva luni, nu am

putut să cobor în sat fără să mă gândesc că cineva mă urmărea din spatele perdelelor... Nu cu răutate, bineînţeles. Dar le simţeam mila si asta mă deranja. Nu aveam nevoie de părerea lor de rău. Şi nici Cooper nu are acum nevoie.

- Nu asta caut să obţin, ci informaţii. Oamenii îmi vor aduce, poate, câteva sugestii utile.

- Nu contaţi pe asta. Sunteţi un străin, în acest loc. Nu vor fi prea deschisi.

- Dar veţi fi dumneavoastră cu mine.

- O! Vreţi să vă însoţesc?

- Hmm... Veţi fi cartea mea de vizită.

Nu mă gândisem până atunci să joc rolul de asistentă.

- Nu stiu dacă va fi posibil... Imi făcusem planuri pentru weekend. Şi...

- Cu un bărbat irezistibil?

Bun. Deci nu auzise ce-i spusesem Samanthei, era clar. Nu m-am uitat la el, dar simţeam sarcasmul din privirile lui.

- Trebuie să lucrez. Am o expoziţie peste o lună si mi-au mai rămas de făcut câteva piese.

- Unde va fi expoziţia?

- La New York.

- Ia te uită... Vă veţi părăsi deci casa?

- Incă nu e sigur. Dacă se va putea, voi rămâne aici. Moni

- persoana care-mi organizează expoziţiile - preferă

să fiu prezentă, dar ultima dată am lipsit şi vânzările au fost la fel de bune.

- Dar greşiţi... Intâlnim foarte des persoane sexy la acest gen de reuniuni.

O insinuare, fie. Două, era deja prea mult.

- Văd că aţi ascultat discuţia pe care am avut-o cu sora mea.

- „Ascultat“, nu. Auzit. Şi sunt de acord cu dumneavoastră. Bărbaţii de la ţară nu sunt cu nimic mai prejos decât cei de la oraş. Doar dacă nu considerăm că virilitatea se măsoară prin luxul maşinii sau prin costum... Sărmanii! Nu au nici un moment de linişte.

- De ce nu au? Dumneavoastră nu vă număraţi printre ei?

- Nu. Eu nu am nevoie de aşa ceva.

Şi eu nu aveam nevoie de o schiţă. Aluzia lui era limpede ca apa. Şi însoţită de o privire directă care mă tortura. M-am grăbit să iau mazagramul şi să-l pun în chiuvetă. Il clăteam de cinci minute când l-am simţit pe Peter în spatele meu.

- E curat...

Am continuat să-mi fac de lucru. Era stupid din partea mea, dar nu găseam nimic mai bun de făcut pentru a mă elibera de privirea lui intimidantă.

- Cooper mi-a spus că sora dumneavoastră nu ar fi sunat, dacă nu ar fi vrut să vă vorbească despre

mine... E adevărat?

- Da.
- Ce are împotriva mea?
- Nimic. Dimpotrivă.
- O cunosc?
- Dacă aţi cunoaste-o, nu m-aţi mai întreba. Samantha e foarte frumoasă. Ca si cumnata mea, de altfel, care la rândul ei vă consideră un bărbat irezistibil. In limbajul lor, asta înseamnă că sunteţi bogat si arătos. Dar, linistiţi-vă, limbajul lor nu este al meu. Altfel, de mult mi-as fi încercat farmecele pentru a vă seduce.
- Nu m-ai silit, m-as fi plâns.

M-am întors brusc spre el, hotărâtă să joc pe cartea sincerităţii.

- Samantha m-a sfătuit să mă arunc în braţele dumneavoastră. După părerea ei, as face o mare greseală, dacă nu as profita de ocazie. Cu puţin noroc, as putea chiar să vă prind în mrejele mele până la sfârsitul weekendului.

Peter nu a schiţat nici un gest.

- Sora dumneavoastră e bârfitoare?
- Mai rău. O femeie-vampir, însetată de bani. Singurul lucru la care aspiră e portofelul dumneavoastră. Mă întreb cine e mai periculoasă... ea sau sau Helaine?
- Helaine?

- Cumnata mea. Ea în schimb vă vânează farmecul.

De această dată, Peter fluieră admirativ.

- Se pare că femeile Madigan nu sunt indiferente. Cel puţin, stiu ce vor.

- Şi ce nu vor. Căci, în ce mă priveste, nu mă interesează nici banii dumneavoastră, nici restul. Tot ce astept e să-l scoateţi pe Cooper din acest impas. Credeţi că veţi reusi?

- Dacă nu as fi crezut, nu m-as fi aflat aici.

- Perfect. Asta e tot ce vă cer. Sper că m-aţi înţeles!

- Cu totul.

Mi-ar fi plăcut însă să fiu convinsă. Oricum, pentru moment nu aveam de ales.

S-a îndepărtat de mine, ca pentru a-mi demonstra bunele sale intenţii. Dar neîncrederea mea schiopăta. Era mai bine să nu ispitesc diavolul. Rămasă singură cu Peter, nu stiam pentru cât timp îmi voi putea controla acea slăbiciune.

Timpul trecea. Din moment ce trebuia să merg cu el în sat, de ce să nu plecăm chiar atunci?...

Capitolul 3

Swansy locuia la capătul străzii principale, într-o casă mică de lemn, care semăna cu o cabană. De fiecare dată când simţeam nevoia să mă destăinui cuiva, era persoana spre care mă îndreptam. Zâmbetul, vocea, sfaturile ei îmi fuseseră întotdeauna preţioase. Vor fi din nou binevenite şi de această dată.

Pe drum, i-am explicat lui Peter ale cui erau siluetele care se ascundeau în spatele perdelelor de la ferestre, şi care ne urmăreau trecând: băcăneasa, frizerul, garagistul, care stătea în pragul porţii şi vorbea cu poştaşul... Zvonurile vor începe să circule încă din acea seară. Imi închipuiam deja ce presupuneri se vor face printre obişnuiţii de la Sam's, singurul bar din partea locului.

Am luat-o înaintea lui Peter pe aleea pietruită şi am împins uşa. In casă era o atmosferă caldă, primitoare. Un miros de „grasin“ veni să ne gâdile nările.

- Swansy!

Mi-am aruncat vesta de lână pe un scaun din bucătărie si am deschis cuptorul. Crusta de pe fundul tăvii era perfect aurită. Vroiam să mă ridic, când am simţit un bot atingându-mi mâna.

- Bună, draga mea.

Am închis ochii si m-am aplecat pentru a lăsa ciobănescul german să mă lingă pe obraz.

- Peter, fă cunostinţă cu Rebecca.

S-a aplecat pe vine până ce a ajuns la nivelul

privirii căţelei. Avea o expresie atât de serioasă, încât de-abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs. M-am retras discret pentru a nu le stânjeni acel tete-a-tete si am intrat în sufragerie.

Swansy se legăna încet cu scaunul-balansoar pe care i-l dădusem cu trei ani în urmă, pentru aniversarea ei de saizeci si opt de ani. Avea picioarele sprijinite pe un scăunel de lemn. Cu înălţimea ei de un metru cincizeci, cu rochia de in purpurie, cocul alb si obrajii rosii, în mod natural, semăna cu o păpusă de târg, dintre acelea pe care le asezăm pe fotolii.

M-am apropiat de ea si am sărutat-o pe obraji.

- A venit Bettina, nu-i asa? De data asta, ce „gratin“ a mai gătit?

Bettina Gregorian locuia în celălalt capăt al satului. O dată pe săptămână îsi abandona soţul, cei cinci copii si obligaţiile domestice si-i făcea o vizită lui Swansy. De fiecare dată gătea câte un fel de mâncare, niciodată acelasi, dar întotdeauna delicios, pe care bătrâna îl degusta timp de mai multe zile.

- Cei mai mici au rujeolă, spuse ea.

- Daniel şi Paul? Oh! La naiba...

- De trei săptămâni, zi de zi, după Mim şi Sally. Numai să nu i se întâmple ceva celui mic!

- Voi trece mâine s-o văd. Cu siguranţă, are nevoie de o mână de ajutor.

- Nu rişti să te molipseşti şi tu? m-a întrebat ea neliniştită.

- Cu rujeolă? Am avut-o când aveam doi ani. Am

luat-o de la Samantha. Şi ea de la Jan. Bucătăreasa s-a îmbolnăvit şi ea şi cum guvernanta nu ştia să gătească, mama a trebuit să pună singură mâna la treabă.

- Şi tatăl tău? Stătea cu mâinile în sân?

- Nu, deloc! A participat şi el, bineînţeles... scriind la un birou de plasament să trimită pe cineva. Sărmana fată pe care biroul a găsit-o nu prea avea experienţă. A reuşit să ardă cele mai bune cămăşi ale tatei şi să spele un pulover de angora la maşina de spălat... Părinţii încă mai vorbesc despre acea perioadă ca despre o perioadă neagră.

Swansy a zâmbit, amuzată, şi apoi mi-a luat obrazul în palma ei.

- E rece! a exclamat ea. Iarna îşi face deja apariţia. Ai venit de pe deal?

Nu era o întrebare. Simţise în părul meu mirosul de pin şi de aer de mare. Nu puteai să-i ascunzi nimic lui Swansy... Mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o.

- Şi iată-l şi pe domnul avocat. Fă-ne cunoştinţă.

Am aruncat o privire în spate. Intr-adevăr, Peter intrase în salon. Probabil că-i auzise paşii, chiar dacă eu nu simţisem nimic.

Fără să-i dau drumul la mână, m-am ridicat în picioare. Peter o privea pe Swansy, dar fără uimire. Ştia. Docilitatea Rebeccăi îi spusese acest lucru sau ochii chipesi si opaci ai lui Swansy? Probabil că ambele.

- Swansy, el e Peter Hathaway. Peter - Swansy Tabb.

Peter a înaintat spre noi si i-a strâns mâna.

- Imi pare bine de cunostinţă, doamnă Tabb.

- O, nu, te rog, spune-mi Swansy.

Dându-mi drumul la mână, si-a asezat mâna liberă pe cea a lui Peter si el nu s-a opus acelui contact pe care ea îl prelungea în mod voit. Intotdeauna mă uimise cât de multe informaţii putea să reţină prin acele simple atingeri.

L-am privit cu atenţie, nerăbdătoare să-i aflu părerea. Dar pe faţa lui impasibilă nu se putea citi nimic. Intr-un sfârsit, Swansy i-a eliberat mâna si, printr-un gest, l-a invitat să ia loc pe scaun.

- Asază-te lângă mine, te rog.

Peter mi-a zâmbit si apoi s-a asezat. Eu am rămas de cealaltă parte, lângă scaunul-balansoar.

- E prima călătorie în Nord?

- Nu. Am avut de nenumărate ori ocazia să merg la Caruden... Dar n-am mai fost de mult acolo.

- La Caruden... De ce acolo?

Pentru a juca tenis, fără îndoială. Sau golf? Caruden era unul dintre acele locuri foarte la modă, foarte sic si foarte scumpe unde marile personalităţi ale societăţii veneau pentru a-si reface sănătatea. Familia mea stia foarte bine.

- Pentru a lucra în bucătăriile unuia dintre hoteluri...

Cu atât mai rău pentru mine.

- De unde eşti? a continuat Swansy.

- Din Columbus, Ohio.

- E drum lung din Ohio până-n Maine.

Apoi Swansy nu a mai întrebat nimic. Se legăna încet cu zâmbetul ei ştrengar de Pierrot Gourmand... Nu era ca alţii, care te presau cu întrebările. Swansy tăcea. Şi tăcerea aceea dădea naştere aproape de fiecare dată confidenţelor. Eu însămi profitasem de multe ori de ea, dar nu mă aşteptam ca Peter să se lase şi el prins. Şi totuşi...

- Am fost un copil dificil... a început el. Mama mea a murit când aveam zece ani. Fratele meu mai mare plecase deja de mult timp, aşa că am rămas singur cu tatăl meu. Era un om cumplit de sever, cu care nu se putea trăi. Plecam de acasă imediat ce aveam ocazia... Mai ales vara, în timpul vacanţei. Prima oară când s-a-ntâmplat asta aveam paisprezece ani, am făcut autostopul pe coastă şi am ajuns din întâmplare la Camden. Nu au fost prea multe obstacole pentru a mă angaja... Nu după mult timp mi-am dat seama că tata chiar se bucura că nu-mi petreceam timpul acasă.

A aruncat spre mine o privire scurtă, ca pentru a găsi o încurajare.

- Ce meserie avea? l-am întrebat eu.

- Era strungar într-o uzină. Făcea acelaşi lucru, de dimineaţă până seara. Nu puteam suporta gândul că, poate într-o zi, voi face si eu la fel. Preferam închisoarea... Sau cel puţin asta îmi spuneam eu, pentru a justifica prostiile pe care le făceam.

- Ce fel de prostii?

A ridicat din umeri.

- O.... nimic. Copilării, dar care nu erau lipsite de greutate... Furam masini. In fine, le „împrumutam?“ O luam pe autostradă, nu conta încotro si urmăream acul contorului urcând... In momentele acelea, aveam impresia ca sunt deasupra tuturor.

- Aţi avut noroc că nu aţi avut nici un accident.

- Am avut unul. La două zile după ce am împlinit optsprezece ani. Sărbătorisem puţin prea mult... Din fericire, de această dată conduceam vechea camionetă a tatălui meu, astfel că nu am avut probleme cu poliţia. Tata m-a considerat mort, atât la propriu cât si la figurat. Am rămas în comă timp de o lună... Iar când m-am trezit, am descoperit că nu mai aveam nici măcar un os la locul lui.

Degetele mele strângeau cu putere braţul scaunului lui Swansy.

- Şi ce s-a întâmplat?

- Am fost internat mai multe luni în spital... Şi asta a fost lecţia mea.

Nu-mi venea să cred. Nimic din mersul lui, din miscările lui, nu păstra nici cea mai mică urmă. I-am spus asta.

- Nu a fost mereu cazul, dar am făcut mult sport, mi-a răspuns el. Astăzi continuu să practic, în mod regulat, tenisul şi natatia. Până-ntr-atât încât uneori am impresia că sunt într-o formă mai bună decât chiar înainte de accident.

O întrebare o atrăgea pe cealaltă. Curiozitatea

mea nu fusese potolită.

- Cum aţi devenit avocat?

- Nu uşor.

Nu mă îndoiam. Dar vroiam să aflu amănuntele. Imprumutând tactica lui Swansy, am tăcut şi l-am invitat astfel să-şi continue confidenţele.

Şi-a întins încet picioarele şi şi-a încrucişat mâinile pe piept.

- Am avut timp să reflectez... Moralul meu nu era foarte puternic. Dar apoi, puţin câte puţin, am început să văd mai clar. Mi-am dat seama că senzaţiile ieftine pe care mi le oferam nu-mi vor ajunge pentru a mă simţi împlinit... Atunci, am reacţionat. M-am înscris la cursuri prin corespondenţă. Am început să citesc - orice: clasici, cărţi de drept, ziare... După un an, când am putut să mă dau jos din pat, m-am angajat ca funcţionar la o poştă. Aveam un munte de facturi de plătit. Mi-au trebuit trei ani pentru a strânge suficienţi bani cu care să-mi plătesc studiile. Când am intrat la facultate aveam aproape douăzeci şi patru de ani. Cam aşa s-a întâmplat.

Rezumase în atât de puţine cuvinte ani întregi de suferinţă şi de curaj încât mi-a trebuit aproape un minut pentru a înţelege că terminase.

- E o poveste foarte frumoasă..., am spus încet.

- Nu am avut de ales.

- Ba sigur că da! Intotdeauna avem de ales. Aţi fi

putut foarte bine să vă însănătosiţi, să vă găsiţi o slujbă fără pretenţii si, seara, să vă întâlniţi cu prietenii la barul din colţ pentru a discuta despre fotbal.

A dat din cap si si-a sprijinit coatele pe genunchi.

- Nu... Nu as fi putut să îndur o viaţă ca aceea, o viaţă care nu duce nicăieri.

- Unii nu au alte posibilităţi.

- Ba da, au. Când vrem cu adevărat, putem întotdeauna să facem astfel încât să trăim mai bine. Nu vorbesc neapărat de o schimbare radicală... Uneori chiar si câteva lucruri mărunte sunt suficiente pentru a te face să vezi viaţa în mod diferit.

- Spuneţi-i asta unui individ care-si va petrece toată viaţa într-o mină pentru că nu stie să citească, si care nu stie să citească pentru că a trebuit să-si ajute părinţii să-i crească pe fraţii lui mai mici... Am cunoscut băieţi în situaţia asta. Care trăiesc încă în casele în care s-au născut... cu excepţia faptului că de la an la an acestea sunt din ce în ce mai deteriorate.

- Dar ei fac tot ce le stă în puteri pentru a le întreţine... Intotdeauna e acelasi lucru. Şi lucrează deoarece copiii lor să poată merge la scoală si să urmeze studiile de care ei însisi nu au putut să beneficieze. E un progres, stiţi, schimbarea nu se petrece de pe o zi pe alta. E nevoie de ani, de secole. Uneori chiar de vieţi umane... Sunt de acord, unele persoane nu au posibilitatea să se scoată din mizeria

în care trăiesc... Dar întotdeauna există modalitatea de a schimba ceva. Dar pentru asta, trebuie să vrei.

Eram pe punctul de a-mi apăra opinia, dar am simţit mâna lui Swansy apăsând-o pe a mea. Mă ruga discret să nu mai insist. Avea, fără îndoială, dreptate. Am schimbat subiectul.

- Tatăl dumneavoastră e încă în viaţă?

Peter a dat din cap în semn că nu.

- Şi fratele dumneavoastră? Aţi reluat legătura cu el?

Acelaşi răspuns. Era trist. Nu exista nici o persoană cu care
să-şi împartă reuşita.

Chiar dacă, în definitiv, nici situaţia mea nu era mai de învidiat. Aveam o familie, asta era sigur, dar nici ea nu participa la succesul meu. Pentru părinţii mei, pentru Jan şi Samantha, cariera mea nu era altceva decât un mijloc de a face să-mi treacă timpul. Mă distram cu lutul aşa cum alţii îşi mâzgăleau apusuri de soare... In ciuda faimei mele crescânde, refuzau să-mi ia arta în serios. Nu că asta m-ar fi împiedicat să dorm nopţile, dar câteva cuvinte de încurajare nu au făcut rău nimănui.

Din nou, strânsoarea lui Swansy pentru a mă linişti. Imi urmărea pas cu pas stările sufleteşti, schimbările de dispoziţie.

- Crezi că-l vei putea ajuta pe Cooper? l-a întrebat ea.

- Da, cred că da. Voi şti mai mult peste două zile,

după ce voi fi vorbit cu oamenii din sat.

- Cooper e un om... cum alţii nu se mai găsesc.

- Mi-am dat seama.

I-am surprins un zâmbet ironic si apoi s-a aplecat spre Rebecca si a mângâiat-o.

- Ai putea s-o plimbi puţin pe afară? a sugerat Swansy. Ii place. A avut întotdeauna o slăbiciune pentru bărbaţii bruneţi si seducători.

Cum putea ghici lucrurile alea? Sensibilitatea lui Swansy nu va înceta niciodată să mă uimească. Ajutându-se de simple mirosuri, de voci, de vibraţii ale vocii, schiţa portretul unei persoane cu mult mai bine decât reuseam eu să o fac privind drept în faţă persoana respectivă.

Rebecca nu avusese niciodată nevoie de companie pentru a iesi. Swansy stia asta, si eu o stiam, si Peter la fel... Zâmbetul lui stătea drept mărturie. Cu toate acestea, s-a ridicat si s-a îndreptat spre usă..

- Are vreun loc preferat?

- Las-o să te conducă.

Imediat ce au plecat, m-am asezat pe marginea scaunului pe care stătuse Peter si m-am apropiat de Swansy.

- Deci, ce părere ai despre el?

A răspuns cu vocea ei blândă. Nu o auzisem niciodată ridicând tonul.

- Ai făcut o alegere bună. Dacă cineva îl poate salva pe Cooper, atunci el este acela.

- Alegerea nu am făcut-o eu, ci mama.

- Jill, e ceva care te deranjează. Esti încordată. Ce nu e în regulă?

- Nu ştiu.

- Te îndoieşti de el, pentru Cooper?

- O, nu, nu e asta!

- Atunci, e ceva personal? E mai tânăr decât credeai?

- Da.

- Şi mai arătos, de asemenea. Nu eşti insensibilă la farmecul lui. Asta e?

- Am încetat să mai privesc bărbaţii de mult timp, ştii asta foarte bine.

- Poate chiar asta e problema.

- Nu aş putea să iubesc pe altcineva.

Privirea goală a lui Swansy era fixată asupra mea. Aştepta. Am coborât privirile; îmi frământam nervoasă mâinile pe genunchi.

- Il iubeam pe Adam. El era totul pentru mine, eram inseparabili. Nu voi mai găsi alături de nici o altă persoană ceea ce am găsit alături de el. Ceea ce am trăit noi a fost unic. Niciodată nu-l voi putea înlocui.

- Nimeni nu-ţi cere asta, Jill.

- Dar, dacă ar exista altcineva...

- Asta nu ar schimba nimic. Amintirea ta ar rămâne neschimbată.

- Dar Adam...

- Adam a murit, Jill.

Pentru prima oară de când o cunoşteam, mi s-a

părut că simt o urmă de nerăbdare în vocea ei. Presimţindu-mi deznădejdea, m-a bătut uşor pe braţ.

- Trebuie să accepţi asta, fata mea. Trăiesti de prea mult timp cu o fantomă... Gândeste-te la ce spunea Peter al tău, mai devreme.

- Nu e Peter al meu.

- E mai mult al tău, decât al meu. Tu l-ai adus aici. Dar nu schimba subiectul. Spunea că întotdeauna putem să încercăm să facem ceva mai bun cu viaţa noastră. Trebuie să evoluezi, Jill...

- Dar nu fac decât asta! De când a murit Adam, cariera mea a luat avânt ca o săgeată! Inainte, nu reuseam decât să vând o piesă sau două la una din chermezele din regiune, si, acum am expoziţii la New York! Nu poţi să mă acuzi de pasivitate!

- Pe plan profesional, cu siguranţă nu! Dar viaţa ta de femeie, Jill? Toatele visele pe care le aveai, toate speranţele acelea? Ce s-a întâmplat cu ele?

- Le-am pietrificat în lut.

Swansy a dat din cap.

- E adevărat. Şi de aceea creaţiile tale sunt atât de diferite între ele si atât de frumoase. Dar, cu toate acestea, visul nu s-a risipit, nu-i asa?

Am simţit un nod în gât. Ştiam unde vroia să ajungă. Avusesem cu ea o discuţie lungă, la câteva luni de la moartea lui Adam.

- Acum nu mai are importanţă, am spus eu cu o voce slabă. Cariera a compensat totul.

- Vroiai copii.

- Pe cei ai lui Adam.

- Şi dacă te-ai fi îndrăgostit de un alt bărbat înaintea lui, i-ai fi vrut pe ai acelui bărbat. Asta e în tine, Jill. Nu te vei simţi cu adevărat împlinită decât prin prezenţa unor copii.

- Sunt pe deplin satisfăcută de existenţa mea. Am tot ce-mi trebuie: prieteni, o meserie...

- Chiar aşa?

- Absolut!

- Şi atunci, de ce avocatul ăsta te face atât de nervoasă? Dacă nu ai nimic de ce să te temi, de ce îl simţi ca pe o ameninţare?

- Pentru că... ei bine, nu ştiu. Mă face să mă simt prost, asta-i tot!

- Pentru că te atrage, ceea ce e absolut firesc, şi deoarece te simţi vinovată pentru că te consideri în continuare căsătorită cu Adam. Doar că Adam e mort şi tu ai toate drepturile să fii atrasă de Peter fără să-ţi fie ruşine. Dar asta te sperie şi nu-ţi place.

- Asta poţi s-o spui.

Ceea ce îmi displăcea mai presus de orice era să fiu analizată cu atâta luciditate, ca şi când stările mele ar fi fost trecute sub luptă. Oricât de oarbă ar fi fost Swansy, avea darul dublei priviri.

- Mai întâi Samantha, acum tu. E un complot! Oare şi eu îţi dictez viaţa, spune-mi?

- Ai făcut-o. Tu m-ai sfătuit să-mi iau un câine

pentru că mi-ar permite să fiu mai independentă. La vârsta mea, nu prea mai credeam în independenţă. Dar ai avut dreptate! Te-am ascultat si acum mă felicit în fiecare zi.

- Cu toate acestea, a trebuit să folosesc un viclesug, pentru ca să accepţi. Am pretextat că Rebecca era alergică la poluare si că nu se găsea nici un loc unde să fie plasată.

- Şi a mers... Atunci, eu ce-ar trebui să inventez? Că Peter are un ulcer si că are nevoie de o cură pe malul oceanului?

- Un ulcer? a repetat Peter închizând usa în spatele lui. Interesant! Dar dacă as putea avea cura fără să mai trec prin ulcer ar fi încă mai bine... E fantastic aici. Vântul îţi dă forţe noi.

Obrajii rosii si ochii lui strălucitori o dovedeau. Şi-a trecut mâna prin păr si cu braţele încrucisate s-a sprijinit de marginea mesei.

- Şi de ce vroiaţi să-i spuneţi lui Jill că am ulcer?

Sperasem că va uita. Dar nu aveam norocul ăsta, mai ales
s-o iau înaintea lui Swansy si s-o bat cu propriile arme.

- Pentru ca să mi se facă milă de dumneavoastră, să vă stiu la cald si să vă răsfăţ... Swansy e din aceia care cred că viaţa mea e prea goală. Atunci, nu doar că ar trebui să vă primesc la mine, dar, în plus, ar trebui ca dumneavoastră să profitaţi de asta pentru a-mi face câţiva copii.

Am dat din cap cu o expresie puţin scârbită.

- Vă daţi seama? Şi vă cunoaste doar de o jumătate de oră!

M-am ridicat si m-am dus spre bucătărie.

- Ai o imaginaţie prea bogată, Swansy. Ştiu foarte bine de ce am nevoie... Un soţ şi copii nu sunt în program. Am tot ce-mi trebuie, mulţumesc.

M-am întors, cu vesta în mână, în salon.

- Dacă vroiam copii, e aici o jumătate de duzină de bărbaţi care mi-ar oferi cu plăcere serviciile lor. Şi sunt suficient de mare pentru a-mi găsi un soţ, dacă vreau...

- Dar nu e timpul trecut îţi spun!

M-am aplecat şi am oprit balansoarul pentru a o săruta pe Swansy pe obraz.

- Cu toate acestea, ţin mult la tine, i-am spus eu la ureche, râzând. Pot să mă fac utilă înainte de plecare? Să pregătesc masa pentru cină?

- Nu... Mă descurc foarte bine şi singură. A trecut deja mult timp de când mi-am acceptat slăbiciunile şi mi le-am depăşit. Am evoluat.

Mesajul ei nu ar fi putut fi mai clar. Dar nu puteam să mă supăr pe ea. Swansy era mai mult decât o prietenă. Era întotdeauna acolo când aveam nevoie de ea, întotdeauna gata să mă consoleze, să mă încurajeze, sau să-mi împărtăşească bucuriile. Puteam să-i iert acea mică neînţelegere.

Capitolul 4

Soarele apunea când noi coboram pe drumul care ducea în port.

- Free Reign, am spus eu arătând spre vasul izolat de celelalte vase si a cărei cocă se lovea de pontonul din lemn.

Era strâns legat cu frânghii, de care trăgea, din când în când, ca pentru a se revolta. Mândria lui amintea de cea a lui Cooper...

Cooper, care locuia la doar câteva minute de port. Casa, desi mai mică decât cele care se aflau pe strada principală, era primitoare si bine îngrijită. Vroiam ca Peter s-o vadă.

Am bătut la usă si am intrat înaintea lui Peter într-o cameră cu podeaua neregulată. In semineu ardea focul; storurile erau pe jumătate trase. Noaptea părea că tapiţează fiecare ungher, când nu era alungată de strălucirea flăcărilor.

La intrarea noastră, Cooper de-abia dacă si-a ridicat privirile. Era ocupat cu sculptarea constiincioasă a unei bucăţi de lemn. Miscările lui trădau o tensiune neobisnuită, pe care o acumulase probabil după venirea la mine. Cu toate acestea, lucrul său nu avea de suferit. Se putea recunoaşte cu uşurinţă forma unui vapor a cărei proră avea deja o curbă promiţătoare.

Şi asta vroiam ca Peter să vadă. Ne-am apropiat încet de el.

- Merge?

Ne-a aruncat două priviri scurte şi apoi a

consimţit în tăcere.

- L-am dus pe Peter în sat... Am trecut pe la Swansy. Mă gândeam că am putea merge să luăm cina la Sam. Vrei să vii cu noi?

- Nu în seara asta, Jill.

- O să te mai distreze puţin.

Insistenţa mea era doar de formă. Ştiam că nu va veni. Regretam cu atât mai mult cu cât mă temeam de o cină în tete-a-tete cu Peter, fără să mai vorbesc de faptul că aveam să mă întorc acasă singură cu el!

- Benjie nu e?

- E încă la New York.

- Credeam că trebuia să se întoarcă ieri.

- A sunat şi m-a anunţat că rămâne până mâine. Oricum, se plictiseşte aici, în acest moment.

Aşchiile săreau pe masă. Cooper îşi continua liniştit lucrul.

Peter înaintase până la şemineu şi privea o altă machetă, aceasta terminată, aşezată pe un platou.

- Faceţi des machete? a întrebat el.

Cooper a dat din umeri.

- Când am timp.

Peter mângâia cu vârful degetelor goeleta lăcuită, cu aceeasi delicateţe cu care mângâiase obiectele mele din lut.

- Imi pare rău că nu sunt înzestrat cu îndemânare. Nu am avut niciodată nici cel mai mic talent artistic.

Netezea cu degetul mare catargele fragile.

- Talentul dumneavoastră e în altă parte, în cuvinte, am răspuns eu.

- Se poate. Dar întotdeauna am admirat oamenii capabili să-si exprime emoţiile în opere de artă, oricare ar fi acestea.

M-am întors spre Cooper, care timp de câteva momente se oprise pentru a ne urmări schimbul de replici.

- Treci pe la mine mâine?

O secundă, a ezitat. Privirea lui spunea clar că nu dorea. Dar nu am cedat. Eram mai mult decât hotărâtă să nu-l las să-si piardă singura sansă. Chiar dacă după aceea s-ar fi putut lipsi de mine.

- Bine, de acord, a spus el într-un sfârsit.

- Perfect.

M-am întors spre Peter.

- Mergem?

Tăcerea care s-a lăsat în bar când eu si Peter am intrat, nu m-a surprins. In sat, toată lumea se cunostea. O figură necunoscută provoca deci, în mod iminent, o curiozitate firească. Fără să ţin cont de ea, m-am îndreptat cu hotărâre spre una din mesele libere, salutând în trecere pe toţi cei cărora, cu trecerea anilor, ştiusem să le câştig prietenia şi respectul.

Sam Thorn, proprietarul, a venit imediat la masa noastră. Zâmbetul lui prietenos şi faţa roşiatică, de irlandez, erau irezistibile. Fără el, barul nu ar mai fi fost la fel. Veşnica lui bună dispoziţie era cu adevărat molipsitoare.

- Mă cam îndoiam că vei fi de-a noastră în această seară, a spus el, ştergându-şi mâinile pe un şorţ bleu.

Avem lasagna în meniu.

Adoram lasagna pe care o făcea Sam. In faţa entuziasmului meu, Peter a refuzat să se mai uite în meniu şi a comandat şi el o porţie. Sam ne-a ţinut companie câteva minute şi apoi s-a întors în bucătărie. Prinzând curaj, alţi câţiva săteni s-au apropiat de masa noastră. In ciuda simplităţii lui Peter, rămâneau rezervaţi. Pentru ei, Peter însemna oraşul şi legea... Două lucruri suficiente ca să-i impresioneze.

Steven Willow, a cărui familie ţinea de generaţii un magazin de electrocasnice, veni să-mi ceară sfatul în legătură cu cumpărarea unui calculator.

- E pentru stoc. E ideea lui Paul.

- Paul e la universitate, am precizat eu pentru Peter. Cred că va fi o iniţiativă bună, Steven. Cu atât mai mult cu cât acum se găsesc şi calculatoare ieftine.

- E mai ales pentru el... Pentru când va prelua afacerea. Eu nu aş şti să mă folosesc de o maşinărie ca aceea.

- Iţi va arăta el. Sunt sigură că după aceea nu te vei mai putea lipsi de el.

S-a îndepărtat mulţumit, pentru ca după câteva momente să-i ia locul Noreen McNard. Se căsătorise de puţin timp cu băiatul garagistului şi-şi părăsise Vermontul natal pentru a veni să se instaleze în sat.

- Părinţii mei vin să mă vadă weekendul viitor, mi-a spus ea, după ce l-a salutat timid pe Peter.

- Adevărat? E fantastic! Nu au mai venit până

acum, nu-i aşa?

- Nu, niciodată. Ne vom descurca să le facem puţin loc. Ce mă nelinişteşte e că nu ştiu deloc să gătesc.

- Nu-i nici o problemă. Vei vedea. Iţi voi da eu o duzină de reţete uşor de preparat.

- Nu ştiu nici măcar să prejesc ouă fără să le ard.

- Noreen, îţi garantez, chiar şi un copil de cinci ani ar putea să le facă pe cele pe care ţi le voi da eu. Dacă eşti liberă, poţi să treci pe la mine luni dimineaţa. Ne vom uita împreună pe reţetele mele.

Peter a urmărit-o din priviri întorcându-se la prietenii ei şi apoi s-a aplecat spre mine.

- Sunteţi un adevărat sfetnic, aici. întotdeauna e la fel?

- O, nu! Nu întotdeauna...

Ca pentru a mă contrazice, fu rândul lui Noel Bunker să vină să mă salute. L-am prezentat pe Peter ca fiind un prieten al lui Cooper. A dat din cap fără să spună nimic, atent dar discret.

- Ce mai face Lisa?

- Nu prea bine.

M-am întors spre Peter şi i-am explicat că fata lui Noel îşi rupsese piciorul în timpul verii şi că fractura nu se vindecase.

-Ai pomenit de un specialist la Boston... a continuat Noel.

- Cred că va fi rezonabil. Am adresa la mine. Ii dau mâine un telefon, de acord?

Noel s-a întors la bar, îngrijorat.

- Par că ţin mult la dumneavoastră, a comentat Peter.

- E un sentiment reciproc. Mă simt chiar bine, aici. Cu ei, nu trebuie niciodată să te prefaci. Sunt puţin sălbatici, când nu-i cunoaştem, dar, odată ce ne-au primit printre ei, putem să ne bazăm întru totul pe sprijinul lor.

- Nu sunteţi cumva gurul lor?

Acest cuvânt m-a deranjat.

- Nu. Se întâmplă, pur şi simplu, că uneori pot să-i ajut în ce priveşte anumite activităţi. Şi, în plus, îmi place să mă amestec în vieţile lor, fără ca asta să fie o curiozitate bolnavă. Ei ştiu asta, tocmai de aceea vin să-mi ceară sfatul. Cu ei, cel puţin, mă simt folositoare. Poate că e o iluzie, dar, în orice caz, asta mă linişteşte.

Peter m-a privit în tăcere timp de câteva minute, încât începusem să-mi pierd controlul. Aproape că am sărit la gâtul lui Sam când ne-a întrerupt, aducându-ne farfuriile.

Curând după aceea, gândul că voi petrece acea primă noapte singură cu Peter, îmi reapăru din nou în minte. Şi de-abia mai puteam să înghit bucăţile de lasagna, atât de încordat îmi era gâtul.

***

- Treziţi-mă la ora nouă.

Au fost ultimele cuvinte ale lui Peter înainte de a închide usa de la camera lui. Am avut impresia că le aud toată noaptea. La ora unu, încă nu adormisem Am încercat să citesc: de obicei, nu-mi lua mai mult de zece minute să-mi simt pleoapele îngreunându-se.

Acum, însă, nimic. Cu cuvintele încrucisate, acelasi esec. Nu reuseam nici măcar să înţeleg definiţiile. Până la urmă am adormit, dar m-am trezit la două si jumătate. Apoi la patru, la sase... De fiecare dată cu aceeasi senzaţie ciudată de gol în stomac.

Peter dormea la câţiva metri de camera mea.

In cele din urmă, m-am sculat mult mai devreme, decât de obicei si am încercat să-mi amăgesc nervozitatea făcând puţină ordine prin atelier.

La ora stabilită, am urcat si am bătut la usa camerei lui. Nici un răspuns. Am insistat, dar, în continuare, Peter tăcea. Nestiind ce să fac, am deschis si mi-am strecurat capul prin crăpătura usii.

Stătea pe burtă, de-a lungul patului, cu faţa înfundată în pernă. De sub cearsaf îi iesea un picior si tot spatele, gol până la mijloc. Mi-am coborât privirile, dar văzusem deja prea mult. Am avut din nou acea senzaţie care mă ţinuse trează toată noaptea.

- Peter? am spus încet, ezitând.

Degeaba. Pentru a-l trezi din somn, era nevoie de un stimul mai puternic. Mi-am dres vocea.

- Peter!

Nici cea mai mică reacţie. Din ce în ce mai tare:

- Peter!!

Şi-a pus mâna sub cap şi s-a mişcat puţin ceea ce făcu ca cearşaful să alunece încă puţin... Pentru probleme mari, remedii mari: am înaintat cu curaj şi i-am pus mâna pe umăr.

- HmmJn sfârşit!

- Peter, e ora nouă.

A mormăit din nou şi şi-a înfundat şi mai mult faţa în pernă.

- Vă treziţi?

- La zece.

Fericită că aveam un pretext să plec, am ieşit din cameră fără să mai insist.

A doua încercare nu a avut mai mult succes decât prima. De această dată, însă, înainte de a-mi mai cere o oră de amânare, s-a asigurat că încă nu-şi făcuse apariţia Cooper.

M-am întors la schiţa pe care o făcusem pentru o nouă creaţie. Dar inspiraţia îmi lipsea... lucru care nu mă surprindea. Aveam ochii fixaţi pe ceas.

Era unsprezece fără cinci. Am lăsat creionul şi foaia de hârtie şi am urcat scările pentru a treia oară. Fără să mai bat, am intrat în cameră şi m-am îndreptat direct spre pat. Fără multe menajamente, l-am luat de braţ şi l-am zdruncinat cu putere.

Peter a tresărit si s-a întors brusc spre mine, cu ochii mari.

- M-aţi speriat.

- Imi pare rău. Nu stiam cum să procedez. Următoarea încercare ar fi fost, fără îndoială, găleata cu apă rece.

- E nouă?

- Nu. Unsprezece.

- O!

Pe buze i-a apărut un zâmbet.

- Am avut un vis nemaipomenit...

Mi s-a părut că-l aud pe Adam. Avea adesea asemenea treziri erotice. Atunci, mă trăgea spre el, asteptându-se să mă găsească la fel de pregătită pentru dragoste ca si el... Insă rareori era cazul. Dacă dormeam, mă supăram că mă deranja. Şi dacă nu dormeam, eram deja ocupată cu altceva. Adam era de o senzualitate debordantă, eu nu. Pentru mine, relaţia noastră se baza pe sentimente mult mai profunde. Dar, în definitiv, nimic nu demonstra că visul lui Peter fusese de aceeasi natură... Şi în nici un caz nu aveam de gând să-i cer confirmarea. Nici să mai întârzii în camera lui.

- Aveţi prosoape curate în baie.

Am încercat să mă gândesc ce as mai fi putut să adaug, dar mi-am lăsat atenţia distrată de părul negru si fin de pe pieptul lui. Am observat si câteva cicatrice, ceva mai pale pe pielea lui mată.

- O să... o să vă pregătesc niste ouă, în timp ce vă faceţi dusul. Vă plac simple, sau omletă?

Mi-am ţinut răsuflarea. Mâna lui strânsese încheietura mâinii mele.

- Aşezaţi-vă.

Am dat din cap. Inima îmi batea cu o sută de bătăi pe minut.

- Nu.

- De ce?

Cu greu aş fi putut să-i răspund că-mi era teamă. Mai mult de mine, decât de el.

M-a tras încet spre el şi a trebuit să mă sprijin de-o parte şi de alta a lui. Nu-mi dăduse drumul.

- Nu ar trebui să fiu aici.

- De ce? m-a întrebat din nou. Sunteţi supărată pe mine?

- Supărată? De ce?

- Nu ştiu. Poate pentru că dorm până târziu în loc să mă ocup de Cooper, a spus el zâmbind.

- Bănuiesc că aveţi motive pentru a fi obosit.

In timp ce vorbeam, am încercat să mă eliberez, dar el s-a opus. Mai mult, mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o pe pieptul lui. Ii simţeam sub palmă pielea incredibil de caldă.

- Chiar motive serioase. In ultimele câteva zile a trebuit să stau treaz pentru a lichida afacerile curente, înainte de a veni aici.

- Apropo de afaceri... Peter, sunteţi aici pentru a-l apăra pe Cooper. Pentru asta v-am rugat să veniţi şi nu vreau nimic altceva...

- Sunteţi sigură?

- Absolut.

Hotărârea mea suna fals chiar şi pentru propriile mele urechi. Pe cine înceram să conving?

- Orice ar spune Samantha, Helaine, Swansy sau alţii... nu sunt disponibilă.

- Nu mai sunteţi căsătorită. Şi aţi spus că nu e nimic între Cooper si dumneavoastră.

- Asa e.

- Atunci, există altcineva? Unul dintre acei bărbaţi irezistibil de sexy?

Pentru un moment, m-am jucat cu ideea de a-l minţi. De a inventa un amant pasional. Dar niciodată

nu fusesem înzestrată pentru astfel de tertipuri. Peter, de altfel, si-ar fi dat seama imediat.

- Nu, nu există nimeni. Şi e foarte bine asa. Anii de căsnicie au fost cei mai fericiţi ani din viaţa mea. Şi am o mulţime de amintiri care să-mi ţină companie.

Peter a înclinat capul, încruntat.

- Şi asta vă ajunge?

- Pe deplin.

-Atunci de ce reacţionaţi atât de puternic la prezenţa mea?

- Vă luaţi propriile dorinţe drept realitate!

Nu s-a lăsat înselat de fanfaronada mea.

- Credeţi.

Fără să mă slăbească din priviri, si-a asezat palma pe puloverul meu, în locul în care inima îmi bătea repede si surd. As fi putut să mă misc, să mă retrag cu usurinţă, dar n-am făcut nimic.

- Bate mereu la fel de tare?

Nu am răspuns, fiind constientă de un singur lucru: de acea mână de pe sânul meu, care acum îmi urca spre gât si mi se strecura după ceafă. Ajungând acolo, Peter m-a strâns încet. Feţele noastre s-au apropiat.

- Nu... am spus încet.

- Doar un sărut...

Ochii lui, mai ales, mă împiedicau să reacţionez. Eram incapabilă să mă sustrag privirii lui hipnotizante. Vedeam două lacuri cu apă foarte limpede, mărginite cu un verde închis şi simţeam o

dorinţă irezistibilă de a mă cufunda în ele.

Gura lui a atins-o uşor pe a mea. Senzaţia a fost atât de plăcută, atât de nouă, încât am tresărit. Peter a profitat de întredeschiderea buzelor mele pentru a-şi strecura printre ele vârful limbii şi pentru a-şi aprofunda sărutul. Totuşi, a făcut-o cu o asemenea blândeţe, încât nu am opus rezistenţă. Dimpotrivă... M-am oferit acelei explorări senzuale cu delicii. Ochii mi se închiseseră, ca pentru a mă izola cu totul în acea plăcere neaşteptată şi necunoscută.

Peter s-a îndepărtat împotriva voinţei mele şi am redeschis ochii. Imediat, mi-a pus un deget pe buze.

- Nu... a spus încet. Nu spune nimic rău, despre ceva atât de frumos. Nu îţi cer să mergem mai departe. Acest moment va fi poate punctul cel mai înalt al relaţiei noastre. Dar, te rog, nu-l strica, învinovăţindu-te, când nu ai de fapt nici o vină. A fost un sărut şi atâta tot... Un simplu sărut.

Eu, însă, nu eram la fel de sigură de asta. Tocmai acel sărut făcuse ca ceva să se schimbe: căzuse o barieră. Nu mă mai simţeam atât de stânjenită, stând acolo, pe patul lui Peter. Aveam impresia că, de acum încolo, aveam tot dreptul pentru a mă afla în acel loc. Mi-am retras totusi mâna de pe pieptul lui si mi-am asezat-o lângă cealaltă, pe genunchi.

Peter si-a ridicat perna si s-a sprijinit de ea. Mi-a pus din nou mâna pe braţ, ca si când ar fi vrut să prevină o eventuală încercare de fugă. Dar nu avea de ce să se teamă. Mă simţeam prea bine pentru a vrea să scap.

- Vorbeste-mi despre tine, Jill.

L-am privit un moment si am ridicat din umeri, cu o expresie nehotărâtă.

- Nu stiu de unde să încep.

A zâmbit.

- Explică-mi de ce ai venit aici. Ştiu că vroiai să practici olăritul, dar îmi închipui că nimeni nu te împiedica s-o faci si în Philadelphia. Acolo te-ai născut, nu-i asa?

- Da. Ei bine... am crescut si m-am căsătorit. Cu siguranţă, nu puteam să mă mut cu soţul meu în camera în care mi-am petrecut copilăria.

- Şi totusi, pariez că era o cameră frumoasă, într-o casă frumoasă.

Nu era nici o urmă de răutate în tachinarea lui, asa că am confirmat.

- Asa era.

- Cu pereţi de cărămidă... si viţă de vie sălbatică...

- Ai fost acolo?

- Nu, dar cunosc zona. Am avut clienţi care locuiesc nu departe de tine.

Familia Humphrey. O relaţie puţin recomandabilă. De altfel, mama se ţinuse la distanţă, de când necinstea lor iesise la iveală.

- Eu unul aş fi dat orice pentru a trăi într-o casă ca aceea, a continuat Peter. Mi-e greu să înţeleg de ce ai renunţat la viaţa aceea de regină.

- Ştii, cred că nu e nici o diferenţă între viaţa de jos şi cea de sus.

- Nu? Cum aşa?

- Cel mai adesea e o chestiune de etichete. Suntem introduşi, din oficiu, în categorii. Te-ai născut

în mizerie? Atunci vei fi dur, rebel, asocial. Dacă ai văzut lumina zilei în lux, lumea se aşteaptă să te simţi bine în pielea ta, să fii cultivat şi monden. Oricum ar fi, trebuie să intrăm într-un tipar... Eu nu vroiam să rămân în al meu.

Degetul lui îmi mângâia încet braţul.

- E greu de crezut.

- Şi totuşi, e adevărul. Nu m-am simţit niciodată bine în pielea mea, înainte de a veni aici. Cât despre mondenităţi, dintotdeauna am urât recepţiile. Niciodată nu e ceva sincer în oamenii aceia. Totul e o prefăcătorie. Nu e ca aici. Părinţii mei se complac în acest gen de existenţă; Ian şi Samantha la fel. Dar eu nu pot să fac nimic. Cred că am ales greşit familia când m-am născut... Deci, pentru a-ţi răspunde la întrebare, am plecat pentru că mă săturasem să joc un rol de compoziţie. Nu eram o adevărată Madigan, aşa că m-am hotărât ca măcar să încerc să fiu eu însămi.

Mâna lui Peter se oprise. Părea că ceea ce spuneam îl interesa cu adevărat.

- Poate că ai dreptate, a spus el, dar când esti la capătul scării, trebuie să lupţi pentru a o urca. Să te baţi. In timp ce, dacă suntem sus, tot ce avem de făcut este să ne lăsăm să alunecăm.

Am dat din cap, hotărâtă să-i arăt că nu era atât de simplu.

- Şi asta e o luptă, Peter. Dacă ai sti cât a trebuit să îndur, câte blamuri, câte dispute... Poate că nu e

nimic pe lângă ceea ce ai trăit tu, dar pentru mine a fost un adevărat cosmar. Am iubit întotdeauna calmul, pacea - acasă era război în permanenţă. Şi întotdeauna, pentru nimicuri. A, nu! Pentru nimic în lume nu as vrea să mai trăiesc în acel infern.

- Te întâlnesti des cu ei?

- O dată sau de două ori pe an.

- La Philadelphia?

- Da.. Ei nu au vrut niciodată să vină aici. De altfel, nici eu nu mă plâng de asta. Ar murdări tot dacă nu le-as permite criticile lor. E mai bine să mă deranjez eu. E mai puţin riscant.

- Trebuie să se bucure că te revăd.

- In primele cinci minute, da.

- Şi după aceea?

- După aceea, începem să ne certăm. Felul meu de a gândi nu a fost niciodată si al lor, dar de câţiva ani, am mai multă siguranţă în a-l exprima. Şi asta se întâmplă pentru că mă simt mai... mai puternică.

- Din cauza vieţii pe care o duci aici?

- Da, acum am un lac unde să arunc ancora. Ştiu că nu mai pot să plutesc în derivă si asta îmi dă siguranţă.

M-a privit câteva momente în tăcere, gânditor.

- Nu ţi-e dor niciodată de oraş?

Mâna lui a coborât până la a mea şi degetele noastre s-au împletit.

- Nu.

De nouă ani mi se punea această întrebare. Şi de nouă ani dădeam invariabil acelaşi răspuns. Totuşi,

cu Peter, am avut dorinţa să merg mai departe. Să fiu tolerantă, sinceră.

- Dar, câteodată...

- Câteodată?

- O, nimic important. Mi se întâmplă uneori să simt lipsa muzeelor. A unei seri într-un restaurant bun...

- Nu mergi, când eşti în Philadelphia?

Am dat din umeri.

- Nu. Nu-mi lipsesc atât de mult.

- Făceai asta cu Adam?

- Bineînţeles. Aveam aceleaşi gusturi în materie de artă şi de gastronomie.

- Ai accepta s-o faci şi cu mine?

Eram gata să aprob cu toată naturaleţea, dar m-am oprit brusc. Peter nu era Adam... Am încercat să răspund fără să fiu prea dură:

- Nu cred că ţi-ar plăcea să fii dublura unui alt bărbat, Peter. Nu e genul tău.

- Cu siguranţă că nu. Dar nu voi fi asta şi tu o ştii foarte bine. Jill, să nu crezi că mă poţi descuraja cu astfel de argumente. Te-am mângâiat, te-am sărutat... Şi atunci nu te gândeai la Adam.

Avea dreptate doar pe jumătate. Mă gândisem la Adam, dar pentru a-l compara cu Peter. Şi acesta din urmă, îl întrecea de fiecare dată. Asta mă tulbura.

- Ai accepta? a insistat el cu blândeţe. Când vei veni pentru expoziţia ta, te voi duce la...

- Nu sunt sigură că voi asista, ţi-am mai spus asta.

- Nu te împiedică nimic să mergi. Sunt sigur că

împreună vom petrece momente frumoase, Jill.

Imi închipuiam cu usurinţă ce înţelegea prin „momente frumoase“.

- Intr-un apartament la Plaza?

- La Plaza? a repetat, mirat. Ce idee!

- Intenţiile tale sunt clare ca lumina zilei, Peter.

- Mă gândeam mai ales la Muzeul de Artă Modernă si la câteva spectacole. Mi-ar fi plăcut să-ţi arăt restaurantele mele preferate. Şi, între noi fie vorba, nu am nici un motiv pentru a închiria o cameră la Plaza. Am un apartament destul de bun lângă Central Park.

- Ah! Vezi? Ştiam că se ascunde altceva în spatele invitaţiei tale!

- Nu, te înseli, Jill. Tu esti cea care continuă să-mi atribuie gânduri ascunse. Sincer, m-as bucura foarte mult să vizitez câteva muzee cu tine.

- Sunt sigură că nu m-ai asteptat pe mine pentru a o face.

- Nu. Dar a trecut mult timp de când am abandonat genul ăsta de plăcere. Nu am niciodată timp. Cu tine, totusi, îmi voi face. Sunt sigur că vei avea multe lucruri să mă înveţi. Ştii, prima oară când am pus piciorul într-un muzeu, aveam douăzeci de ani. Cultura mea în materie de artă lasă de dorit, iar tu ai putea să umpli aceste goluri.

Simplitatea mărturisirii lui m-a emoţionat. Eram atât de obişnuită cu fanfaronadele pretinşilor cunoscători, cu discursurile goale ale aşa-zişilor iubitori de artă!

Eram pe punctul de a i-o spune, dar nu mi-a dat ocazia.

M-a sărutat din nou.

De această dată, fără să am cea mai mică dorinţă de a protesta. Dimpotrivă, fără să mai ezit, i-am răspuns din toată inima. Plăcerea pe care am simţit-o a fost cu atât mai mare. Peter avea dreptate. Un asemenea sărut nu putea să aibă nimic necurat, nimic vinovat. Dorinţa urca în mine, sălbatică, surprinzătoare. Ignorasem atunci existenţa unor asemenea senzaţii. Mi-am strecurat mâinile în părul lui şi l-am strâns.

In acel moment, uşa s-a deschis şi Cooper a intrat în cameră...

Capitolul 5

Cu douăzeci si cinci de ani în urmă, fusesem prinsă în flagrant delict de mama, în timp ce mă jucam „de-a doctorul“ cu Jason Abercrombie, un vecin de vârsta mea, în cabana pe care o construisem în fundul grădinii. Pe atunci, făcusem ce se putea mai bine: izbucnisem în râs.

De această dată, dacă as fi avut de ales - si chiar as fi avut curajul de a-mi exprima părerile - l-as fi izgonit fără să stau pe gânduri pe Cooper, pentru a rămâne în continuare în braţele lui Peter.

După câteva momente de ezitare, m-am îndepărtat si m-am ridicat, cu toată demnitatea. Ochii mei continuau să fie aţintiţi asupra lui Peter. Il rugam în tăcere să facă sau să spună ceva care ar putea salva situaţia. Pentru un moment, mi s-a părut că disting o schimbare subtilă în privirea lui. O usoară neliniste...

Intr-un sfârsit, si-a dres glasul, dar mi se adresă mie si nu lui Cooper:

- După ce m-am gândit mai bine, cred că voi servi ouă simple... cu şuncă, te rog... Du-te, vin şi eu în zece minute. Aş vrea ca mai întâi, să vorbesc ceva cu Cooper.

Fără să presimt nici o obiecţie din partea lui Cooper, m-am hotărât şi m-am îndreptat spre uşă. Stânjenită, i-am întâlnit privirea. Fără nici un cuvânt, s-a dat la o parte pentru a mă lăsa să trec.

- Vrei să iei şi tu micul dejun cu noi? l-am întrebat eu mai mult pentru a rupe tăcerea, decât din

convingere.

Cooper a dat din cap în semn că nu, aşa cum mă aşteptam, şi am ieşit din cameră. După cinci minute, am auzit apa de la duş curgând în baie. Tocmai vroiam să sparg ouăle în tigaie, când Cooper coborî şi el. Jucând cartea nonşalanţei, m-am întors scurt spre el şi i-am zâmbit.

- O să bei măcar o cafea, nu-i aşa?

S-a aşezat pe unul din tabureţii înalţi de la tejghea şi m-a privit în tăcere. Am lăsat jos furculiţa, enervată, şi m-am postat în faţa lui. Era mai bine să iau taurul de coarne.

- Bine. Deci... ai vreun comentariu de făcut?

A luat o ceaşcă de pe grătarul veselei şi şi-a turnat liniştit o cafea.

- A fost... interesant.

- Ai fi putut totuşi să baţi.

- Am făcut-o. De mai multe ori.

- Ah!

Cooper a zâmbit, pe jumătate afectuos, pe jumătate ironic.

- Privirea pe care mi-ai aruncat-o când m-ai văzut intrând a fost suficient de elocventă.

Ouăle începuseră să se ardă pe margini. M-am grăbit să le scot si să le pun pe farfurie.

- Ce-aţi vorbit?

As fi vrut să nu-l fi întrebat, dar curiozitatea fusese mai puternică.

- Mi-a spus că intenţiile lui sunt onorabile.

- Iţi baţi joc de mine?

- Nu. Şi mai vroia să stie dacă nu cumva calcă pe teritoriul meu.

- Şi tu ce i-ai răspuns?

- Că nu am nici un drept asupra ta, în sensul la care se referă, dar că, dacă va îndrăzni să te facă să suferi, îl voi transforma în fiertură.

Vorbea acum linistit, dar stiam că nu glumeste.

In mod instinctiv, m-am aruncat de gâtul lui si l-am îmbrăţisat. Cooper detesta efuziunile sentimentale, asa că i-am dat drumul înainte să aibă timp să protesteze.

- Mă bucur că esti aici.

- Nu vrei să plec? Pot să vin mai târziu.

- Nu.

- Chiar nu preferi să rămâi singură cu el? Esti sigură?

- Sunt sigură. Rămâi.

Prezenţa lui era un paznic al nesăbuinţei mele. Aveam nevoie de el si să-i explic.

- Nu vreau să se întâmple ceva între mine si Peter dar... e ciudat. E ca si când cineva ne-ar împinge unul spre celălalt. Şi în momentele acelea nu mai gândesc clar, nu mai sunt eu însămi. Şi asta mă nelinişteşte.

- Atunci, fii prudentă.

- E uşor de spus. Ai încercat vreodată să opreşti un val să se spargă? Tu cum ai face-o, hm? Cum l-ai opri?

- Chiar asta vrei?

- Da.

- De ce?

- Pentru că... relaţia noastră nu ar duce nicăieri. Nu am loc în viaţa mea pentru un om ca el.

- Haide, Jill!

- Dar e adevărat!

- Sigur că ai loc, poţi mereu să-ţi faci unul.

Am scos feliile de pâine din toaster şi le-am pus pe masă, într-un coş, lângă unt şi dulceaţă.

- Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş crede că mă împingi în braţele lui.

- Cred pur şi simplu că nu ar trebui să lupţi împotriva instinctelor tale. Dacă acest bărbat îţi place, nu trebuie să eziţi.

- Şi... Adam?

- Ei bine, ce-i cu Adam?

- L-am iubit.

- Ştiu. Dar el a murit, Jill. Nu ai nimic să-ţi reproşezi dacă ieşi cu Peter.

- Deci, asta e. Mă împingi în braţele lui.

A dat din umeri, bând cafea.

- Nu ţi-ar prinde rău!

- Cooper!

- Jill, rămân la micul dejun si voi mai sta pe aici, dacă ţii neapărat. Dar nu pot să mă mut la tine pentru totdeauna. Dacă nu va fi Peter, va fi un altul. Nu vei rămâne totusi văduvă tot restul vieţii. Meriţi mai mult!

In timp ce mă gândeam la ce-mi spusese, mă întrebam de ce niciodată între mine si Cooper nu fusese ceva mai mult decât o simplă prietenie. Fără

îndoială, pentru că fantoma lui Adam s-ar fi interpus între noi. Dar nu era doar asta. Lipsea ceva. Scânteia nu sărise niciodată. Nici de o parte, nici de cealaltă, din fericire. Altfel, niciodată nu ar fi văzut lumina zilei o prietenie atât de scumpă.

Cooper a mai pus cafea la încălzit în timp ce eu mă ocupam de suncă. Nu după mult timp a coborât si Peter si, imediat ce a terminat de mâncat, a început să construiască un plan de atac împreună cu Cooper.

Restul weekendului a fost consacrat cazului. Fie pentru a-si compensa abaterea, fie din pură grijă profesională, Peter s-a dedicat în întregime muncii sale. Cu toate că nu a mai încercat să mă sărute, emoţiile au rămas totusi prezente între noi. Ieseau la iveală de fiecare dată când privirile noastre se întâlneau, când mâinile noastre se atingeau din întâmplare.

Sâmbătă seara, Peter a rămas în salon să citească, mult timp după ce eu am urcat să mă culc. A doua zi dimineaţă, s-a sculat din nou târziu, dar o singură bătaie la uşă a fost suficientă pentru a-l trezi. După ce şi-a făcut duşul, a coborât să mănânce, într-o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou negru. Mă aşteptam să-l văd coborând cu valiza în mână, dar se părea că se hotărâse să amâne plecarea pentru începutul săptămânii.

- Mi se pare mai inteligent să explorăm acum dosarul la maximum. Cu cât mai curând va fi pregătit, cu atât mai repede voi putea să-i asigur o apărare mai eficace.

Din păcate, dosarul nu se îmbogăţea aşa cum am fi vrut. Cei din sat, sub aparenţe binevoitoare, adoptaseră în mod tacit conspiraţia tăcerii. Peter şi cu mine interogasem vreo zece persoane, dar nici răbdarea lui, nici încurajările mele, nu reuşiseră să le sustragă vreo informaţie. Reuşisem să aflăm că Cooper era iubit şi respectat, ceea ce, evident nu aducea nimic nou. Dar nici unul dintre ei nu ne-a putut furniza nici un indiciu cu privire la furtul de bijuterii.

Peter a discutat, de asemenea, cu toţi membrii echipajului, cu excepţia lui Benjie. Ca şi de la săteni, nici de la ei nu am obţinut nici cea mai mică informaţie.

Luni seara, în timpul cinei, Peter ne-a expus amândurora felul în care avea de gând să prezinte cazul:

- Dacă nu vom porni o anchetă şi nu vom găsi un vinovat, obiectivul nostru trebuie să fie insuficienţa de probe. Avem în favoarea dumneavoastră toate mărturiile posibile, inclusiv pe cea a şefului poliţiei. Voi vedea mai târziu care dintre ele ar avea mai mult impact în faţa tribunalului. Mâine voi merge la Portland, pentru a mă întâlni cu Hummel. In calitate de avocat al acuzării, ar trebui să aibă câteva informaţii care m-ar putea interesa. Unul dintre lucrurile pe care va încerca să le afle...

Il privi pe Cooper în ochi.

- ... va fi dacă aţi mai avut astfel de probleme înainte. Va verifica depunerile dumneavoastră

bancare pentru a încerca să descopere depuneri de sume importante sau neobisnuite în raport cu cele pe care le faceţi de obicei.

- Nu va găsi nimic, a răspuns Cooper cu calm.

A luat agenda si stiloul de lângă Peter si a scris numele celor trei bănci la care avea deschis un cont, precum si suma aproximativă a depunerilor lui lunare.

Peter a aprobat, dând din cap.

- OK. Dar Hummel nu se va opri aici. Va angaja un detectiv pentru a descoperi dacă nu aveţi si alte conturi.

Acelasi răspuns din partea lui Cooper.

- Nu.

- Nu aveţi nici alte bunuri, acţiuni?

- Nu.

- Nici o rezervare pentru o călătorie în America de Sud?

Expresia de pe faţa lui Cooper arăta limpede ce părere
avea despre acea insinuare.

- Deci, pentru el, acuzaţia se reduce la descoperirea acelor bijuterii în cabina dumneavoastră. In mod evident, a fost o înscenare. Dar de către cine?

- Asta e foarte important, am observat eu. Cine a pus acele bijuterii în geanta lui Cooper? Cui aparţineau acele diamante furate? Şi cine a anunţat serviciile vamale că bijuteriile se aflau pe vaporul lui

Cooper?

Peter mi-a aruncat una din acele priviri profesionale şi totodată, în mod ciudat, mângâietoare.

- Acestea sunt chiar câteva dintre întrebările pe care intenţionez să i le pun şi eu mâine lui Hummel.

A plecat a doua zi, dis-de-dimineaţă. M-am oferit să-l însoţesc, dar nu am mai insistat când m-a refuzat. Mă simţeam, de fapt, uşurată. Câteva ore departe de el vor fi cu siguranţă benefice pentru sistemul meu nervos. Şi în plus, îmi neglijasem deja prea mult munca.

In acea seară, după întoarcerea lui Peter, am mers la Cooper. Puţinele momente în care mă aflam singură cu Peter mă făceau să fiu din ce în ce mai nervoasă şi orice pretext era bun pentru a evita întâlnirile între patru ochi. De altfel, Cooper nu era doar un pretext, ci şi o necesitate.

Vizita noastră nu era binevenită: Benjie se întorsese de la New York şi nu avea nici cea mai mică intenţie să ne vadă, nici pe mine, nici pe Peter. Ne-a salutat cu jumătate de gură şi apoi a dispărut.

Eu si Peter eram în salon, dar puteam auzi cu usurinţă discuţia dusă cu voce joasă între cei doi fraţi. Benjie voia să meargă la Banger, pentru a se întâlni cu ultima sa iubită.

- Asta poate să mai asteste, obiectă Cooper. As vrea să rămâi cu noi.

- Oh... Coop...

Vocea era cea a unui bărbat; tonul plângăcios, al unui pusti de doisprezece ani.

- De sase zile mă asteaptă!

- Puteai să te gândesti la asta mai înainte, în loc să rămâi la New York. Mâine vei face ce vrei, dar nu în ceastă seară. Vreau să vii să iei cina cu noi, Benjie.

- N-am nimic să-i spun tipului ăluia.

- Atunci, îl vei asculta.

- Dă-mi două ore, Cooper! Două ore si vin cu voi. Iţi promit.

- Nu te misti de aici!

- O oră, măcar!

- O să vă vedeţi mâine.

- Nu poţi să-mi faci asta, Coop. Sunt destul de mare pentru a...

- Exact! Esti destul de mare pentru a-ţi asuma anumite responsabilităţi.

Cooper a deschis usa si l-a împins pe Benjie afară. Discuţia lor se pierdu în întuneric. Am oftat din greu.

- Nu e nimic mai rău dacă să spionezi împotriva voinţei tale.

- Au des astfel de certuri?

- Mult prea des. Nu-l înţeleg pe Benjie. Cooper s-a ocupat întotdeauna de el fără să-i ceară nimic în schimb. Cel mai mic lucru pe care Benjie ar putea să-l facă ar fi să încerce să-i fie folositor fratelui său. Sau măcar să se intereseze de ceea ce i se întâmplă. Dar nu, nu e problema lui.

- Poate că nu-şi dă seama ce-l aşteaptă pe Cooper?

- Ba sigur că-şi dă seama. Ştie cu precizie că fratele lui riscă închisoarea.

- Il crede vinovat?

- El afirmă, ca noi toţi, că Cooper a fost victima unei înscenări, dar o spune într-o asemenea manieră încât... nu ştiu... e ciudat. După ce o spune, tace chitic. De fapt, se spală pe mâini...

Mi-am scos vesta şi am agăţat-o de spătarul unui scaun.

- Ca să fiu sinceră, nu-l prea am la inimă pe Benjie.

- Şi cred că nu eşti singura. Când e vorba de Cooper, oamenii nu au decât laude pentru el. In schimb, când e vorba de Benjie... Nimeni nu pare să poată face legătura între ei doi. Şi nici unul dintre ei nu a vorbit în mod deliberat despre el. E ca şi când nici n-ar exista...

- Sunt mai degrabă generoşi. Dacă nu ar fi fost Cooper, Benjie de mult ar fi fost izgonit de aici. De ani întregi caută ceartă tuturor... In plus, are obiceiul să fure din magazine. Iţi dai seama? Intr-un sat în care toată lumea se cunoaşte! Are îndrăzneala să fure.

- Cel puţin nu riscă să fie pedepsit, din moment ce Cooper e aici pentru a plăti oalele sparte, dacă riscă să fie prins.

- Exact asta se întâmplă. Nu sunt aproape niciodată de acord asupra unui lucru, dar Cooper e întotdeauna primul care cedează.

- Şi cu toate astea lucrează împreună?

- Cooper e cel care insistă. De altfel, „lucrează“ e

un cuvânt mult prea mare pentru Benjie. Conform unei discuţii pe care am surprins-o într-o zi între Jack si Tonof, în general face astfel încât să nu fie în preajmă în momentele în care e nevoie de el. Cu toate astea, rămâne cu fratele lui. Nu poate să-si găsească o altă slujbă cu siguranţa plăţii la sfârsitul săptămânii si fără riscul de a fi concediat.

- Inţeleg. Cooper nu se plictiseste cu fratele lui!

-Asta-i sigur! In plus, Benjie e un băiat foarte frumos si el stie asta. Poate să fie si un seducător de temut, când vrea, ceea ce îl face să fie cu atât mai periculos.

Eram furioasă, ca de fiecare dată când mă gândeam la Benjie.

- E un pusti capabil să facă rău în mod gratuit. Ştii, e din aceia care, atunci când nu toturează pisicile, le dau fos la mustăţi. Dacă ar fi fost puţin mai matur, puţin mai experimentat, asupra contului lui as arunca eu mai degrabă o privire. Ar fi genul care să ascundă bijuterii în cabina fratelui său, chiar dacă ar fi nevoit să pledeze nevinovat, dacă lucrurile s-ar strica. In orice caz, nu regretă deloc interdicţia de deplasare a Free Reign-ului. Dimpotrivă, e încântat: cu ocazia asta, are parte de o vacanţă.

- Dacă nu lucrează, nu câstigă bani. Cum îsi plăteste atunci călătoriile la New York si nota de plată a iubitelor lui?

- Nu ai nici o bănuială?

Peter a dat din cap, neîncrezător.

- Totuşi, Cooper trebuie să ştie că nu-i face nici

un serviciu, protejându-l în felul acesta...

- Trebuie să-l cunoşti pentru a-l înţelege. Cooper e un om dintr-o bucată, care nu ştie ce e compromisul, jumătatea de măsură. Când iubeşte, dă din plin. Loialitatea lui faţă de mine nu e un exemplu foarte bun? De aici vine şi indulgenţa lui pentru Benjie. Cooper îi trece totul cu vederea. Poate să fie ferm, dar niciodată nu va fi nervos. Şi întotdeauna termină prin a accepta.

- Nu se părea, mai devreme.

- Vrei să pariem că se va întoarce singur?

Câteva minute mai târziu, aşa cum prevăzusem, Cooper s-a întors fără Benjie.

- S-a dus la Banger, ne-a anunţat el, zadarnic.

Şi-a trecut o mână prin păr. Pentru o clipă, am crezut că vrea să ne vorbească despre Benjie, dar şi-a lăsat mâna să cadă şi s-a îndreptat către uşă.

- Să mergem.

Restaurantul pe care îl alesesem era al unor prieteni, un cuplu originar din Baltimore. Noua lor“bucătărie“ nu era cu nimic mai prejos decât marile restaurante din New York. Cooper se simţea incomodat. Piureul de brocoli şi porţiile mici de crap cu măcriş, nu-l inspirau. Regreta deja friptura lui de acasă, cu cartofi prăjiţi. Cu complicitatea lui Peter, m-am amuzat tachinându-l şi l-am ajutat să aleagă. In timpul mesei, nu a încetat să se plângă nici un moment - de decor, de meniu, de servire si chiar de ceilalţi clienţi. Dar o făcea cu atâta haz încât cu greu puteai să-l iei în serios.

Mă simţeam incredibil de bine si cele două pahare de Puligny-Montrachet sunt sigură că nu erau străine de euforia mea. Pentru prima oară după câteva luni, alesesem cu mare atenţie hainele cu care aveam să mă îmbrac, iar costumul meu de in de culoarea casei îmi dădea plăcuta senzaţie că eram seducătoare si feminină. Privirea discretă, dar elocventă pe care Peter a aruncat-o picioarelor mele, apoi părului, pe care îl lăsasem liber, nu m-a lăsat indiferentă.

Am băut vinul „îndrăgostiţilor“. Şi m-am bucurat când Cooper ne-a însoţit până acasă, altfel nu îndrăznesc să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. S-au asezat amândoi în salon, iar eu am luat loc în faţa lor. Nu reuseam să le urmăresc discuţia. Mintea mea nu se putea opri să nu evadeze. Mi-am lăsat privirile să se plimbe asupra buzelor lui Peter, asupra mâinilor si muschilor coapselor care deveneau vizibili când îsi schimba poziţia. Imi simţeam ochii grei; mi-am sprijinit bărbia în palme pentru a-mi susţine capul care picotea...

Am fost trezită de Cooper. Le-am întâlnit privirile amuzate si am avut impresia că se distrează împreună pe seama mea. Chiar dacă ideea nu mă încânta, cel puţin era un mijloc de a se apropia unul de celălalt.

A doua zi dimineaţă, când am coborât în bucătărie, Peter era deja în picioare. Avea un sorţ în faţă si pregătea clătite. Cafeaua era gata, masa era pusă, la radio se auzeau în surdină vechi succese ale anilor '60. Clătitele erau fantastice, nu mai

mâncasem niciodată unele atât de pufoase. I-am cerut reţeta, dar când a început să enumere ingredientele, mi-am dat seama că-mi va fi imposibil să le reţin pe toate. Rămânea ca el să mai facă, pe viitor...

„Pe viitor“. Am izgonit repede această idee îndrăzneaţă. Totusi, la întoarcerea noastră din doc, unde Peter a discutat îndelung cu căpitanul portului, care s-a dovedit a fi istoricul acelor locuri, si după ce Peter si-a dus valiza la masină, nu m-am putut împiedica să nu-l întreb:

- Când vom avea plăcerea să vă revedem?

Mersesem cu el până la masină. Niciodată nu mă mai încercase o asemenea timiditate.

- Mai ales reginele obisnuiesc să vorbească asa, la prima persoană, la plural, m-a ironizat el.

Mă privea fix în ochi. Lumina privirii lui mi se răspândea în corp ca o limbă de foc.

- Şi aici există într-adevăr o regină... a continuat, de această dată pe un ton serios. Esti altfel decât ceilalţi, si ei stiu asta. Mi-am dat seama din felul în care se apropie de tine, din felul în care îţi vorbesc: îţi poartă o imensă afecţiune, susţinută de un imens respect... Esti o prinţesă, Jill, esti mostenitoarea Madiganilor...

- Dar ei nu stiu nimic despre mine. Nu le-am spus niciodată...

- Asta face parte din mister. La suprafaţă eşti ceea ce ai ales să fii - o femeie care a abandonat oraşul pentru a duce o viaţă simplă, pe coastă. Dar eşti mult

mai complexă decât atât, şi fiinţa ta profundă refuză să fie atât de uşor îngropată. Reapare de fiecare dată în gesturile tale, în gusturile tale, în felul în care abordezi o problemă...

S-a oprit şi mi-a zâmbit.

- Dar nu ţi-am răspuns la întrebare, nu-i aşa?

Am rămas uimită de acel portret pe care îl schiţase prin câteva mişcări rapide şi totuşi atât de precise.

- Nu, am răspuns încet.

- Dacă nu ţi-am răspuns, e pentru că nu ştiu. Sunt sigur că mă aşteaptă mult de lucru la birou. Il voi suna pe Cooper, imediat ce voi avea nevoie de o informaţie... Şi pe tine, bineînţeles.

Mi-am ridicat privirile. Vântul îi încurcase părul. Işi ridicase gulerul de la bluză.

- Te întorci la New York în seara asta?

- Nu ştiu încă... Voi vedea cum mă simt pe moment.

- Ar trebui măcar să te opreşti să bei o cafea sau să mănânci ceva.

A deschis portiera care ne apăra în parte de vântul rece.

- Mulţumesc pentru tot, Jill.

Vocea lui era mai gravă decât de obicei.

- O cameră de hotel ar fi fost poate mai potrivită. Aşa, cel puţin, nu ai mai fost nevoit să-ţi pregăteşti singur micul dejun...

Gluma pe care o făcusem îmi ascundea cu greu

emoţia. Peter si-a ridicat mâna si m-a mângâiat pe obraz.

- O să-mi lipsesti...

S-a aplecat si m-a sărutat. Era exact ce asteptam si de ceea ce mă temeam. Mi-am simţit capul încordându-se. Era suficientă o singură scânteie pentru ca focul care mocnea între noi de mai multe zile să se reaprind'. Toate acele priviri, acele atingeri usoare...

M-am lipit toată de el si i-am simţit muschii tari. Sânii mei erau lipiţi de pieptul lui, abdomenul meu de abdomenul lui... I-am strecurat mâinile pe sub haină. Şi simţeam nevoia să-i ridic puloverul si să-i simt pielea. Niciodată până atunci corpul unui bărbat nu mă mai tulburase într-atât. M-am agăţat de el, sprijinită de portieră. Picioarele mi se înmuiaseră. Cu blândeţe, Peter si-a împins coapsa între coapsele mele, iar eu am gemut trăgându-l spre mine.

Aproape că am ţipat de frustrare când gura lui a părăsit-o pe a mea. Respiraţia noastră se amesteca. M-a strâns lângă el câteva minute bune.

Cu greu am putut reveni cu picioarele pe pământ... Pentru o femeie care se proclama fidelă soţului ei... bravo! Căci dacă Peter m-ar fi adus în casă, sunt sigură că nu as fi ezitat să mă dau lui.

Şi-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp si s-a sprijinit de masină.

- Trebuie să plec, a spus el simplu.

Am dat prosteste din cap. Fără să mă mai privească sau să mă atingă, Peter s-a strecurat la

volan si a pornit motorul.
M-am dat în lături şi el a închis portiera. Maşina deja pornise când a deschis geamul de pe partea mea.

- Pe curând...

L-am urmărit îndepărtându-se până ce maşina a dispărut în spatele moviliţei de ierburi unduitoare.

„Pe curând!“

Nu reuşeam să-mi revin. Şi totuşi, cuvintele nu fuseseră nepoliticoase. Putea să aleagă între: „Te sun diseară...“ sau „Abia aştept să te revăd“ sau să facă un comentariu asupra sărutului nostru... In sfârşit, ceva personal, nu acel oribil „Pe curând!“

Am urcat furioasă în camera mea, am trântit uşa şi am început să invoc toţi sfinţii cerului şi ai pământului. Trebuia să fiu oarbă pentru a ceda într-un mod atât de prostesc unui bărbat capabil de o asemenea insensibilitate! Să plece în felul acela, atât de rece! Nu-i ceream nici o promisiune... Ci doar puţină tandreţe, atât.

Puţină tandreţe...

Subit, mânia mi s-a risipit, ca o minge care se dezumflă. M-am lăsat să cad pe canapea şi m-am ghemuit cu fruntea lipită pe genunchi, cu mâinile în jurul picioarelor, şi am plâns.

Capitolul 6

Nu plângeam des, dar de câte ori o făceam, lacrimile aveau asupra mea un efect reparator. Când m-am ridicat după ce mi-am sters obrajii, am hotărât că viaţa mea nu merita să fie tulburată de un lucru atât de nesemnificativ si de efemer cum era un sărut.

După plecarea lui Peter, am început să-mi pun din nou, desi de data aceasta în mod diferit, problema lui Cooper. Pe de o parte, mă simţeam usurată că-l angajasem pe Peter - durere pe care mi-o pricinuise rănirea personală. Nu-i puneam nici un moment la îndoială profesionalismul si aveam o încredere deplină.

Dar, pe de altă parte, nu-mi suportam pasivitatea. Trebuia să mă implic activ în apărarea lui Cooper. Gândul că cel care îl aruncase în mâinile poliţiei ar putea rămâne nepedepsit mă făcea să-mi ies din minţi. Din vina lui, tot echipajul era acum somer, iar Cooper risca să-si piardă libertatea.

In cursul zilelor următoare, am încercat să găsesc mijlocul de a mă face utilă, fără să-mi neglijez munca. Redobândindu-mi calmul, am putut să mă dedic din nou olăritului. Am reuşit să termin două vaze şi o statuetă ecvestră a cărei schiţă o făcusem cu o lună în urmă. Eram sigură că Moni va fi mulţumită. Ca de fiecare dată înaintea unei expoziţii, simţeam o oarecare teamă. Trac, bănuiesc. Dar imediat ce am terminat aceste două piese, am încetat să mai fiu neliniştită şi mi-am regăsit încrederea în mine.

Joi dimineaţă, m-am hotărât în sfârşit să-i fac o vizită lui Benjie. Era singurul membru al echipajului pe care Peter nu putuse să-l interogheze.

Chiar dacă îl ştiam nevinovat de furt sau de complicitate, îl bănuiam de omiterea vreunui indiciu... Ar fi putut să audă sau să vadă ceva şi să-i subestimeze, fără să vrea, importanţa.

Benjie nu m-a primit cu braţele deschise.

- Cooper nu-i aici.

M-a lăsat să aştept în pragul uşii şi s-a întors la bucătărie, unde şi-a aruncat o capsulă efervescentă într-un pahar cu apă. Nu trebuia să fii Sherlock Holmes ca să ghiceşti că suferea de mahmureală. Am intrat după el, ceea ce nu a părut să-l încânte.

- Nu se întoarce curând, a insistat el.

- Nu-i nimic. Putem să profităm de absenţa lui şi să vorbim între patru ochi.

- Despre ce?

- Despre Cooper, despre vas, despre echipaj.

Benjie mi-a întors spatele pentru a-şi înghiţi medicamentul, apoi a aşezat paharul pe tejghea. In acest timp, am putut să-l observ nestingherită - era aproape la fel de înalt ca si Cooper, bine făcut, dar cu trăsături delicate. Ii înţelegeam cu usurinţă succesul la femei, chiar dacă după părerea mea, îi lipsea masculinitatea... M-am gândit în mod spontan la Peter si la acea fermitate, acea plenitudine pe care nu ţi-o dau decât vârsta si experienţa. M-am asezat la masă si am asteptat ca Benjie să-si amintească de prezenţa mea. Intr-un sfârsit, s-a hotărât să se întoarcă spre mine. Arăta groaznic. Cămasa de pe el,

sifonată, si obrajii năpădiţi de fire de păr nerase. Expresia lui m-a uimit cel mai mult. Pe faţa lui era o oboseală si un dezinteres mult prea cinice pentru un pusti de douăzeci de ani.

- Ei? Ce vrei să auzi de la mine?

- Cooper riscă prea mult, Benjie. Dacă nu reacţionăm cât mai repede, fratele tău poate să fie închis.

- Nu o să se ajungă până acolo. Tipul de la New York se ocupă de el.

- Peter nu e un făcător de miracole. Şi orice ar spune, acele bijuterii au fost totusi găsite în cabina lui Cooper. E ca si când ar fi fost prins cu mâna în sac, Benjie. Iţi dai seama ce înseamnă asta?

Eu însămi nu eram sigură. De aceea si insistasem cu atâta hotărâre.

- E foarte greu să demonstrezi nevinovăţia când niste fapte atât de concrete ca acesta atestă contrariul.

Chipul lui Benjie rămânea impasibil. Era oare indiferent, sau pur si simplu inconstient?

Am scuturat din cap, descurajator.

- Poate că ar trebui să revin mai târziu.

Am vrut să mă ridic, dar Benjie m-a oprit printr-un gest.

- Nu. Spune acum tot ce ai de spus! „Şi să terminăm cu asta odată pentru totdeauna... “

Nu a mai adăugat-o, dar atitudinea lui o spunea. Prezenţa mea îl deranja. Tot ce vroia era să se debaraseze de mine cât mai repede.

As fi vrut să-mi poată fi milă de el. La urma urmelor, avusese o copilărie aproape tragică. Un tată alcoolic, care îl bătea, apoi moartea violentă a ambilor părinţi... Nu era nimic surprinzător în faptul că acum simţea si el nevoia să bea pentru a-si demonstra astfel... Pentru a-si demonstra ce, în definitiv? Virilitatea? Puterea? Oricum ar fi fost, avea niste scuze.

Dar în ceea ce-l privea pe Cooper, nu mai avea deja nici o scuză. Compasiunea mea avea limite. In ochii mei, nimic nu putea să-i ierte nerecunostinţa faţă de un frate care îl crescuse si îl apărase. Căci, fără Cooper, ar fi cunoscut probabil deja până acum universul carceral al caselor de corecţie.

Dacă am rămas, dacă am reusit să-mi înving repulsia pe care Benjie mi-o inspira, am făcut-o pentru Cooper, si numai pentru el.

- Spuneam, deci, că acele diamante au fost găsite în cabina lui Cooper. E evident că cineva le-a pus acolo.

Eram hotărâtă să-i repet până va înţelege. A scos linistit o pungă de chipsuri, a deschis-o si a început să mănânce.

- Ştii deja ce cred despre asta.

- Da. Că e o înscenare. Dar de către cine? Şi în ce scop? Benjie, tu lucrezi pe vas. După părerea ta, ar putea să fie cineva din echipaj?

A dat din umeri.

- De unde să ştiu?

- Tu îi cunoşti.

- Şi Cooper îi cunoaşte. Bănuieşte el pe cineva?

- El se pune garant pentru fiecare dintre ei.

Benjie a zâmbit dispreţuitor.

- Ce om de treabă, Cooper!

- Ce vrei să spui?

- O, nimic! Dacă el spune, atunci aşa trebuie să fie.

- Asta nu e sigur. Cooper poate să se înşele. Poate că tu ştii ceva ce fratele tău nu ştie.

- Mă îndoiesc.

A luat o mână de cipsuri cu care şi-a umplut gura.

- Gândeşte-te mai bine, Benjie! E important!

- Crezi că nu m-am gândit până acum? Iţi închipui că o să-mi amintesc dintr-o dată ceva, aşa, pur şi simplu?

Şi a pocnit din degete.

- ... doar pentru a găsi un vinovat? Imi pare rău, dar nu merge aşa. Imi dau seama ce vrei să pui la cale. Pentru a-l apăra pe Cooper, ai fi gata să sacrifici pe oricine altcineva în locul lui!

- Nu pe oricine, Benjie. Pe cel vinovat.

- Şi după aceea? Vei merge să susuri la urechea lui Cooper că tu ai fi fost cea care l-a salvat, pentru ca apoi să-ţi fie veşnic recunoscător? Ştii, Jill, Cooper n-o să se căsătorească niciodată cu tine. Niciodată!

Tonul veninos cu care îmi vorbise m-a făcut să tresar. Nu-mi dădusem niciodată seama că mă ura atât de tare. Dar de ce? Era adevărat că nu fusesem niciodată în relaţii bune, dar nimic până atunci nu

lăsase de bănuit că mi-ar fi purtat o asemenea pică.

- Intre mine si Cooper nu s-a pus niciodată problema căsătoriei, Benjie.

- Pe naiba! Dacă ţi-ar propune, nu ai scăpa ocazia! Dar el n-o s-o facă niciodată.

- Ţi-a spus el asta?

- Nu-i nevoie. Am si eu ochi să văd! Il cunosc destul de bine pe Cooper ca să stiu ce gândeste. Nu sunt atât de idiot, Jill.

- Nu am pretins niciodată contrariul, Benjie. In fine, deci spui că nu ai văzut nimic.

- Da.

- Atunci, dacă echipajul iese din discuţie, cine ar fi putut să pună acele bijuterii la Cooper?

A ridicat din nou din umeri.

- Sunt sute de persoane care trec pe chei.

- Nu ai observat dacă vreuna se interesa în mod deosebit de Free Reign?

- Nu. Sau, de fapt, da. Servitoarea. Am iesit în prima seară să luăm cina într-un bar. După asta, dădea în fiecare seară târcoale vasului. Nu mă mai scăpa din priviri.

A luat si ultimul chips din pachet.

- Nişte picioare superbe!

- Oh, Benjie! Nu asta te-am întrebat.

- Nici tu nu eşti rea. Dar pe Cooper nu-l interesează. Orice ai face, n-o să aibă niciodată ochi pentru tine...

De această dată nu l-am mai lăsat să termine.

- Benjie! Ce e cu tine? Ştiu foarte bine că nu-l interesez şi sentimentul e reciproc! Poţi să dormi

liniştit, n-o să-ţi fur afecţiunea fratelui tău, dacă de asta te temi!

A scos laptele din frigider şi a băut chiar din sticlă. Când s-a întors spre mine, avea la gură o mustaţă ridicolă de culoare albă.

- Te amesteci unde nu te priveşte. Cooper se descurca foarte bine cu McHenry.

- McHenry e perfect pentru scandalurile nocturne sau pentru furtul din maşini. Dar în nici un caz pentru un caz ca acesta! Dar credeam că ai încredere în Peter. Sau cel puţin asta ai spus mai devreme.

- A, da, sunt sigur că îl va scoate din încurcătură. Dar şi McHenry ar fi făcut-o. Cooper nu e atât de singur precum crezi. Există oameni care se ocupă de el. Nu eşti singura care o face, să ştii!

- Mă bucur să aflu asta.

M-am ridicat. Benjie nu îmi spunea nimic din ce aş fi vrut să ştiu şi agresivitatea lui începea să mă apese.

- Mulţumesc pentru cooperare, Benjie.

Această discuţie mi-a lăsat o impresie inexplicabilă de disconfort. Nu puteam să izgonesc gândul că Benjie avea o legătură cu toată această poveste. Dar ce legătură? M-am hotărât să vorbesc despre asta cu Swansy.

***

A doua zi, imediat ce am ajuns la ea, i-am povestit discuţia pe care o avusesem cu Benjie.

- Chiar nu-l înţeleg. Că nu mă place, asta nu se poate impune. Dar să mă acuze că pun la cale să mă căsătoresc cu Cooper...

Mă ascultase în tăcere, legănându-se în scaun,

după obiceiul ei.

- întotdeauna a fost ceva care m-a intrigat. Intre mine si Cooper nu a existat niciodată nimic, dar de ce a rămas întotdeauna singur? E un om atât de nemaipomenit! E, într- adevăr, puţin cam retras, dar are atât de multe de dăruit!

- El nu e de aceeasi părere.

- Dar cât de mult se însală!

- Trebuie să aibă motivele lui pentru a se purta asa.

- Ce motive?

Swansy a tăcut un timp atât de îndelungat, încât am crezut că nu vrea să-mi răspundă.

- Cooper a cunoscut o fată, acum multă vreme... a spus ea în sfârsit. Poate că încă mai e îndrăgostit de ea

M-am aplecat asupra ei.

- Ce fată?

Dar Swansy nu putea să-mi spună. Se mai întâmpla să dezvăluie anumite secrete, ca acesta, atunci când considera potrivit. Dar confidenţele ei se opreau întotdeauna acolo unde începea cleveteala.

- Cooper îndrăgostit... am şoptit eu ca pentru mine. Interesant! Benjie ştie?

- S-a întâmplat acum multă vreme.

- Ea unde e acum?

Nici un răspuns.

- S-a căsătorit?

In faţa mutismului total al lui Swansy, a trebuit să-mi las imaginaţia să facă presupuneri.

- Probabil că s-a căsătorit cu altcineva. Altfel, ar mai fi încă cu Cooper. Fata asta nu ştie ce a pierdut!

- După cum vorbeşti, aş spune că-l iubeşti.

- Sigur că-l iubesc. Dar în felul meu. Il respect, îl admir. Chiar dacă nu e un om ambiţios şi nici un superstar... Cooper e mai degrabă o persoană realistă, cu picioarele bine sprijinite pe pământ.

Swansy m-a aprobat printr-o mişcare a capului.

- Nu e ca Adam, am continuat eu. Sărmanul Adam! Era mereu cu capul în nori... Eram amândoi atât de încântaţi că vom pleca! Familia mea devenise insuportabilă, iar cu a lui nu se mai putea trăi.

- Din aceleaşi motive?

- Nu, dar până la urmă se ajungea tot la asta. Ai lui aveau obsesia „se poate şi mai bine“. Erau amândoi cu ochii fixaţi pe sferele din înalta societate şi îl împingeau spre ea şi pe fiul lor. Adam trebuia totdeauna să înveţe mai mult la şcoală, să se împrietenească cu băiatul primarului, să se înscrie în cutare sau cutare club de sport. Erau niste arivisti, ce mai

Când Adam i-a anunţat că vroia să fie pescar, aproape că au făcut amândoi un atac de cord.

Swansy nu se mai legăna. Asculta ce spuneam, cu un zâmbet pe buze. Mi-am coborât privirile.

- Şi poate că aveau dreptate. Adam nu era făcut să fie un atlet. Şi, chiar si lăsând deoparte felul în care arăta, pescuitul nu era o meserie pentru el. De altfel, dacă nu ar fi fost Cooper, ar fi trebuit să renunţe foarte repede.

începeam să mă întunec. Gândurile negre îmi trezeau vinovăţia.

- Şi eu îl încurajam. Ii spuneam într-una că dacă vrea, va putea. Că nimic nu-i va sta în cale. Amintirea această mă chinuia.

- Dacă eu nu as fi insistat, Adam ar fi abandonat si astăzi ar fi fost încă aici.

- Termină, Jill! Adam nu a murit din cauza ta. A urcat pe acel vas din proprie iniţiativă. Asta era destinul lui.

- Dar pescuitul? De mult ar fi trebuit să renunţe la el. La început fusese un vis devenit realitate, dar cu timpul începuse să-l plictisească... Spre sfârsit, îi inspira chiar oroare.

- Atunci, de ce nu s-a oprit?

- Pentru că eu îl îndemnam să continue.

- Şi nu era suficient de adult pentru a-ţi ţine piept?

Am avut senzaţia că primesc o palmă. Am vrut să-i răspund, dar am hotărât că era mai bine să tac. Swansy începuse din nou să se legene încet. Scârţâitul ritmat al balansoarului îmi calmă puţin câte puţin susceptibilitatea care ieşise la iveală. Am tras adânc aer în piept.

- L-am iubit.

Swansy mi-a pus mâna pe genunchi.

- Ştiu, draga mea. Asta e sigur. Adam a avut parte de mai multă iubire în trei ani decât alţii într-o viaţă întreagă.

Peter nu mai sunase. Vorbise de câteva ori cu

Cooper, dar, din câte ştiu eu, cel puţin, nu-i mai ceruse niciodată veşti despre mine. Imi revărsam frustrarea în muncă. De aceea, piesele pe care le realizam erau mai aspre, mai primitive. Cu toate acestea, calitatea lor nu se diminua. Dimpotrivă, ochiul meu, care rămăsese critic, le descoperea o forţă care altor piese le lipsea. Cu cât le priveam mai mult, cu atât mai mult îmi plăceau. Şi mă intrigau... Le descoperisem, puţin câte puţin o anumită senzualitate. In linia unei vaze, a unui ulcior cu gât de lebădă... O senzualitate pe care Peter o trezise în mine şi pe care nu mi-o puteam exprima altfel decât pietrificând-o în lut.

Peter nu suna. De aceea, m-am hotărât să vorbesc cu mama.

-Jillian, tu eşti?

- Da mamă, eu sunt.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, totul e în ordine.

- Suni în legătură cu Peter, nu-i asa?

Mama fusese întotdeauna de o perspicacitate uimitoare. Totusi, asa cum făcusem de atâtea ori înainte, am încercat să mă eschivez.

- Nu, deloc... De ce?

- Esti mulţumită de el?

- Da, cred că ai făcut o alegere bună. Am încredere. Procesul e programat peste trei luni.

- Dacă e la înălţimea reputaţiei lui, ar trebui ca totul să se termine cu bine.

- Sper.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială, dar m-am prefăcut că nu eram pe deplin încrezătoare.

- Mă tem să nu fie un fleac pentru Peter. Probabil că are multe alte cazuri mai importante de tratat...

- Bineînţeles. Doar nu vrei ca un avocat să se ocupe de un singur caz!

- Nu, sigur că nu, dar... nu ar trebui ca ceva mai important să-i atragă atenţia... Nu se stie niciodată...

- Nu am auzit nimic, dacă asta vrei să stii. Dar se pare că nu are nimic nou, de când a acceptat să-l reprezinte pe prietenul tău.

Deci, Peter nu avea nici măcar această scuză de a nu mă fi sunat.

- Dar de ce nu-l întrebi chiar pe el? Il plătesti suficient de mult pentru a avea acest drept.

- Da, dar el e în legătură cu Cooper.

- Dar eu pe tine te-am prezentat lui. Tu trebuie să fii intermediara.

- De ce?

- Oh, Jill, chiar trebuie să pun punctul pe „i“?

Nu, nu trebuia. Dar vroiam s-o aud spunând-o.

- Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

Oftatul ei m-a făcut să zâmbesc. Redeveneam fiica nerecunoscătoare, mica oaie neagră a familiei, cea care nu adusese decât dezamăgire.

- Jill... Ce o să mă fac cu tine? Am crezut că ai crescut, că acum ai mai multă minte. Dar, nu! Probabil că aerul ăla marin ţi-a atrofiat toate facultăţile! Dacă nu-ţi dai seama nici măcar de faptul că Peter Hathaway ar fi un soţ excelent, atunci eşti

într-adevăr un caz irecuperabil.

- Un soţ excelent pentru cine? am insistat cu naivitate.

- Pentru tine, evident, pentru cine altcineva? In nici un caz pentru mine!

- Şi de ce pentru mine? Sunt sigură că la New York sunt sute de femei...

- Dacă ar fi fost, nu l-aş fi trimis la tine. M-am informat bine înainte, crede-mă!

Era din ce în ce mai bine.

- Ai făcut o anchetă?

- Nu era nevoie. Cunoşteam destul de multă lume pentru a fi pusă la curent. Hathaway e omul unei singure femei, Jill. Nu e un donjuan. Puţinele relaţii pe care lumea i le atribuie au durat foarte mult.

- Şi ultima când s-a încheiat?

- De unde să stiu? Nu e ceva recent, asta-i sigur!

- De ce nu s-a căsătorit?

- Asta m-am întrebat si eu. E ciudat, nu? Poate că nu vrea să-si întemeieze o familie...

- Mai are timp pentru asta. E în floarea vârstei.

- Dar, dar e bine să nu astepţi prea mult pentru a avea copii. Uită-te la mine si la tatăl tău, de exemplu. Ne-am căsătorit când abia iesisem amândoi de pe băncile scolii. Acum, toţi trei sunteţi mari, iar noi suntem destul de tineri pentru a duce o viaţă activă... Ascultă, poate că lui Peter pur si simplu nu-i plac copiii.

Am stat să mă gândesc un moment.

- ... Nu stiu. L-am văzut de mai multe ori în preajma copiilor de aici din sat. Nu-i răsfaţă, dar nici

nu fuge de ei. Poate că nu e obisnuit cu prezenţa lor, atât.

- E păcat. Dacă va fi să aveţi, ar trebui măcar unul din voi să aibă experienţă în domeniu.

- De ce? Vom face ca ceilalţi. Vom învăţa din mers.

Căzusem în capcană... Am încercat să mă corectez imediat:

- Bineînţeles... fiecare pentru el. Nu văd de ce am avea copii împreună.

- Ai vorbit cu el despre asta?

- N-as fi avut nici un motiv. Mamă, îţi reamintesc că Peter a venit pentru Cooper. Imi pare rău să te dezamăgesc, dar între noi doi nu a fost dragoste la prima vedere.

- Asta va veni.

- Mamă... Am iubit deja o dată.

- Şi? Dragostea e un sentiment pe care nu-l poţi controla.

- Ştiu foarte bine ce vreau şi ce fac.

- Dacă într-adevăr nu ar fi fost nimic între tine şi Hathaway, nu te-ai mai fi interesat acum de viaţa lui. Căci de asta m-ai sunat, nu? Pentru a afla câte ceva.

Draga de mama! Flerul ei rămăsese intact.

- Nu, deloc, am minţit eu cu convingere. Vroiam doar să te anunţ că voi avea o expoziţie la New York, în a doua săptămână a lui noiembrie. O să primeşti detaliile în invitaţie, dar te previn deja că vernisajul va avea loc într-o vineri seara. Sunteţi cu toţii bineveniţi, bineînţeles... Dacă nu poţi să vii în acea seară, mă gândeam că poate am putea să ne

întâlnim într-o zi şi să luăm prânzul.

- E mai simplu să vii tu acasă, la cină.

Era exact ce vroiam să evit. Dar Madiganii nu se deplasau la expoziţiile mele. Mai ales la cele care se ţineau în galerii nu suficient de prestigioase... Ar face poate efortul dacă aş deveni o veterană a Muzeului de Artă Modernă, dar şi atunci ar aştepta probabil câţiva ani buni.

- Bine, am oftat eu. Luni seara?

- Trebuie să mă asigur că toată lumea va fi liberă. Te sunt eu.

Am închis imediat pentru a o anunţa pe Moni de prezenţa mea la expoziţie. O decizie pe care o luasem fără să-mi dau seama, în timpul convorbirii cu mama. Vroiam de asemenea să mă asigur că Peter va figura pe lista de invitaţi...

In definitiv, era avocatul celui mai bun prieten al meu. Şi locuia la New York. Cel mai mărunt lucru pe care puteam să-l fac era să mă ţin la curent cu desfăşurarea cazului care ne preocupa.

Capitolul 1

Noiembrie venise si problema lui Cooper fusese trecută pe planul al doilea. Nu mai aveam acum decât o singură preocupare: expoziţia. Eram hotărâtă să-i dau lui Moni tot ce-mi cerea si încă si mai mult. Imi petreceam deci aproape tot timpul închisă între cei doi pereţi ai atelierului meu.

Cu toate acestea, încercam să nu-i neglijez pe Cooper si pe Swansy, la fel ca si pe ceilalţi săteni care-mi cereau ajutorul. Aveau nevoie de mine si eu aveam nevoie să mă fac utilă. Asta îmi lipsise cel mai mult înainte de a-l cunoaste pe Adam. Lumea Madiganilor, a Humphreylor si a celorlalţi. La ei era lumea lui „fiecare pentru el, a ipocriziei si a egoismului“. Era lumea în care egoismul trona.

Adam intrase în viaţa mea cu o sete de afecţiune pe care mă străduisem să o păstrez intactă. Ne-am mutat aici si am descoperit cu bucurie că si eu puteam să ies în întâmpinarea nevoilor altor persoane care se aflau în suferinţă. După ce Adam murise, această tendinţă nu făcuse decât să sporească.

Ca să fiu sinceră, nu ştiu de unde venea acea îndârjire cu care îmi pregăteam expoziţia. Nu căutam faimă, nu, departe de asta... Ba chiar m-aş fi mulţumit cu uşurinţă să vând într-un butic de artizanat local. Mi se întâmpla chiar, uneori, să regret că Moni a avut într-o zi ocazia să vadă, la una dintre prietenele noastre comune, una dintre primele mele

creaţii. Mai presus de orice, mă temeam să nu mă împotmolesc în angrenajul comerţului şi vânam fără milă primul semn de oboseală, care ar pune capăt bucuriei şi creativităţii mele.

Dar asta nu se întâmpla. In plus, de această dată, eram mobilizată de o sursă inepuizabilă de energie, şi din plin motivată: această expoziţie le va putea depăşi pe celelalte, chiar dacă asta mă va costa timp şi energie, mai mult decât de obicei.

Am terminat cu trei zile înainte de plecarea la New York. Totul era gata şi Cooper m-a ajutat să împachetez piesele în cufere tapiţate. Imi rămâneau trei zile în care nu aveam altceva de făcut decât să mă gândesc la călătorie, la vernisaj, la familia mea... la Peter.

Am fost nevoită să recunosc - el era sursa mea de energie. El era cel pentru care încercasem să mă autodepăşesc. El, a cărui voce nu o mai auzisem niciodată după acel detestabil „Pe curând...“ Nu aveam nici un motiv să cred că va lua parte la vernisaj, chiar dacă Moni îi trimisese o invitaţie. Dar, orice s-ar fi întâmplat, eram hotărâtă să-l sun. Din motive profesionale, bineînţeles.

Imaginaţia îmi juca feste. In lutul pe care-l modelam lua formă deodată corpul lui Peter. Ii frământam spatele, pieptul, coapsele... Ii netezeam soldurile, abdomenul plat, supunându-le voinţei mele, tuturor capriciilor mele artistice.

Uneori, forţa cu care fanteziile reveneau aproape

mă înspăimânta. Pentru a le risipi, rătăceam prin această casă care adăpostise dragostea mea pentru Adam si căutam înfometată amintiri care mă evitau. Nu, nu se sterseseră. Erau încă acolo, dar ca petalele unui trandafir pe care le strecurăm între paginile unei cărţi. Ca si ele, îsi pierduseră mirosul si forţa culorii. Le era imposibil să lupte cu acea intensitate vibrantă a senzaţiilor mele din prezent.

Am ajuns la New York joi după-amiază. Orasul era neschimbat: zgomotos si sufocant. Mulţimea mă speria. Rumoarea mă deranja. Poluarea mă apăsa.

Şi Peter, care era si el, acolo, undeva, în spatele uneia dintre faţadele acelea din geam si oţel... Frustrarea mea atinsese punctul culminant. Am recurs atunci pentru a-mi distrage atenţia la un procedeu tipic feminin: m-am aruncat asupra magazinelor de modă.

Două ore mai târziu, cu braţele pline de pachete, mă îndreptam spre hotel. Garderoba mea se îmbogăţise cu trei perechi de pantaloni, două rochii, o pijama, o pereche de cizme si câteva piese de lenjerie intimă... cele mai sexy pe care le văzusem si cu atât mai puţin pe care le cumpărasem vreodată.

Seara, am luat cina cu Moni si cu Bill si Celia Fletchel, proprietarii galeriei, care m-au anunţat că piesele mele ajunseseră cu bine la destinaţie. Mi-au explicat cum aveau de gând să-mi prezinte creaţiile, iar eu le-am acceptat ascultătoare toate sugestiile. Mintea mea era în altă parte...

Când m-am întors în camera mea la unsprezece seara, eram în aceeasi stare de neliniste si nervozitate care mă stăpânise si acasă. In mod straniu, atmosfera din oras părea că-si aduce si ea aportul. Mă simţeam atât de departe de satul meu, de viaţa mea obisnuită, încât mi se păreau permise toate nebuniile. Chiar si aceea de a merge la un coafor...

Ceea ce am făcut a doua zi, la prima oră a dimineţii.

Am sunat la coaforul Samanthei, în Manhattan, si am profitat de o anulare în ultimul moment pentru a mă afla deja acolo la prânz. Cosmeticiana nu era prea ocupată; m-a acceptat pentru un tratament pentru faţă si, din moment ce eram acolo, îmi făcu si manichiura si pedichiura. Trecuse mult timp de când nu mă mai răsfăţasem asa. Era plăcut... până la un anumit punct. După trei ore, începusem să dau semne de nerăbdare. Totusi, când am iesit de acolo, mă simţeam pregătită să cuceresc lumea. Dar pe mine nu lumea mă interesa... Dorinţa mea de cucerire se oprea la Peter Hathaway.

***

Vernisajul era prevăzut la şase şi jumătate. La patru am început deci să mă pregătesc. Nu vroiam să las nimic la voia întâmplării. Nu-mi petrecusem toată dimineaţa nemişcată pe un scaun pentru a strica apoi efectul printr-un tiv desfăcut sau printr-un fir dus la ciorap. Am făcut mai întâi o baie... cu săruri de

iasomie. Aritificiale, bineînţeles, dar nu puteam avea chiar totul. Uleiul parfumat de ambră mi-a lăsat o piele de catifea.

Apoi, lenjeria intimă. Corset negru de mătase, brodat cu dantelă fină, portjartier, de asemenea negru şi ciorapi gri care se mulau pe picioare ca o a doua piele.

Totul s-a stricat o dată cu machiajul. Tremurul mâinilor îmi trăda nerăbdarea pe care nu mi-o mai puteam stăpâni şi mă împiedica să-mi aplic fardul pe pleoape. M-am felicitat că începusem să mă pregătesc mai devreme. A trebuit să mă şterg de mai multe ori pentru a obţine în final un rezultat satisfăcător. Am terminat printr-o tuşă de fard pe obraz şi un ruj incolor pe buze.

Nu ştiam ce era mai rău: să mi-l imaginez pe Peter la vernisaj sau să mă gândesc că nu va veni... Ambele posibilităţi mă panicau. A doua chiar mai mult decât prima. Aveam nevoie de el. Corpul meu îl cerea pe-al lui. Gândul mâinilor lui plimbându-se pe pielea mea îmi dădea fiori. Purtam o rochie în nuanţele toamnei, pe care o cumpărasem în ajun. Mulată pe talie, pe solduri, cădea cu fineţe până la călcâie. Decolteul lăsa să se vadă din dantela corsetului exact atât cât era nevoie pentru ca imaginaţia să-si dea frâu liber. Mânecile, foarte largi, se strângeau la încheieturi cu câţiva nasturi negri din onix.

Ca bijuterie purtam doar un lanţ în jurul gâtului,

cu medalia mea de la botez - pe care nu o dădeam jos niciodată
- si niste cercei de aur, foarte fini, la ureche.

Mă simţeam nemaipomenit de elegantă. Dar într-o stare de încordare si surescitare insuportabilă.

Când am ajuns la galerie, mi-am recăpătat puţin calmul. Ani de-a rândul fusesem învăţată să-mi ascund emoţiile si să mă „port cum se cuvine“ în societate. Pentru prima oară în viaţă îmi binecuvântam steaua de a mă fi născut în familia Madiganilor.

„Mergi dreaptă, Jill. Ţine spatele drept... Priveste în ochi persoana cu care vorbesti! Trebuie să creadă că ce spune te interesează... Mai ales nu-ţi aranja părul. Scoate-ţi mâinile din buzunare. Nu-ţi musca buzele. Zâmbeste. Nu asa... Mai subtil. Nu am cheltuit o mică avere pe aparatele tale dentare pentru ca acum să te strâmbi ca o maimuţă... “

Dacă ar fi venit, mama ar fi fost mândră de mine. Eu, în orice caz eram. Invitaţii năvăleau în galerie, iar Bill Fletcher mă prezenta celor pe care încă nu-i cunosteam. Le strângeam mâinile, râdeam la glumele lor, răspundeam la întreberile, mereu aceleasi, pe care mi le puneau cu politeţe.

Eram frumoasă, prevenitoare - perfectă.

Când pe lângă mine trecu un platou, am luat cu un gest plin de siguranţă un pahar cu vin în care îmi muiam, din când în când, buzele, între două pişcoturi.

Galeria era formată din trei camere, fiecare la un nivel uşor diferit de cealaltă şi legate între ele prin

câteva trepte. In fiecare dintre ele, stâlpi groşi, luminaţi, susţineau arcade din oţel. Bill mă plimba dintr-o sală în alta. La un moment dat, m-a lăsat în grija soţiei sale, Celia, care m-a condus la capătul galeriei. Aş fi vrut să rămân lângă intrare, pentru a supraveghea uşa, dar era imposibil. Atenţia mea rămânea totuşi încordată. Fără să sacrific amabilităţile, am început să cercetez discret cu privirea acel public care, sincer sau nu părea că se extaziază în faţa producţiilor mele.

Peter a sosit la şapte şi jumătate. Chiar dacă pare incredibil, i-am simţit prezenţa încă înainte de a-l fi văzut. Deodată, paharul a început să-mi tremure în mână, palmele să-mi transpire. Am simţit nevoia să mă sprijin de unul dintre stâlpii expoziţiei. Eram în a treia sală, şi tocmai îi explicam unei sexagenare cu o pereche de ochelari uriaşi de ce este o plăcere să trăieşti pe malul oceanului.

Imediat ce a trecut pragul, privirile ni s-au întâlnit. Cred că nu voi uita niciodată acea secundă... Trăiam pe propria mea piele sublimul moment din „West Side Story“ când Pony o reîntâlneşte pe Maria... Muzica şi glasurile celor din jur se opriseră, feţele se contopeau în ceaţă, pământul a stat în loc.

Eram doar noi doi, legaţi unul de celălalt prin forţa incredibilă a dorinţei noastre.

Sfârşitul primului act.

- ... că respiraţia ţine mai ales de loc, nu credeţi?

Ochii miopi, enormi în spatele lentilelor, mă priveau cu insistenţă. Părea că vocea mi se oprise în

gât. Am aprobat din cap, rugându-mă ca interlocutoarea mea să continue, dându-mi astfel timp să-mi revin. Dorinţele îmi fură împlinite. Admiratoarea mea nu mai contenea. M-am străduit totuşi să răspund prin jumătăţi de zâmbet şi cuvinte monosilabice la vorbăria ei din care la mine nu ajungeau decât fragmente incoerente.

- ... lucrează cu argila. I-aţi văzut sculpturile?

Sculpturile cui? Am îngânat la întâmplare că nu, dar că
sper că în curând voi avea ocazia.

Peter se apropia, făcându-şi loc printre vizitatori. Celia, observându-mi preocuparea, îmi sări în ajutor.

- Jillian Moncrieff lucrează exclusiv cu lutul. E cu totul altceva. De altfel, ne putem da seama privindu-i operele finisate.

Şi o luă cu hotărâre de braţ, trăgând-o spre un vas inspirat din amforele greceşti.

După o secundă de ezitare, Peter se îndreptă spre mine. Luându-mă de mijloc, m-a tras spre el, s-a aplecat şi m-a sărutat pe tâmplă.

- Mă bucur să te revăd, Jill.

Pentru ceilalţi, nu eram decât doi prieteni. Doi prieteni vechi, bucuroşi că se reîntâlneau. Mâna lui întârzie pe şoldul meu mai mult decât era nevoie, dar îmi dădu drumul când Celia ni se alătură.

Am făcut prezentările, Celia l-a recunoscut şi s-a declarat încântată şi onorată de prezenţa lui la acea reuniune. Inainte să mai poată adăuga ceva, Bill sosi

cu un nou grup de invitaţi. Cu preţul unui efort colosal, am continuat să-mi joc rolul. Am reuşit chiar să port o conversaţie raţională, în ciuda undelor electrice care îmi alergau sub piele la întâlnirea privirii lui Peter sau la atingerea întâmplătoare a mâinii lui.

Vernisajul se termina la nouă şi cu greu puteam să-l părăsesc înainte. Trebuia totuşi să găsesc un mijloc de a rămâne singură cu Peter...

Sub pretextul banal că merg să-mi pudrez nasul, m-am retras discret cu Peter în biroul lui Bill. Uşa de-abia se-nchisese în urma noastră, că Peter m-a şi tras spre el pentru a mă săruta. Nu era nimic tandru în sărutul lui. Nimic tandru nici în felul în care eu am răspuns. Era expresia a trei săptămâni interminabile de frustrare. Ne-am băut lacomi, unul pe celălalt, ameţiţi de pasiune, de mângâieri...

Şi apoi se auzi un ciocănit timid la uşă.

- O, nu! a gemut Peter.

Şi-a lipit fruntea de a mea, străduindu-se să revină la respiraţia normală. Eu am făcut la fel. Aveam impresia că urcasem până în vârful lui Empire State Building pe scara de serviciu. Picioarele mi se înmuiaseră. Plămânii erau gata să-mi explodeze.

Din nou, o bătaie în uşă. Şi din nou, geamătul lui Peter care m-a sărutat uşor pe buze şi mi-a luat mâinile de la gâtul lui, îndepărtându-se.

- Mai târziu... a spus încet.

Şi ochii lui luminosi promiteau mai mult, mult mai

mult decât ceea ce împărtăsisem deja.

Şi-a aranjat puţin părul în timp ce eu îmi netezeam rochia usor sifonată si apoi a deschis usa. Era Moni, care a întins capul, ezitând, neîndrăznind să intre în birou.

-Jill e bine? Am văzut-o intrând aici si mă întrebam...

- E bine, e doar puţin obosită, atât...

S-a întors spre mine:

- Te simţi mai bine?

Ne-am întors în mulţime, dar făceam tot posibilul ca Peter să rămână lângă mine. Vroiam să mă asigur că-si va ţine promisiunea...

In alte împrejurări, as fi apreciat fără îndoială acele momente de gelozie. Acea seară se ţinea în cinstea muncii mele si oamenii veneau să-mi felicite talentul, frumuseţea, organizarea recepţiei. Dar în acea seară eram indiferentă la orice fel de laudă... Gândurile mele erau în întregime acaparate de acest bărbat, care se afla acum lângă mine, si de perspectiva a ceea ce ne astepta nu peste mult timp pe amândoi.

Minutele se scurgeau ca orele. Nu-mi mai era sete si nici foame. Oricum, nu de ceea ce mi se servea pe platouri. Unele gânduri mă făceau brusc să mă înrosesc si mă grăbeam să le justific prin căldura neobisnuită din sală. Uneori nu auzeam nici măcar ce eram întrebată. Din dreapta mea, Peter mă ajuta, prevenitor, răspunzând la întrebări în locul meu.

Ora nouă, în sfârsit! Peter a aruncat o privire la ceas. Chiar în acel moment, trei întârziaţi apărură în pragul usii. As fi putut jura că singurul lucru care îi interesa era bufetul. După ce-au schimbat câteva cuvinte banale despre piesele expuse, s-au năpustit asupra sandvisurilor cu somon.

Am luat-o pe Moni de braţ.

- Te deranjează dacă plec?

Moni a aruncat o privire rapidă în direcţia lui Peter si mi-a zâmbit complice.

- In locul tău, si eu as fi la fel de grăbită.

Am oftat, recunoscătoare.

- Te sun mâine.

Peter venea deja de la vestiar cu paltonul meu. M-am îmbrăcat si ne-am luat amândoi la revedere de la cele două gazde.

Două minute mai târziu, aproape că alergam pe bulevard în căutarea unui taxi. Masina de-abia se oprise că ne-am aruncat amândoi pe bancheta din spate. I-am spus în grabă numele hotelului în care stăteam...

Capitolul 8

Taxiul de-abia a demarat, şi Peter a început să mă sărute. Mi-am strecurat mâinile sub sacoul lui, febrilă, avidă să-i simt fermitatea muşchilor sub palmele mele. M-am agăţat de umerii lui... Lumea se învârtea.

Il imploram în tăcere să mă atingă, să mă mângâie peste tot unde corpul meu o cerea, dar Peter refuza cu încăpăţânare să-şi îndepărteze mâinile de pe talia mea. Şi apoi, am înţeles că se temea să le acorde o libertate totală. Dar eu nu aveam nici răbdarea şi nici stăpânirea lui Peter...

Incercam cu nervozitate să-i deschid nasturii de la cămaşă. Am putut în sfârşit să-mi strecor mâna şi să-i simt pielea. Tulburat, Peter a fremătat şi m-a muşcat de buză. Am tresărit, dar m-a liniştit imediat sugând încet locul unde mă muşcase. Durerea, foarte lejeră, nu a făcut decât să-mi sporească dorinţa. Aveam să mă descopăr dintr-o dată perversă? Puţin îmi păsa de asta. Singurul meu scop, în acel moment, era să-mi las plăcerea să atingă paroxismul şi să găsesc, în sfârşit, aurul la poalele curcubeului...

De data asta, un sărut nu-mi ajungea. Eu stiam asta. Peter la fel. Iar soferul părea că o stia si el...

-Aproape că am ajuns, domnilor.

M-am lăsat oftând pe locul meu, resemnată să astept până la hotel. Dar Peter refuză să se mulţumească doar cu atât. M-a asezat usor pe genunchii lui... Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului lui si am început să-i musc încet ceafa. Când i-am simţit mâna strecurându-se sub rochie, a trebuit să mă abţin pentru a nu-mi strânge dinţii în carnea lui. A

urcat încet de-a lungul ciorapului, s-a apropiat de pielea de la rădăcina coapsei... Am scos aproape un ţipăt când mi-a atins cu vârful degetelor triunghiul de mătase neagră, locul în care cărbunii mă ardeau.

- In curând... mi-a murmurat cald la ureche. In curând...

Masina s-a oprit în dreptul trotuarului.

- Trei dolari cincizeci!

As fi plătit de zece ori mai mult pentru ca soferul să-si continue călătoria, dar Peter îi întindea deja o bancnotă, fără să mai astepte restul.

Mi-am aranjat repede rochia si am coborât din taxi, urmată îndeaproape de Peter. Probabil că păream foarte dezorientată, judecând după expresia uimită a recepţionerului, căruia i-am cerut cheia de la camera 512.

După un minut interminabil de asteptare, liftul a sosit, în sfârsit. M-am năpustit înăuntru, dar în momentul în care Peter vru să se apropie de mine, doi adolescenţi reţinură usile si intrară si ei. Era mai bine asa. Altfel numai Dumnezeu stie ce s-ar fi putut întâmpla.

Becurile se aprindeau pe măsură ce urcam. Etajul doi, trei, patru...

Cinci. Culoarul părea fără sfârşit. Peter a trebuit să-mi ia cheile din mână; tremuram prea mult pentru a putea să deschid.

Uşa s-a închis în spatele nostru. Eram, în sfârşit, singuri...

Timp de o secundă, privirile ni s-au întâlnit. Ochii

lui Peter străluceau de o lumină insuportabilă. N-am mai aşteptat să descifrez mesajul pe care mi-l transmiteau. Ştiam deja prea bine...

Paltonul meu căzu pe mochetă, haina lui la fel. M-a tras lângă el, atât de tare încât picioarele mele nu mai atingeau pământul. Mi-a strivit gura cu ardoare şi m-a tras în jos, aşezându-mă pe covor. Mi-a ridicat rochia peste şolduri, în timp ce eu îi deschideam nerăbdătoare şi ultimii nasturi de la cămaşă. După câteva momente, am simţit fermoarul rochiei deschizându-mi-se de-a lungul spatelui. Dar mâneca strâmtă a încheieturii ne împiedica.

- Desfă-i, Jill, altfel o să rup tot.

Am blestemat în gând rândul de nasturi de onix care-mi opunea rezistenţă, dar, într-un sfârşit, am reuşit să-i deschid pe toţi. Rochia îmi zbura prin cameră. Peter s-a oprit o secundă şi m-a privit... Ochii lui arătau limpede că fusese rezultatul extravaganţei mele.

Dar eu pe el vroiam să-l văd, să-l ating, să-l mângâi, să-l gust... Işi scosese deja cureaua. Am terminat ceea ce începuse şi l-am dezbrăcat complet.

Impresionată fără să vreau, m-am oprit si eu pentru a privi acel tribut oferit frumuseţii mele... Unghiile mele se plimbau pe pielea care tremura de dorinţă. Peter nu m-a mai lăsat să continuu. Mi-a tras în jos slipul negru si, îngenunchind în faţa mea, m-a tras spre el. Picioarele mi s-au încolăcit în jurul soldurilor lui.

Un ţipăt usor mi-a scăpat din gât, atunci când l-am simţit în mine. Peter s-a oprit imediat.

-Jill?

- Nu-i nimic, Peter... Continuă... Te rog...

Doar surpriza mă făcuse să reacţionez asa. Surpriza de a simţi atât de multă plăcere. Mi-am ascuns faţa la gâtul lui si mi-am lăsat corpul să se acorde singur cu ritmul pe care i-l impunea corpul lui. Mâinile lui Peter îmi ridicară corsetul, îmi strânseră sânii. Am aruncat capul pe spate, cu respiraţia întretăiată. Nu mai eram decât dorinţă... Dorinţă nesăţioasă de a fi posedată de acest bărbat pasionat, care se cufunda în locurile cele mai profunde ale trupului meu, care trezea la viaţă o voluptate aflată până atunci la marginile feminităţii mele.

In sfârsit, a fost un soare orbitor care a explodat în mine, în mii si mii de alţi sori mai mici... si am căzut lângă minunatul meu amant cu pieptul lucind de transpiraţie.

Am rămas asa o oră - sau a fost doar un minut? Nemiscaţi, tăcuţi... Pierdusem noţiunea timpului. Mi-am dat din nou seama de ceea ce se întâmpla când Peter s-a întors pe-o parte, miscându-mă si pe mine.

- Nu, nu pleca... am spus încet, fără să mă gândesc, strângându-l mai tare în braţe.

- Nu plec nicăieri.

S-a dat puţin înapoi spate şi m-a privit un timp îndelungat. Am plecat capul, dându-mi seama că, prin corsetul ridicat, Peter îmi vedea în întregime pieptul.

- Eşti foarte frumoasă.

Mi-a mângâiat sânii, apoi abdomenul, coapsele...

- Încă mă mai întreb cum am putut aştepta până la sfârşitul recepţiei... şi al acestor trei săptămâni, de altfel.

I-am prins între degete o şuviţă de păr, de care am tras încet.

- Ai fi putut să suni.

- Şi tu la fel!

- Dar tu eşti bărbatul. Tu eşti cel care trebuie să facă primul pas.

A zâmbit, dar părea distrat. Am avut impresia că se gândea la altceva.

Şi nu mă înşelam. A început încet să-mi detaşeze portjartierul. Apoi, cu gesturi care mi-au aprins din nou simţurile, mi-a dat jos ciorapii. Mătasea se desfăşura pe picioarele mele, scoţându-mi puţin câte puţin la iveală pielea de o incredibilă albeaţă... Eram fascinată. Bineînţeles că mă gândisem la Peter cumpărând acea lenjerie. Dar fanteziile mele se opriseră la privirea lui. Nu-mi imaginasem niciodată că mi i-ar putea scoate chiar el.

După ce mi-a dat jos corsetul, nu mai rămâneau pentru a-mi feri goliciunea decât lanţul şi medalia mea de la botez.

Atunci, s-a sprijinit pe coate, şi, cu capul uşor înclinat, m-a examinat. Mă atingea doar cu vârful privirii, cu pleoapele pe jumătate închise. Inima a început să-mi bată mai tare; dorinţa renăştea. Urmăream miscarea lentă a privirii lui. Ca sub efectul

mângâierilor lui, sfârcurile sânilor mi s-au ridicat, muschii mi s-au contractat, căldura a reizbucnit între coapse...

Peter mi-a luat mâinile si mi le-a îndepărtat de-o parte si de alta.

Intensitatea cu care mă studia m-a făcut brusc să mă înrosesc. As fi dat orice să mă ascund în spatele unui cearsaf. Am întors, capul stânjenită.

- Jill... De ce te simţi rusinată? Nu de corpul tău, nu-i asa?

S-a ridicat deasupra mea. Tot ce mai vedeam erau umerii
si lumina pe care o emana ochii lui. S-a aplecat, s-a jucat cu buzele mele...

De această dată nu ne-am mai grăbit. Trecusem de stadiul de urgenţă. Dorinţa noastră rămăsese la fel de puternică, dar am stiut să o savurăm pe-ndelete si să ne îmbogăţim plăcerea prin mângâieri mai subtile, prin săruturi mai puţin pasionale... De această dată, tandreţea îsi avu locul binemeritat.

Mult timp după aceea, odihnindu-mă pe pieptul lui, a trebuit să admit că Peter stiuse să facă din mine ceea ce nici un bărbat nu făcuse până atunci: o femeie împlinită si realizată. Peter trecuse un alt prag. Mi-a luat faţa între mâini si m-a sărutat...

- Te iubesc, a spus simplu.

Nu mă asteptam la asta. Şi nu eram pregătită pentru o asemenea mărturisire. Cuvintele aveau o implicaţie mai profundă pentru mine.

Probabil că privirea mea trăda panică. A început

să-mi netezească uşor buzele cu vârful degetelor.

- Nu-ţi cer nimic în schimb, Jill, nu încă. Timpul va hotărî. Incă de la început, s-a întâmplat ceva între noi. A fost o atracţie fizică, bineînţeles, dar sunt sigur că mai e şi altceva... Voi avea răbdare. Şi voi aştepta să-ţi dai singură seama de asta.

Nu vroiam şi nici nu puteam să mă gândesc la dragoste. Venisem la New York pentru a-l vedea pe Peter, şi pentru a pune capăt odată pentru totdeauna acelei dorinţe care mă tortura. Dar nu eram dispusă să merg mai departe. Nu încă...

- Timpul, Jill, a repetat Peter. Poţi măcar să-mi acorzi un timp?

- Cu o condiţie: să mă duci să mănânc. Mi-e o foame de lup.

Capitolul 9

Când am trecut pe la ea, în miercurea următoare, Swansy era extrem de bine dispusă. Asculta o emisiune la televizor, iar tema zilei erau agresiunile feminine comise împotriva bărbaţilor.

- E rusinos să auzi asa ceva! Bărbaţi violaţi de femei! Ce vrea să însemne asta? Ca si când am putea s-o facem fără acordul lor! Toate astea nu sunt decât invenţii pentru ca noi să le plângem de milă!

Am privit o clipă pe cei trei bărbaţi care stăteau pe scaune în jurul jurnalistului. Unul dintre ei vrusese ca identitatea lui să rămână anonimă.

- Şi totusi, nu par că se prefac.

- Să nu ai încredere în ei... Parcă îi si văd, cu expresiile lor teatrale. Dar eu stiu să aud.

M-am gândit la singurul bărbat care-mi stăruia acum în minte. Petrecusem împreună aproape patru zile într-un pat, dar nu avusesem ocazia să-i forţez voinţa.

Rebecca veni să se gudure la picioarele mele. O scărpinam între urechi, când, deodată, Swansy a început să dea semne de nerăbdare.

- Deci?

- Deci, ce?

Nu aveam nici un chef să discut despre violul masculin.

Swansy a luat telecomanda şi a stins televizorul.

- Povesteşte-mi tot.

M-am aşezat lângă ea şi Rebecca îşi puse capul pe picioarele mele.

- Cu ce-ai vrea să încep?
- Cu călătoria.
- Fără incidente.
- Hotelul?
- Plăcut.
- Expoziţia?
- Totul s-a desfăşurat de minune.
- Le-a plăcut?
- Probabil. S-a vândut bine. Am acasă un munte de comenzi...
- Şi omul tău?
- Omul meu?

Era întoarsă spre mine şi zâmbea.

- Peter... am spus încet.

Am tras adânc aer în piept şi am oftat.

- E fantastic.

Surâsul lui Swansy rămase acelasi. Mi-era absolut imposibil să-mi dau seama la ce se gândea. Nevăzătoare cum era, ar fi fost o jucătoare de pocher cum nu s-a mai întâlnit până acum.

Am cedat, ca de obicei, nevoii de a rupe acea tăcere pe care ea o lăsa în aer.

- A venit la vernisaj vineri seara si, în afară de o

întâlnire, pe care a avut-o duminică dimineaţa si de seara pe care eu am petrecut-o în Philadelphia, am stat împreună, fără să ne despărţim o secundă. E pur si simplu... fantastic, am repetat, negăsind alt cuvânt.

Am vrut să-i povestec lui Swansy despre puţinele momente pe care nu le petrecusem în pat...

- Am fost la galerie de mai multe ori... El a insistat să mă ducă în restaurantul lui preferat si să facem o plimbare cu bacul în jurul Manhattnului. Eu i-am arătat Muzeul de Artă Modernă. Intr-o seară am iesit la miezul nopţii pentru a vedea un film de groază si a mânca după aceea un sandvis enorm cu carne de vită...

- După câte înţeleg, nu v-aţi plictisit...

- O, nu! E ciudat: dintotdeauna am urât New Yorkul, dar acum am descoperit un alt oras... Peter m-a învăţat să mă bucur de ceea ce oferă el asa cum este.

Swansy a dat din cap. M-am rezemat de scaun si am mângâiat-o în continuare pe Rebecca, am acceptat să visez cu ochii deschisi.

- Am vorbit mult... E ciudat.

- De ce?

- Pentru că... Suntem atât de diferiţi unul de altul. Ne tragem amândoi din medii total opuse. Familia

mea era bogată, a lui nu. El trăieşte în oraş, mie îmi place viaţa la ţară. In multe lucruri avem păreri radical diferite, dar reuşim totuşi să discutăm fără să ne certăm. Acum înţeleg de ce a ales să fie avocat. Are o asemenea logică şi vivacitate a minţii, încât uneori mi-e foarte greu să-mi păstrez poziţia.

- Şi totuşi, în final reuşeşti.

- O, da! De altfel, şi el vrea asta. Nu cred că lui Peter îi plac femeile prea docile, de genul „da, dragul meu, sigur, dragul meu“.

- M-ar mira. Altfel, ar fi avut ocazia până acum să se căsătorească. Dimpotrivă, probabil că tocmai din cauza asta nu a avut decât aventuri fără angajamente, până acum.

„Ca a noastră“, am fost pe punctul să spun. Dar mi-a revenit în minte imaginea lui Peter în momentul despărţirii noastre.

- O să-mi fie dor de tine.

- O să-ţi fie dor de corpul meu.

- Nu. De tine, în întregime. Imi place ce e aici... Mi-a pus un deget pe tâmplă. Şi aici.

Şi apoi mâna pe inimă.

Era prea serios când vorbea şi asta mă speria. Aproape că regretam că nu-mi ceruse nimic. Dacă ar fi avut o exigenţă cât de mică, mi-ar fi fost mult mai uşor să-l ţin la distanţa. Dar aşa...

M-am uitat la Swansy. Astepta răbdătoare să

continuu.

- Vine aici weekendul ăsta.

- Nu pari deosebit de entuziasmată.

- Nu, sunt puţin confuză. Când mi-a spus, pe moment, am sărit în sus de bucurie. Ne simţeam atât de bine, împreună, acolo... Dar acum, odată cu distanţa, nu mai stiu ce simt. Dacă măcar as sti ce vreau!

- Dar el, el ce vrea?

- Tot.

- Tot?

- Tot. In sfârsit, nu mi-a spus-o explicit. Dar mă iubeste, în privinţa asta nu am nici un dubiu... E sigur că sunt femeia visurilor lui.

Swansy a oftat adânc.

- Dumnezeule! E atât de romantic! Ar fi cu siguranţă un scenarist mult mai bun decât cei care scriu serialele acelea stupide pentru televiziune.

- Swansy, nu glumesc!

- Il iubesi?

- Bineînţeles că nu. L-am iubit pe Adam. Şi nu putem să iubim de mai multe ori în viaţă. Şi în plus... In plus, nu-l cunosc pe Peter de suficient de mult timp pentru asta!

- O să te facă fericită, Jill.

- Fericită? Dar nu am putea nici măcar să trăim împreună! E mereu ocupat cu drumurile între sălile

de tribunal si birou... Şi când nu lucrează, explorează insulele pustii din mările din Sud.

- Mmm... Trebuie să fie foarte pasionant.

- Poate, pentru el. Dar viaţa mea e aici. Ce mă pasionează pe mine sunt calmul şi rutina.

- Asta îţi dau siguranţă?

- Exact.

- Şi eşti fericită aşa?

- Foarte.

- Eşti o femeie împlinită, satisfăcută...

Eram gata să confirm încă o dată, dar m-am oprit. Ar fi trebuit să mă gândesc că Swansy mă va conduce în miezul problemei.

- Ce o să se întâmple cu mine, Swansy?

Vocea mea era atât de lamentabilă, încât nu mi-am recunoscut-o.

- Dacă aş putea să dau timpul înapoi...

- De ce? Atunci erai împlinită?

- Aveam tot ce-mi trebuia.

Swansy şi-a muşcat buzele şi a schiţat din cap.

- Nu, Jill, îţi lipsea ceva şi asta e evident. Atunci nu-l cunoscusei nici pe Peter. Iar acum nu mai eşti la fel... fie că vrei, fie că nu vrei. Şi nimic nu va mai fi ca înainte.

I-am aruncat o privire severă, sperând că o va putea simţi.

- Ce fel de prietenă eşti tu, Swansy? Am venit la

tine să găsesc alinare...

- Ai venit pentru a mă auzi spunându-ţi că ai avut dreptate să petreci aceste patru zile cu Peter la New York. Şi asta am şi făcut.

- La New York, da! Era un teren neutru. Dar aici, e altceva. Aici e locul lui Adam.

- Prostii!

Swansy îşi pierdea atât de rar calmul, încât acest cuvânt a avut asupra mea efectul unei injurii.

- Dintotdeauna, aici a fost mai mult locul tău, decât al lui Adam! Priveşte adevărul în faţă, Jill: de la început, tu ai fost cea care s-a integrat aici, şi nu Adam!

- Dar aici a trăit. Aici am trăit amândoi.

Swansy m-a împins cu un deget.

- Chiar vrei să ţi-o spun, Jill?

- Ce?

- Dacă Adam nu ar fi murit, nu aţi mai fi fost acum împreună.

- Swansy!

- Ăsta-i adevărul. Poţi să-ţi transformi casa într-un sanctuar, dacă asta îţi face plăcere, dar dacă Adam ar fi fost acum în viaţă, ar fi plecat.

- Dar... mă iubea!

- Da, nu contest asta. Dar nu avea forţa ta. Chiar tu ai spus-o: la sfârşit, ajunsese să aibă oroare de pescuit. In curând, te-ar fi pus să alegi: să pleci cu el

sau să rămâi aici. Şi sunt sigură că ai fi ales a doua variantă. Atunci, nu mai spune că ăsta e locul lui Adam. Pentru că e o minciună.

- Eşti crudă, Swansy.

- Nu, sunt doar lucidă. Văd că eşti singură de şase ani şi că ai deja peste treizeci de ani. Mai văd că dormi într-un pat gol şi că dacă vei mai continua aşa, te vei trezi curând bătrână ca mine, şi fără nici o persoană căreia să-i laşi drept moştenire casa.

Am dat din umeri. Swansy mersese drept la ţintă.

- Vezi multe, pentru o nevăzătoare.

- Când mi-a luat vederea, Dumnezeu mi-a dat un alt simţ.

- Intr-adevăr. Şi de asemenea, curajul să nu scuteşti pe nimeni.

- E mai bine să fii oarbă, decât surdă. Şi eu nu sunt surdă. Inţeleg perfect ce spui şi ce nu spui... Ai vrut un sfat? Ţi l-am dat.

- Nu-mi place sfatul tău.

- Foarte bine. Şi ce ai de gând să faci?

- Să schimb subiectul.

- Fă cum vrei.

Swansy a început din nou să se legene. Balansoarul scârţâia în tăcerea care se lăsase. Apoi faţa lui Swansy şi-a pierdut treptat din asprime, pentru ca la sfârşit să redevină cea pe care o cunoşteam şi o iubeam atât de mult.

In adâncul meu, ştiam că Swansy nu se înşela cu totul. Dar în acel moment eram prada unei confuzii mult prea mari pentru a putea recunoaşte adevărul. Aveam nevoie de o diversiune.

- Swansy, în legătură cu Cooper... m-am mai gândit.

- Nu ştiu când ai avut timp, a spus ca pentru ea.

Am zâmbit, amuzată fără să vreau.

- M-am mai gândit... e ceva putred la mijloc.

- Crezi?

M-am încruntat si am încercat să-i ignor sarcasmul si să-mi urmez cursul gândurilor.

- E clar că cineva păstrează ceva doar pentru el. E imposibil ca un străin să fi putut urca pe Free Reign, să meargă în cabina lui Cooper, s-o găsească si să ascundă bijuteriile, fără ca cineva să nu-si fi dat seama de asta. Cooper nu lasă niciodată vasul nesupravegheat. Intotdeauna unul dintre băieţi rămân de veghe.

Swansy m-a încurajat cu un discret hmm....

- Dat fiind faptul că toţi fac cu rândul, oricare dintre ei ar fi putut să fie pe vas în acel moment. Bineînţeles, puteam să facem presupunerea că băieţii în chestiune au adormit. Dar toţi au informat acest lucru si Cooper nu are nici un motiv să le pună cuvântul la îndoială. Sunt oameni aspri, dificil de abordat, dar care nu ar minţi niciodată... Deci, la

drept vorbind, sunt în afara oricărei bănuieli. Rămâne Benjie - singurul pe care Peter nu a putut să-l interogheze.

Scaunul îsi continua nestingherit balansul.

- Benjie e singurul membru al echipajului al cărui cazier nu e imaculat. Ştiu că e stupid să spun asta. Are doar douăzeci de ani si e doar un pusti cu probleme. Nu-l vor trimite pe scaunul electric pentru că a furat câteva discuri si, e adevărat, nu pot să mi-l închipui având relaţii cu escroci mai periculosi... Dar, pentru Dumnezeu, Swansy, e un băiat atât de agresiv si de ostil...! Sunt aproape sigură că el stie ceva.

Senzaţia mea a rămas suspendată în aer. Mă aşteptam ca Swansy să-i ia apărarea, să-mi risipească acele bănuieli care mă frământau. La urma urmelor, ea îl cunoştea mult mai bine decât mine. Il cunoştea încă de când se născuse...

Dar Swabnsy nu i-a luat apărarea.

- N-ar fi exclus..., a spus ea, pe un ton misterios.

Am tresărit.

- Ce vrei să spui? Swansy, ai spus deja prea mult şi prea puţin, am insistat, neprimind de la ea nici un răspuns. E vorba aici de viitorul lui Cooper! Procesul va avea loc de-abia peste trei luni şi, în aşteptarea lui, băieţii sunt şomeri. Swansy, dacă ştii ceva...

- Nu ştiu nimic sigur... dar unele posibilităţi pot fi

luate în considerare.

- Deci, Benjie ar putea să fie implicat în acest furt, asta vrei să spui? Dar de ce? Şi pentru cine? Şi cum poate să accepte să lase povara responsabilităţii tocmai asupra fratelui său?

Swansy s-a închis în ea ca o scoică. In disperare de cauză, am recurs la metoda ei şi am privit uimitor cum cade singură, în propria ei capcană. După câteva momente de tăcere, s-a hotărât să vorbească.

- Nimic nu e simplu când e vorba de Benjie. El are alte referinţe decât noi. Şi fără îndoială are scuze pentru felul în care se poartă, nu sunt eu în măsură să-l judec. Dar nu m-ar surprinde să ştie ceva şi să nu vrea să spună.

- Merg la el.

- Nu, nu! Ar fi prematur. E posibil să mă însel, Jill. Nu trebuie să-ţi asumi riscul ăsta.

- Da, ai dreptate.

Am reflectat o secundă.

- Cel mai bine ar fi să vorbesc cu Cooper. N-o să i-o spun în faţă, evident. E atât de susceptibil când e vorba de Benjie... Dar cu câteva întrebări subtile, voi putea afla, poate, dacă si el împărtăseste suspiciunile noastre.

Swansy mi-a luat mâna si mi-a strâns-o între

mâinile ei, apoi si-a reluat miscarea de pendulă de ceas.

Cooper nu era acasă. A trebuit să astept după-amiaza pentru a-l putea vedea. A vrut să afle tot despre călătoria mea si i-am povestit în detaliu cum a decurs desfăsurarea expoziţiei, precum si seara pe care o sacrificasem familiei mele.

- E aproape linistitor să-i vezi. Sunt neschimbaţi, mereu identici cu sine... Familia mea e o valoare incontestabilă. Tata si Ian sunt asemănători; ca două picături de apă. Amândoi au acelasi fanatism pentru zeul dolar... Samantha se străduieste mereu să urce mai sus pe scara socială, folosind orice mijloc, bineînţeles. Iar mama reprezintă autoritatea, în toată măreţia ei. Aproape că nu-şi dă jos roba de judecător, când ia masa.

Cooper m-a privit atent.

- Şi totuşi, nu pari atât de intrigată ca de obicei!

- Nu, ai dreptate!... Probabil că încep să devin imună.

- Sau poate că te gândeai la altceva.

- Poate...

L-am privit pe furiş, în timp ce şlefuia cu grijă catargele de la macheta sa. Cooper vroia să mă aducă pe un drum precis... De altfel, nu după mult timp, am avut şi confirmarea:

- M-a sunat Peter, azi dimineaţă... Se pare că v-aţi întâlnit?

- Ţi-a spus el asta?

Cooper a dat încet din cap.

- L-am însoţit până la birou, am spus eu, pentru a-mi ascunde jena. L-am văzut lucrând alături de asociaţii lui... E impresionant. Ar fi trebuit să fii şi tu acolo!

- Pentru a ţine lumânările?

Era inutil să încerc să mă eschivez faţă de Cooper.

- Ai dreptate. Ar fi fost jenant pentru tine, mai ales în momentul în care am făcut dragoste pe birou! Cooper, trebuie să vorbim despre Benjie.

Cooper şi-a ridicat ochii de pe poliţa sa.

- Chiar aţi făcut dragoste pe birou?

- Bineînţeles că nu! Benjie, Cooper! Spune-mi...

- Ai mers la el?

- Nu, la hotelul meu. Cooper, spune-mi, eu îţi pun întrebări despre viaţa ta sexuală?

- Nu, dar nu-i acelasi lucru. Peter e primul bărbat pe care l-am cunoscut, care este suficient de puternic pentru tine.

M-am asezat în faţa lui si m-am aplecat pentru a-i înfrunta privirea întunecată.

- Vreau să vorbesc cu tine despre Benjie, Cooper.

Şi-a ridicat calm privirile.

- Ba nu.

- De ce?
- Pentru că Benjie e problema mea, nu a ta.

Era prea târziu pentru întrebările subtile.

- Benjie ascunde ceva, Cooper.
- Ce te face să spui asta?
- Comportamentul lui grav si ezitant. Ai observat că a fost singurul care nu a vrut să-l întâlnească pe Peter? Te asigur că dacă n-ar fi avut nimic să-si reproseze...
- Ce spre exemplu, e?

Isi pusese la loc macheta si îsi închisese briceagul. Mă privea, cu braţele încrucisate, cu o intensitate iesită din comun.

- Ei bine... poate că a văzut pe cineva urcând pe vas. Şi poate că acest cineva era unul dintre cunoscuţii săi, si de aceea, a vrut să-l protejeze. De asemenea, poate că a făcut-o chiar el, în contul altcuiva. Poate că pare mârsav să emiţi ipoteze de genul acesta cu propriul tău frate, dar recunoaste măcar că în toată povestea asta e ceva putred la mijloc.

Cooper îsi ascundea emoţia în spatele unei expresii rigide care m-a făcut să mă simt prost.

- Benjie nu ţi-a mărturisit nimic? am insistat eu.
- Nu vreau să-l amestecăm în asta.
- Cooper, tu stii ceva.
- Nu Benjie a făcut-o. Dar are totusi un rol în toată

încurcătura asta.

- Nu trebuie să-l aperi, Cooper! Totusi, nu vei face închisoare pentru un furt pe care nu l-ai comis!

- Nu pentru asta l-ai angajat pe Peter.

- Peter nu va face o minune, Cooper.

Privirea lui a rătăcit un moment pe peretele din faţa lui, apoi s-a întors spre mine

- Jill, ai ţinut cu orice preţ ca Peter să mă apere. Am terminat prin a accepta, dar asta nu înseamnă că sunt pregătit pentru orice. Ai dreptate... nu va putea face o minune. Nu-i cer nici să-mi dovedească nevinovăţia, nici să caute un vinovat. Tot ce are de făcut e să obţină achitarea din lipsă de probe.

- Dar dacă Benjie...

- Jill, nu-l amesteca pe Benjie în treaba asta, a spus Cooper, scrâsnind din dinţi.

- Nu mai e un băieţel, Cooper. Poate să răspundă de faptele lui.

- Şi crezi că nu-mi dau seama de asta?

- Dacă Benjie acceptă să mărturisească de bunăvoie, va avea parte de indulgenţa judecătorului.

- Las-o baltă, Jill.

Eram la o răscruce. Puteam să respect alegerea lui Cooper si să-i păstrez astfel prietenia, sau puteam să pun în pericol acea prietenie, cu preţul garantării viitorului lui. Pe de o parte, ca şi de cealaltă, aveam de pierdut.

- Nu-mi place asta, Cooper... am spus încet.

Vocea mea era gâtuită. Cooper s-a aplecat şi şi-a aşezat mâna pe a mea.

- Totul va fi bine, Jill. Ai încredere în mine. Şi în Peter. O să ies cu bine din toată încurcătura asta.

Peter îmi lipsea. Şi eram prima pe care o surprindea acest lucru. Imi închipuisem că, după acele patru zile petrecute împreună, dorinţa mea pentru el va atinge o anumită împlinire. Ei bine, nu. Dimpotrivă, avea tendinţa să sporească. Imi simţeam inima bătându-mi mai tare, la simpla idee a weekendului care ne aştepta...

Cu toate acestea, cel mai ciudat era că dorinţa mea era doar de natură fizică. Imi veneau mereu în minte momentele pe care le petrecusem la New York, discuţiile noastre, tăcerile noastre, glumele.

Mă linişteam cum puteam. Mă gândeam că, odată cu trecerea timpului, îmi voi regăsi calmul şi rutina de zi cu zi.

Dar în aşteptare, nerăbdarea mă măcina. Când ziua de sâmbătă a sosit în sfârşit, am avut impresia că o aşteptasem săptămâni întregi...

Am mers să-l iau de la aeroport, iar întoarcerea acasă a fost puţin cam grăbită. Aveam enorm de multe să ne spunem, dar printr-un acord tacit, am amânat discuţiile pentru mai târziu.

L-am dus în camera mea, fără să ezit si fără să

stau pe gânduri. Şi totusi, jurasem că nici un alt bărbat, în afara lui Adam, nu va dormi în patul meu. Cu atât mai mult cu cât am făcut orice, în afară să dormim. După ce am făcut dragoste, i-am povestit toate discuţiile cu Swansy si Cooper, iar el a hotărât să mergem la Swansy, în acea după-amiază.

L-am lăsat să-i vorbească. Argumentele lui, mai puţin subiective decât ale mele, mai pragmatice, vor reusi poate s-o convingă... Peter i-a expus situaţia dintr-un punct de vedere strict profesional. Pe scurt, cazul nu făcuse progrese. Acuzaţia împotriva lui Cooper rămânea neschimbată si totul depindea de părerea juraţilor.

- Cel mai mic indiciu care ne-ar putea duce pe urmele vinovatului ne va fi de folos, Swansy, a încheiat el.

Nici un răspuns. Peter a încercat o abordare mai directă.

- De ce Cooper e atât de hotărât să-l protejeze pe Benjie?

- Pentru că e un om mult mai loial. Iar Jill stie la ce mă refer.

- In cazul ăsta, nu mai e vorba de loialitate, ci de o încăpăţânare oarbă.

- Şi dragostea e oarbă.

I-am întâlnit privirile lui Peter, care părea la fel de surprins ca mine.

- Dragostea? Dar Cooper nu e îndrăgostit. A fost, acum multă vreme şi...

- Şi încă mai este. De Cyrill.

- Oh! E de aici, din sat?

- Nu. A lucrat aici. Era chelneriţă la Sam's pe vremea când proprietarul barului era tatăl ei.

Peter s-a gândit o secundă şi apoi a spus:

- O încăpăţânare oarbă... între Cooper şi Cyrill, sau între Cooper şi Benjie?

Swansy a dat din umeri. M-am întors spre Peter.

- Nu mi-a vorbit niciodată despre ea. Nu ştiam nici măcar că există... Nimeni din sat nu i-a menţionat vreodată numele.

- Ii protejează pe-ai lor, răspunse Swansy.

- Dar Cyrill nu e una de-a lor.

- Cooper este. Şi Benjie la fel.

Am avut deodată impresia că ajung la un impas.

- Dar ce are asta de-a face cu furtul de bijuterii? Swansy...?

A dat încet din cap şi a închis ochii.

- Haide, Swansy, a insistat politicos Peter. Oricum vom afla, mai devreme sau mai târziu. E mai bine să ne spui acum.

A răspuns cu capul plecat, cu o voce care trăda o mare emoţie.

- Şi eu sunt din sat. Nu-mi cereţi să-l trădez pe Cooper mai mult decât am făcut-o deja.

Aş fi considerat nedrept şi crud s-o chinuim mai mult. Swansy deja ne ajutase din plin. Ne trimisese pe un nou drum. Rămânea să ne descurcăm singuri de acum încolo.

Capitolul 10

Ne asteptam la asta: la simpla menţiune a numelui lui Cyrill, sătenii se cufundau toţi într-o tăcere de nezdruncinat. Era clar că o cunosteau toţi, dar că nici unul nu vroia să vorbească despre ea.

Se numea Cyrill Stockland. Aflasem asta scotocind prin dosarele din pivniţa lui Sam, duminică seara. Lucrase sapte luni ca chelneriţă, cu douăzeci si doi de ani în urmă. Adresa pe care o lăsase la Sam era cea a unui restaurant dintr-un orăsel din New Hampshire. Fără să ne facem speranţe, dar pentru a nu neglija nici un indiciu, eu si Peter am mers acolo luni dimineaţă. Din fericire, Peter reusise să obţină liber pentru marţi.

Evident că nimeni de la restaurant nu auzise niciodată de Cyrill Stockland. Totusi, bucătarul ne-a îndreptat spre un hotel-pensiune unde aveau obiceiul angajaţii să se cazeze. Acolo, proprietarul îsi amintea de ea.

- O fată superbă, cu multă clasă... Soţia mea nu o plăcea. Spunea că este prea pretenţioasă... Avea un logodnic... Un băiat frumos şi el. Inalt, brunet.

Mă întrebam dacă nu cumva era vorba de Cooper, dar memoria proprietarului nu mergea până acolo încât să-şi amintească numele băiatului. Ne-a dat totuşi o altă adresă, cea a unui motel din Nord-Vestul Massachusettes-ului.

- Pe vremuri, motelul aparţinea unor prieteni. Când Cyrill s-a săturat de cătunul nostru, i-am recomandat să meargă acolo.

Şi-a dat jos boneta şi şi-a trecut mâna prin părul încărunţit.

- Nici măcar nu ştiu dacă a mers acolo, dar merită să încercaţi.

Motelul era o adevărată bijuterie. Ţinut de doi bărbaţi, probabil homosexuali, dar foarte amabili şi prevenitori, era ascuns pe un deal împădurit, într-o poieniţă. Numele de Cyrill Stockland le era complet străin, dar unul dintre ei a ridicat imediat receptorul şi a luat legătura cu fostul proprietar. Care, câteva ore mai târziu, şi-a amintit şi ne-a dat numele unui club privat din Westport, Connecticut, unde Cyrill plecase să lucreze după ce renunţase la slujba de la motel.

Amânând întoarcerea pentru a doua zi dimineaţă, am rămas acolo cu Peter, am luat cina la lumina lumânărilor şi am degustat un pahar de coniac vechi, lângă şemineul din salon, după care ne-am retras în camera noastră. După câteva ore de somn, Peter a închiriat o masină pentru a se întoarce la New York, iar eu m-am întors în Maine.

Hotarâsem să ne vedem weekendul viitor. La New York, de această dată. Trebuia să iau avionul, dar, cum nu aveam nimic mai bun de făcut în acea zi, m-

am hotărât să plec cu masina, dimineaţa la prima oră si cum Wesport era în drum, să mă opresc si acolo.

Patronul clubului îsi amintea perfect de Cyrill. Şi cu un motiv... Se pare că fata semănase ceartă între chelneri. Când sarcina ei a devenit evidentă, doi dintre ei au venit să revendice paternitatea. In aceste condiţii, Cyrill, evident, nu a putut să-si păstreze serviciul. Patronul o auzise vag vorbind despre New York, dar fără să-i acorde mai multă importanţă. Oricum, mi-a spus numele unuia dintre angajaţii care se bătuseră pentru ea. Era căsătorit, tată a cinci copii si lucra încă pentru club. Acum se ocupa de personal. Patronul a acceptat să mă însoţească până la biroul lui si să mi-l prezinte.

Stan Howell nu a simţit nici o jenă la amintirea acelei perioade. Când l-am întrebat, cu precauţie inutilă, ce se întâmplase cu acea „revendicare de paternitate“, s-a dat deoparte si, cu degetele sub bretelele de la pantaloni, a izbucnit în râs.

- A fost o pură lăudărosenie a mea, a spus el. Cyrill nu m-a lăsat niciodată nici măcar s-o sărut. Dar eram tânăr si foarte pătruns de propria mea persoană. Atunci, evident, nu am putut suporta ca, un alt bărbat să adune toate onorurile...
Oricum, între noi izbucnea cearta imediat ce o fată punea piciorul în club... De altfel, nu m-ar mira să aflu că nici el nu s-a atins, de fapt, de ea. Cyrill era o

fată teribilă.

- Aţi păstrat legătura cu ea după ce a plecat?

- Nu. Nu era genul de fată care să-şi dea adresa oricui... Era ambiţioasă. Nu m-ar surprinde să aflu că a reuşit să-şi facă
o situaţie.

- Ştiţi unde s-a dus?

- La New York. E tot ce ştiu.

I-am mulţumit şi m-am pregătit să ies, dar m-am întors.

- V-aţi putea aminti exact când s-au întâmplat toate astea?

- Fără probleme. Se împlinea exact un an de când eram la club, când m-am certat cu celălalt. Imi aduc aminte foarte bine, pentru că am riscat să-mi pierd prima. Iar în iunie s-au împlinit douăzeci şi unu de ani de când am început să lucrez aici.

- Deci copilul pe care îl purta ar trebui acum să aibă...

- Ar trebui să aibă douăzeci de ani.

- Cine ar fi crezut una ca asta? Cyrill, mama lui Benjie? Fuseseră suficiente câteva telefoane ale lui Peter la un prieten de-al lui, detectiv, pentru ca ceea ce fusese doar o bănuială să devină o certitudine.

- Şi Cooper e, deci tatăl lui!

- Fără nici o îndoială. E scris negru pe alb în certificatul lui de nastere. Crezi că cei din sat stiau?

M-am aplecat, l-am lăsat pe Peter să mă ajute să-mi scot puloverul.

- Nu cred... Ar fi putut să plece înainte ca sarcina să devină vizibilă.

- Da, dar nu m-ar mira să fi stiut... Peter, ajută-mă, te rog, cu asta!

Mi-a scos si blugii si si-a deschis fermooarul de la pantaloni.

- Asta ar explica indulgenţa lor pentru faptele lui Benjie. Altele, Peter!

Gura lui îmi cuprinsese sânul. Mi-am înfipt mâinile în părul lui pentru a-l lipi de mine.

Sfârsitul discuţiei trebuia să astepte. Unele priorităţi nu mai puteau fi amânate...

- Când esti în braţele mele, Jill, atunci stiu că mă iubesti, mi-a murmurat el, la un moment dat. Nu încercasem să găsesc cuvinte pentru emoţiile care mă invadau, dar am stiut instinctiv că avea dreptate. Cum as fi putut altfel să explic acel sentiment de plenitudine, de siguranţă, de totală revenire la viaţă pe care îl simţeam la atingerea lui? Şi totusi, nu eram încă pregătită să pronunţ acele cuvinte. Corpul meu le exprima fără reţineri, dar eu nu reuseam să trec de pragul fatidic. Peter nu-mi ceruse mai mult, dar am înţeles că astepta de la mine un angajament total si fără compromisuri.

In acea seară, înfăşuraţi într-o pătură mare, am

devorat împreună cele două pizza „Patru anotimpuri“ cumpărate de la pizzeria vecină.

- Spune-mi ce crezi în legătură cu Cooper, m-a îndemnat el.

Eram aşezaţi la un capăt şi celălalt al canapelei. Eu aveam un picior pe coapsa lui, pe care el îl mângâia distrat. Am reflectat câteva momente şi apoi i-am dat versiunea poveştii după părerea mea.

- Când a venit în sat, Cyrill avea şaptesprezece ani, iar Cooper optsprezece. Probabil că ea refuza să se îndrăgostească. Asta i-ar fi deturnat toate planurile. Dar a avut totuşi o aventură cu Cooper, care cu siguranţă a durat şi după ce a plecat din Maine.

- Probabil Cooper ştia că era însărcinată.

- Sau a aflat la puţin timp după. A fost poate cu ea când copilul s-a născut şi dat fiind faptul că acest lucru nu o deranja pe Cyrill, a hotărât să-l ia cu el.

- E posibil chiar ca el să fi fost încă de la început cel care a convins-o să-l păstreze... Oricum, ea nu l-a vrut, altfel nu i l-ar fi încredinţat niciodată lui Cooper.

- Sărmanul băiat! Cred că s-a simţit complet respins.

- Dacă ştie care e adevărul.

- Sunt sigură că ştie. Acum înţeleg ostilitatea lui

faţă de mine. Şi de ce a simţit nevoia să-mi spună că Cooper nu se va căsători niciodată cu mine. Işi apăra mama, pur şi simplu. Ca si când ar fi sperat că Cyrill si Cooper vor putea trăi din nou împreună, într-o zi...

- Pe de altă parte, poate că te-ai lovit de o agresivitate care e naturală.

Am scuturat din cap.

- Crezi că Cooper ar fi păstrat acest secret pentru el?

- Nu eu pot să-ţi răspund la întrebare. Tu esti cea care-l cunoaste de atâţia ani.

- Dar, după părerea ta, ce crezi despre el?

Peter s-a încruntat, gânditor.

- As înclina să fiu de acord cu tine... Dar fie că Benjie stie, fie că nu stie, asta nu explică purtarea excesiv de grijulie a lui Cooper faţă de el.

- Hmm, e ciudat să te gândesti că e tatăl lui, că nu a spus nimic în toţi acesti ani. Mai ales că...

- Da?

Am ridicat din umeri.

- Asta pune o mulţime de lucruri într-o lumină cu totul nouă. Reflecţii pe care Cooper le făcea, din când în când, si care mi se păreau puţin bizare. Crezi că e posibil ca Benjie să fi pus bijuteriile pe Free Reign?

- N-am nici cea mai vagă idee.

M-am gândit la dragostea dezamăgită a lui Cooper, la problemele lui cu Benjie...

- Cooper a sacrificat totul pentru Benjie. Dar acum riscă pentru el nici mai mult, nici mai puţin decât libertatea lui.

- Dacă Benjie e nevinovat, cum o pretinde, înseamnă că Cooper protejează pe altcineva.

Nu a mai adăugat nimic, dar insinuarea din cuvintele lui era clară.

- Crezi că...?

- Orice e posibil. Cinstit cum e, e fără îndoială gata să-l apere pe unul, ca si pe celălalt.

- Dar ea unde e oare în acest moment?

- O întrebare bună. Trebuie să existe totusi o modalitate de a afla...

Peter s-a ridicat brusc, a deschis dulapul care se afla sub telefon, a scos anuarul de Manhattan si a început să-l răsfoiască.

- Nu. Nu e nici o Cyrill Stockland, a spus el.

S-a uitat si prin celelalte anuare si a descoperit cinci Cyrill Stockland diferite, dar pe care nu le putea suna la o oră atât de târzie.

A revenit pe canapea si m-a tras încet spre el.

- O să găsim, nu-ţi face griji... O să găsim, a spus si mâinile lui au început să-mi urce de-a lungul picioarelor.

După patru zile am aflat, datorită prietenului detectiv, că Cyrill Stockland locuia, într-adevăr, la New York, dar sub nunmele de Cyrill Kane. Se părea

că nu reuşise să atingă acea poziţie socială, pe care o urmărea de douăzeci de ani, dar frecventa, în schimb, un cerc de persoane mai mult sau mai puţin recomandabile; unul dintre ei se bucura de o reputaţie solidă în puţin strălucitoarea specialitate a furtului de bijuterii... Şi mai şocată a fost descoperirea faptului că Cyrill şi escrocul în chestiune recurseseră recent la serviciile „fiului lui Cyrill“.

M-am bucurat enorm când Peter a sosit în acea vineri. Eram nerăbdătoare să discut cu el despre ultimele noutăţi pe care mi le împărtăşise la telefon. Nu puteam să vorbesc despre asta cu Swansy, care oricum îşi reproşa că se orientase spre pista Cyrill. Iar pe Cooper hotărâsem să-l înfruntăm împreună.

Nu am regretat această decizie... Niciodată, de nouă ani de zile, nu-l mai văzusem atât de întunecat şi de ameninţător ca în ziua aceea. Pe măsură ce Peter îi povestea ce aflasem, faţa
i se scripa.

- Am spus clar că nu vreau detectiv.

- Eu sunt avocatul tău, Cooper şi am considerat că...

- Dar eu am spus nu!

Cu toată diplomaţia posibilă, am încercat să intervin.

- Nu asta e problema, Cooper. Erai sau nu la curent cu ceea ce s-a întâmplat?

Cooper nu a răspuns. Il privea în continuare pe Peter.

- Puteţi sau nu să-mi asiguraţi apărarea în condiţiile pe care le-am precizat încă de la început?

- Trecând totul sub tăcere?

- Da.

Peter a dat din cap.

- E o adevărată nebunie!

- Puteţi sau nu s-o faceţi?

- Da, dar...

Am intervenit:

- Nu, Cooper, nu poate s-o facă!

Peter mi-a făcut un semn cu mâna si a continuat:

- Nu are sens, Cooper. Situaţia nu mai e aceeasi. S-a aflat că nu un străin a ascuns bijuteriile pe vas, ci Benjie. Dacă accepţi să-ţi asumi răspunderea lui, nimic nu garantează că va rupe relaţiile cu noile lui cunostinţe. Şi, într-o bună zi, tot va fi prins.

- Benjie e nevinovat.

- Poate, într-un sens foarte larg al cuvântului. Dar, trecând de o anumită limită, nevinovăţia lui e îndoielnică.

Am intervenit din nou. Vroiam cu orice preţ să înfrâng încăpăţânarea lui Cooper.

- Ştie că esti la curent cu tot?

Pentru prima dată de când sosisem acolo, Cooper s-a întors spre mine. Prietenia noastră de-abia putea

să tempereze duritatea privirii lui.

- Vreau ca nimeni să nu se atingă de Benjie.

Peter a încercat să-l liniştească.

- Benjie nu ar risca decât o condamnare de formă. Dată fiind vârsta si circumstanţele...

- Nu vreau nici măcar ca numele lui să fie pronunţat.

- Va scăpa cu o amendă sau cu câteva luni cu suspendare. Un simplu avertisment.

- Nu.

Am înaintat spre el.

- Cooper...

Dar nu a vrut să mai audă nimic. S-a ridicat, a trecut pe lângă mine şi a ieşit trântind uşa în urma lui.

Imediat mi-am luat şi eu hanoracul din cuier.

- Mă duc.

- Ar trebui să mai aştepţi puţin, să-i dai timp să se gândească.

- Nu ştiu dacă-i o idee bună. Uneori e bine să baţi fierul cât e cald.

- Atunci, vin cu tine.

- Nu.

I-am pus mâinile pe piept.

- Trebuie să vorbesc singură cu el, Peter. Intre mine şi Cooper e ceva...

I-am atins buzele cu vârful degetelor.

- Nu acelaşi lucru ca între noi, bineînţeles. Dar, oricum, e ceva foarte profund... Dacă există o şansă să devină mai deschis, aceea e cu mine.

Peter nu s-a mişcat şi nici nu a răspuns. M-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am sărutat. „Te iubesc...“ Cuvintele au vrut să ţâşnească în mod spontan, dar în ultimul moment au rămas prizoniere în gât.

Mi-am îmbrăcat hanoracul si m-am întors spre usă, dar m-am oprit brusc. Din pragul camerei, Benjie mă privea. Nu-l auzisem intrând. Auzise, probabil, ce-i spusesem lui Peter, mă văzuse sărutându-l... Şi totusi, în acel moment puţin îmi păsa. Lăsându-l cu Peter, am plecat să înfrunt ploaia si să-l găsesc pe Cooper.

Era la vărsarea râului în ocean si arunca pietre în apă. M-am asezat lângă el în tăcere. Nu s-a uitat la mine, dar stiam că mă asteaptă.

- N-o să meargă, Jill, a spus el după o vreme. Poţi să enumeri toate argumentele posibile, n-o să mă faci să-mi schimb părerea. Benjie nu trebuie amestecat. Punct.

O burniţă fină începea să ni se amestece în păr. Părul lui Cooper se ondula usor pe la tâmple.

- Vorbeste-mi despre ea, Cooper.

A mai aruncat o piatră... A lăsat să treacă un timp si apoi s-a întors spre mine.

- Era frumoasă, Jill. înaltă, blondă. Cu niste ochi

imensi. Prima oară când am văzut-o, am crezut că e un înger.

- Dragoste la prima vedere?

A dat din umeri.

- Eram încă un pusti. Nu cunosteam decât fetele din sat care erau departe de a avea rafinamentul ei. Era mai mică decât mine, dar avea deja mai multă experienţă. O noapte cu ea... si eram îndrăgostit nebuneste.

- A durat mult legătura?

- Până când a plecat... Ne-am mai întâlnit câtăva vreme după aceea, si apoi a plecat la New York. Nu mi-a ascuns niciodată că o să se termine aşa. Am ştiut de la început că n-o să se căsătorească niciodată cu mine. Dar aştepta copilul meu şi vroiam să-l păstrez.

- Ai mai văzut-o după naşterea lui Benjie?

Cooper a dat din cap.

- Ai încercat, măcar?

- Nu.

A mai luat o piatră şi a aruncat-o în ocean.

- Mi-era teamă... a spus el, cu o voce atât de slabă, încât de-abia se putea auzi.

- Teamă de ce? Că nu te va vrea?

După un timp, a spus:

- Ştie unde să mă găsească, dacă vrea...

Nu înţelegeam. Cooper, un om atât de independent, atât de sălbatic... să fie scavul unei femei. O femeie care nu-l merita.

- Incă o mai iubeşti?

- Da. Nu-mi cere să-ţi explic, pentru că nu pot. E o obsesie... ca ceva care te macină şi asupra căruia nu ai nici o putere.

Mă simţeam frustrată. Aş fi vrut să-l ajut, dar chiar şi prietenia rămânea neputincioasă în faţa unui sentiment atât de puternic.

- Spune-mi, Cooper... Spune-mi cum e posibil să iubim până într-atât încât să ne sacrificăm viaţa?

A zâmbit uşor ironic.

- Tocmai tu mă întrebi asta? Tu care ar trebui să stii atât de bine?

în faţa tăcerii mele, a continuat:

- Şi tu ţi-o sacrifici pe a ta pentru Adam.

- Nu-i acelasi lucru.

- Nu e. El nici măcar nu mai e în viaţă pentru a-si da seama de asta. în timp ce Cyrill trăieste. Şi va rămâne liberă datorită mie.

- Nu are nici un sens, Cooper.

- Pentru mine are.

- Ea nu ar face asta pentru tine.

- Nici Adam pentru tine. Nu era destul de

puternic, Jill. Dacă rolurile s-ar fi inversat, dacă tu ai fi murit înaintea lui, de mult ar fi plecat de aici.

Swansy îmi spusese acelasi lucru... Dar, ca si atunci, nu eram încă pregătită să o recunosc.

- De ce vorbesti asa, Cooper? Adam era prietenul tău!

- E adevărat. Dar eu nu eram orb, ca tine... Adam avea multe calităţi, dar nici una nu se putea împlini în modul de viaţă pe care îl duceaţi aici. Şi tu stiai asta. Ştiai că nu va dura o vesnicie si că mai devreme sau mai târziu va trebui să privesti lucrurile în faţă. Dar el a murit... si tu ai preferat să dai uitării tot ce vă despărţea.

S-a oprit un moment si m-a privit.

- De sase ani îl consideri un zeu, Jill... Pentru a compensa sentimentul de vinovăţie pe care-l resimţi.

M-am ridicat, cu mâinile înfundate în buzunarele hanoracului.

- Nu-i adevărat!

- Ba da.

S-a ridicat şi el, încet. Faţa îi era ascunsă în noaptea care se lăsase, dar îi puteam ghici expresia chinuită.

- Refuzi să-l cunoşti aşa cum era. L-ai ridicat pe un piedestal. Nu e locul lui acolo, Jill... Adam era pur şi simplu un om, cu calităţile şi defectele lui. Dar tu

nu accepţi să-i fie adusă critica cea mai mică. Nu vrei să admiţi că dragostea ta pentru el avea lipsuri. Şi din cauza asta, vei lăsa fericirea să treacă pe lângă tine. Peter nu te va aştepta o veşnicie şi tu ştii asta. Atunci, hotărăşte-te, Jill, cât mai curând...

Fără să vreau, am simţit lacrimile curgându-mi pe obraji. Le-am şters cu un gest nervos. Am vrut să plec, dar Cooper m-a luat de braţ şi m-a oprit.

- Gândeşte-te bine, Jill... Tu încă mai ai totul de câştigat.

M-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras mai aproape.
Vântul îmi ridicase gluga hanoracului.

- Eu nu am nici o speranţă. Sunt legat de Cyrill şi de Benjie... Am cunoscut şi alte femei, dar nici una n-a ştiut să-mi câştige dragostea. Aşa că renunţă la gândul să mă salvezi. Sunt prea bătrân pentru a mai schimba ceva.

- Prea bătrân nu, prea încăpăţânat.

- Şi tu? Crezi că tu eşti altfel?

- Da! Eu nu sunt încăpăţânată, ci doar prudentă... Nu vreau să mă arunc cu capul înainte în orice aventură.

- Bine, Jill. Agaţă-te de amintirea lui Adam. Vei vedea unde te va duce... Nicăieri, crede-mă. Nicăieri!

Apoi, vocea lui a devenit mai gravă, aproape tandră.

- Ascultă-mă, Jill, nu strica totul. Meriţi mai mult decât să îmbătrânesti alături de o fantomă! Trebuie să pleci de aici. Nu am nici un chef să te pierd, dar tu ai nevoie de orizonturi mult mai largi pentru a trăi.

- Nu vreau să plec.

- Ba da. Şi o vei face, pentru că-l iubesti.

- Nu!

Brusc, Cooper m-a luat în braţe si m-a strâns la pieptul lui. Acest gest m-a surprins atât de mult, încât nici măcar nu m-am mai gândit să mă opun. Niciodată până atunci prietenia dintre noi nu se exprimase atât de limpede.

Când mi-a dat drumul, mi-am ridicat capul spre el. Ochii lui aveau o strălucire ciudată.

Am mers împreună de-a lungul oceanului si ne-am întors spre casă.

La câţiva metri stăteau Peter si Benjie, care ne asteptau. Din instinct, am înţeles că reusiseră să cadă la un acord.

Capitolul 11

Mă simţeam singură şi lipsită de activitate. Peter se întorsese la New York, nu mai aveam nici o expoziţie de pregătit şi nu îndrăzneam să mă îndrept spre Cooper sau Swansy. Imi primisem sfaturile pentru un timp.

Acele câteva zile trecuseră prea repede. Peter avusese multă bătaie de cap pentru a rezolva încurcătura în care Cooper intrase singur.

Benjie auzise de fapt toată discuţia noastră. Şi cu toate că ştiuse adevărul despre Cyrill încă de la început, fusese impresionat de înverşunarea cu care tatăl lui continua să-l protejeze. Cu greu puteam să cred, dar trebuia s-o recunosc: Benjie moştenise, în ciuda a orice, unele calităţi ale lui Cooper. Peter nu a trebuit să insiste mult pentru a-l face să admită că Cooper nu merita din partea lui o asemenea nerecunoştinţă.

De aici, intra în joc Peter. A dat câteva telefoane şi l-a luat pe Benjie cu el la Portland. Cu o iscusinţă diabolică, a reuşit să-i smulgă lui Humphrey promisiunea că, în schimbul mărturiei, Benjie va beneficia de circumstanţe atenuante si de o condamnare minimă - o amendă cel mult.

Totusi, mărturia lui rămânea în parte dureroasă, căci însemna în mod necesar s-o denunţe pe Cyrill. Din nou, Peter a putut să facă o demonstraţie

strălucitoare a inteligenţei sale. înainte ca numele lui Cryrill să fie pronunţat, a reusit să obţină de la avocatul acuzării si de la comisar garanţia că autorităţile vor fi indulgente, dacă, la rândul ei, aceasta va accepta să depună mărturie împotriva autorului furtului. Evident, totul se baza pe cooperarea lui Cyrill, dar, după părerea lui Benjie, aceasta nu avea să ridice probleme. Se pare că escrocul îi forţase mai mult sau mai puţin mâna.

Cooper s-a întors pe vas si la echipajul său, dar rezolvarea acestei povesti nefericite nu-l mulţumea decât pe jumătate. Ar fi preferat, cu siguranţă, să-si păstreze secretul... Mă consolam totusi cu gândul că gestul lui Benjie însemna poate începutul unei relaţii noi între el si tatăl lui.

Până atunci, nu mai puteam merge să plâng pe umărul lui. Nici pe cel al lui Swansy, care îmi reprosa faptul că mă amestecasem în treburile lui Cooper.

Am rămas deci singură. Singură, cu întrebările mele... Mai ales una: de ce, la despărţire, Peter nu m-a invitat să-l văd? Procesul nu va avea loc decât de-abia peste câteva luni. Nu mai avea deci nici un motiv să vină pe coastă. Cel puţin, nu unul profesional. Cât despre mine, nu mai aveam nici o expoziţie prevăzută la New York. Nu ne certasem, dimpotrivă, eram mai apropiaţi ca oricând. Peter mă suna în fiecare seară, la ora opt... Avea o mulţime de

cuvinte tandre pentru mine.

Dar evita cu grijă să facă planuri. Şi apoi, am înţeles. Mingea era la mine; era rândul meu să o arunc. Din apartamentul său newyorkez, Peter aştepta să vin să locuiesc cu el...

Il iubeam. Ştiam asta de câtăva vreme, chiar dacă încercam să mi-o ascund. Dar acest joc cu mine însămi ajunsese la sfârşit. Trebuia să fac pasul cel mare.

Cooper avea dreptate. De când îl cunoscusem pe Peter, redevenisem plină de viaţă. Această împlinire, acest sentiment de realizare, lui i le datoram.

Adam nu ştiuse să scoată la iveală femeia din mine, aşa cum o făcuse Peter. Adam, mereu cu capul în nori, mereu cu ochii ridicaţi spre stele... Il iubeam, nici nu încăpea îndoială. Dar Swansy nu se înşelase nici ea. Dintre noi doi, eu fusesem cea mai puternică. Eu purtasem în braţe dragostea noastră.

Adam murise, şi pentru prima oară, o acceptam. In ciuda vinovăţiei care încă mă frământa. Dar, de fapt, de ce eram vinovată? De a-l fi iubit? In felul meu, poate... dar sincer. In
cele din urmă a trebuit să mă înclin în faţa evidenţei. Iertarea la care speram - eram singura care puteam să mi-o acord.

Şi vinovăţia mea a dispărut când mi-am dat seama în sfârsit că dragostea pe care o simţeam pentru Peter nu făcea să se steargă nimic din ceea ce

trăisem alături de Adam. Ii iubeam pe amândoi. Dar Adam era trecutul meu. Peter era viitorul...
Am aterizat la New York la ora trei. Peter era într-o sedinţă, dar asociatul lui m-a lăsat să-l astept în biroul lui.

Două ore mai târziu, Peter a sosit. A deschis usa si s-a oprit în prag, înainte de a o închide. M-am ridicat încet si m-am apropiat de el.

- Nu stiam că esti aici... a spus el, prudent. Mă astepţi de mult?

Emoţionată, nu am putut decât să dau din cap în semn că da. O lumină, ca scânteia unei speranţe, s-a aprins în ochii lui. In acel moment, mi-am dat seama că nici măcar o dată nu-mi imaginasem că Peter m-ar putea respinge. Aveam încredere în el, în dragostea lui.
Peter, în schimb, părea să ezite. Imi astepta verdictul.

Mi-am ridicat mâna si am asezat-o pe obrazul lui.

- Te iubesc, Peter.

Asta nu ajungea. Avea nevoie să fie convins.

- Eşti sigură?... Eşti sigură că asta vrei?

Vorbea încet, ca şi când s-ar fi temut că întrebările lui să nu mă facă brusc să-mi schimb părerea. Am luat o gură adâncă de aer şi am spus:

- Nu vreau decât un singur lucru, Peter: să trăiesc cu tine ani şi ani... Să vizităm muzee, să petrecem weekenduri pe coastă, să facem dragoste după-

amiaza, să luăm micul dejun la pat. Vreau o căsătorie ca oricare alta, o casă pe faleză, trei sau patru copiii...

- Doar atât?

Zâmbea şi mă ţinea în braţe.

- Chiar şi mai mult, de ce nu?... Peter, am avut timp să mă gândesc, în ultimele două săptămâni. Nu pot să trăiesc fără tine. Aşa că... iată-mă. Am venit. Mă primeşti alături de tine?

Peter îmi răspunsese deja. Şi apoi, expresia lui vorbea de la sine. Şi sărutul lui, la fel. Ah! Sărutul lui...

Până la urmă, fericirea nu e un lucru atât de complicat.

Sfârşit